

Altın Madalyon

Temmuz 2012 SAYI:3

ÇİZGİROMAN
SEVDALILARI...

ONLINE DERGİ

BU SAYIDA AŞAĞIDAKİLER VE
DAHA FAZLASI...

**KARA MURAT
DOSYASI**

**JAMES BOND
DOSYASI 2**

CAPTAIN AMERICA

BİR KAHRAMANIN ÖYKÜSÜ

ROAD TO PERDITION

ÇİZGİ ROMAN UYARLAMASI FİLM

**HANSEL VE GRETEL
ELM SOKAĞI'NDA...**

SERHAN '11

Loch Ness'in Gizemi

PERTAVSIZ..

007

JAMES BOND

"Kötü
Adamlar"

Öyküleriyle:

- Umut ÇALIŞAN
- Mustafa MEN
- Kadri Kerem KARANFİL

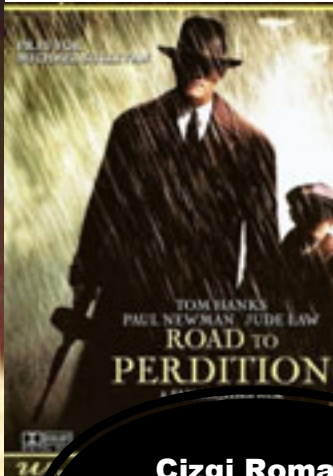
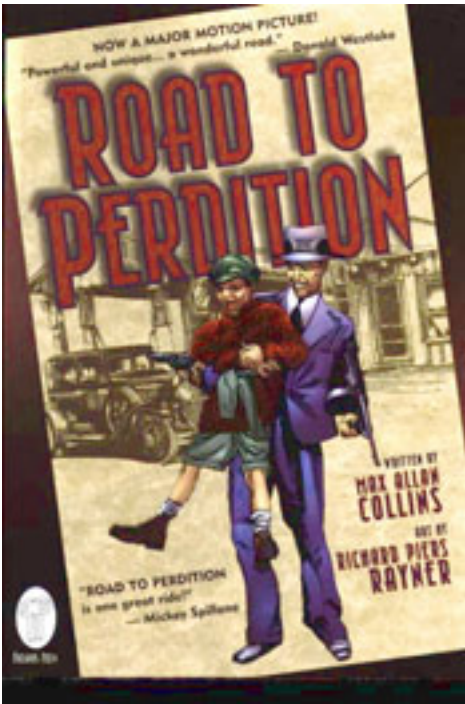
Kara Murat
Derin
Analiz'de..

Captain America'nın Öyküsü..

Hansel ve Gretel Elm Sokağı'nda..

Çizgi Roman
Uyarlaması
Filmler

Hepsi ve daha
fazlası
bu sayımızda..

EDİTÖRÜN

NOTLARI...

Bağımsız, Çizgi Roman Kültürü Dergisi

YIL:1

SAYI:3

GENEL SAYI:4

TEMmuz 2012

EDİTÖR:Engin GÜL

Kapak Çizeri:Serhan YENİLMEZ

Kapak Tasarım:Abbas BAĞCA

Grafik İşlemleri:Engin GÜL- Peyami
K URTARAN

YAYIN KURULU

**ENGİN GÜL-MUSTAFA MEN-UMUT
ÇALIŞAN- DOĞA DEMİRAY-GÜNEŞ
SEMERCİ**

MERHABA..

*Temmuz sıcaklarında sığınacak bir
gölge,serin bir mekan bulduğunuzda
okuyasınız diye tam 140 sayfalık dolu dolu bir
dergi hazırladık sizlere.*

3 Mayıs tarihinde Amerika ile aynı günde vizyona giren Avengers filmi dolayısıyla sevgili Umar'ın forumda yazdığı Avengers macera özetlerinden derlenmiş bir "Özel Sayı" çıkarttık.Yıl içerisinde 3 aylık periyodlarımız haricinde en az bir de özel sayı çıkartmaya çalışacağız.

*Bu sayımıza katkıda bulunan tüm dostların
aklına,yüreğine,bileğine sağlık diyerek
4.sayımızda görüşmek dileğiyle, herkese
keyifli okumalar diliyorum..*

ENGİN GÜL

e-dergi@altinmadalyon.com

Mail Adresimiz:

e-dergi@altinmadalyon.com

Forum Adresimiz:www.altinmadalyon.com

Bloğ:<http://altinmadalyonedergi.blogspot.com>

Facebook:<http://www.facebook.com/groups/274847089233019/>

ÖZGÜRLÜK

BEKÇİSİ..

BİR
KAHRAMANIN
ÖYKÜSÜ

DOĞRULUK VE ADALET

1941 yılı. Dünya İkinci Büyük Savaşın acılarını en şiddetli şekilde hissetmekte. Bu sıkıntılar artık okyanus ötesinde de hissedilmeye başlanmış. Amerikan halkı savaşın nefesini enselerinde hissetmekte. Amerikan halkının umutlarını arttırmak, militarist ruhunu canlandırmak için **Joe Simon** ve **Jack Kirby** yeni bir çizgi roman karakteri yaratırlar. Amerikan bayrağı renklerinde kıyafet giyen, tek silahı savunma amaçlı (ABD savaşa karşıdır, ama tehdit karşısında kendini savunur ya!) kullanılan kalkanı olan bu kahramanın adı **Captain America**'dır. Daha ilk sayısının

kapağında Adolf Hitler'e yumruk atan Captain America o tarihten itibaren ABD ve demokrasinin yılmaz bekçisi olmuştur. Peki, kimdir bu Captain America?

4 Temmuz 1917 tarihinde (doğum tarihi bile özel!) orta sınıf bir Amerikan ailesinden doğan **Steve Rogers** genç yaşta ailesini kaybetmiştir. Güzel sanatlar akademisinde okurken Almanların özgür dünya üzerine kurdukları baskıdan rahatsız olarak orduya katılmak ister. Ancak cılız yapısı nedeniyle kabul edilmez. Umutsuzluk içindeki Rogers, General Chester Phillips'in süper asker yaratma deneyine gönüllü olur.

Profesör Abraham Erksine tarafından bulunan "süper asker serumu" vücuduna aşılana, ardından da "vita" ışınlarına maruz kalan Rogers'ın vücudu değişime uğrar. O cılız Rogers gitmiş, tamamı ile mükemmel bir Rogers ortaya çıkmıştır. Bu heyecan kısa sürelidir. Projeye sızan Alman casus **Heinz Krueger** Profesör Erskine'i öldürür. Formülü kâğıda dökmemiş olduğu için profesörün ile birlikte süper asker programı da ölür. Geride tek örnek kalmıştır: Steve Rogers.

Rogers kendisine verilen kıyafeti giyerek Amerikan askerlerine umut verecek bir sembol olur: Captain America.

Orduya asker olarak giren Rogers. Burada dikkat çekmemek için sakar biri olarak kendisini gösterir. Kısa süre sonra birliğin maskotu olan **James Buchanan Barnes** ile arkadaş olur. Barnes'ın tesadüfen Rogers'ın gizli kimliğini öğrenmesi ile tüm savaş boyunca Captain America'nın yanından ayrılmayacak **Bucky** karakteri karşımıza çıkar.

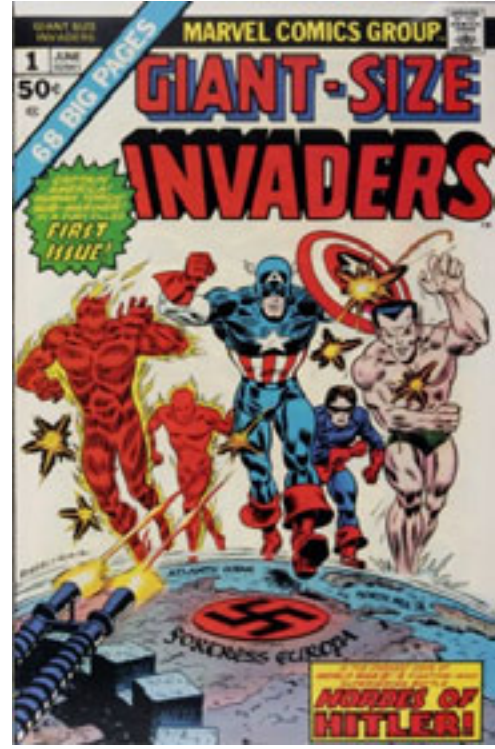
Savaş boyunca Captain America ve Bucky dünyanın her yerinde Almanya ve müttefikleri ile savaşmaya devam ederler. Bu

savaşlarda karşılarına **Baron Zemo** gibi çılgın bilim adamlarından, Baron Strucker gibi taktisyenlere çeşitli düşmanlar çıkar. Ancak hepsinden tehlikelisi Hitler'in de gözdesi olan **Johann Schmidt**'tir. Schmidt başına taktığı maske nedeni ile **Red Skull** olarak tanınmaktadır ve yıllarca Captain America'nın hayatını cehenneme çevirecektir.

Captain America ve Bucky bu savaşta yalnız değildir. Sık sık Çavuş Nick Fury ve emrindeki "Howling Komando" birliği ile operasyonlar düzenledikleri gibi; Namor, Union Jack, Spitfire, Human Torch ve Toro gibi süper karakterlerle birlikte kurdukları Invaders takımı ile de savaşlarını sürdürürler.

Savaş sona ermek üzere iken Baron Zemo Londra'daki ABD askeri üssüne gizlice girerek prototip bir roketi ele geçirmeye çalışır. Onu engellemeye çalışan Captain America ve Bucky havalanan roketin ardından motosiklet ile giderler. Rampanın sonunda Captain America'nın tüm itirazlarına rağmen Bucky rokete atlar, ancak o sırada meydana gelen patlama ile Bucky ölür. Rogers da sulara gömülür. Vücudundaki kimyasallar ölmesini engeller, ancak geçici olarak hayati fonksiyonlarını durdurur. Captain America efsanesi de sona erer. Ya da.....

Rogers'ın öyküsüne devam etmeden önce gerçek dünyaya kısa bir göz atalım. Captain America'nın yayın hayatına başlamasından kısa bir süre sonra yaratıcıları Simon ve Kirby bağlı oldukları Timely (o zamanki Marvel'ın adı) Comics'ten DC'ye geçer. Başka yazar ve çizerlerin elinde Cap maceralarına devam etse de istediği etkiyi tam oluşturamaz. **All Winner's Squad** adlı ilk süper kahraman takımının başına geçirilmesi bile işe yaramaz, savaş sonrası kısa süre içinde yayın hayatı sona erer.

1960'lı yıllarda Timely Comics ismini Marvel olarak değiştirmiş ve Stan Lee adlı genç bir yazar süper kahraman öykülerine farklı bir boyut getirmeye başlamıştır. DC'den dönen Jack Kirby ile birlikte birçok yeni kahraman yaratan Lee eski bir dostu tekrar hayata döndürmeyi planlamaktadır. Human Torch tek başına maceralar yaşadığı Strange Tales serisinin 114. sayısında Johnny Storm kendine Captain America diyen biri ile birlikte çalışır. Kitabın sonunda bu kişinin bir sahtekâr olduğu ortaya çıkar. Son panellerde Storm'un okuduğu çizgi romanda Captain America'nın Steve Rogers olduğu yazar. Son panelde ise bu maceranın Captain America'nın tekrar dönmesinin istenip istenmediğini araştırmak için yazıldığı açıklanır. Tepkiler olumludur ki Avengers 4. sayı basıma girer. Şimdi Steve Rogers'ın hayatına dönelim...

Patlama sonrası bayılan Rogers akıntının etkisiyle kuzeye doğru yönelmiştir. Vücudundaki kimyasalların da yardımı ile bir çeşit koma durumuna giren Rogers, kutup soğukunda yavaş yavaş donan su kitlesi içinde hapsolmuştur. Bu kitle kuzeyde yaşayan Eskimolarca bulunmuş, kitledeki insanı bir çeşit tanrı sanan eskimolar ona tapınmaya başlamıştır. Yıllar sonra Avengers ile yaptığı savaş sonrası kaçan Namor bu eskimo köyüne ulaşır. Öfkelerini bu zavallı insanlardan alan Namor tapındıkları buz kütesini tekrar okyanusa atar. Okyanusta buz yavaşça erimeye başlar. Oradan denizaltıları ile geçmekte olan Avengers kütlenin içindeki adamı kurtarırlar. Kısa süre sonra şaşkınlıkları daha da artar. Kurtardıkları bu kişi yaşamaktadır ve üzerinde İkinci Dünya Savaşı'nın efsanevi kahramanı Captain America'nın üniforması vardır. Yeni bir çağa uyanan Rogers önce durumu kabullenemese de kısa süre içinde yeni dünyada yeni dostlar ve maceralara yelken açacaktır.

Rogers yeni hayatına alışmaya çalışırken eski düşmanlarının da yaşadığını öğrenir. Bu arada hayatına beklenmedik biri girer. Bu **Rick Jones**'tur. Süper kahramanların çevresinde bir hayat süren Jones, Captain America'yı kendisine rol model seçmiştir. Onunla birlikte suça karşı çarpışmayı düşünmektedir. Yeni bir ortak bulmak başlangıçta Rogers'ın hoşuna gitse de, zamanla ikinci bir Bucky olayı ile karşılaşmak istemediği için bu ortaklığa son verir.

Rick'den ayrılan Captain America ülkesine daha fazla yardımda bulunmak için savaştan tanıdığı Nick Fury'nin yöneticisi olduğu SHIELD'e çalışmak için başvurur. Resmen ajan olmasa da SHIELD için işler yapmaya başlar. Captain America'yı yakından denetlemek için Fury "Ajan 13" olarak bilinen **Sharon Carter**'ı görevlendirir. Kısa süre içinde ikili arasında bir elektriklenme başlar ve birbirlerine aşık olurlar.

Harlem'de sosyal hizmetler görevlisi olarak çalışan **Sam Wilson**, Captain America'nın dikkatini çeker. Aralarındaki arkadaşlık Wilson'ın Falcon adlı karaktere dönüşmesi ile ortaklığa dönüşür. Bir süre derginin adı bile **Captain America and the Falcon** olacaktır.

Rogers buz kütesinin içinde uyurken (!) başka kişiler Captain America adı ile ortaya çıkmışlardır. Bunlardan biri de **William Burnside**'dir. Burnside 1953 yılında süper asker formülünü tesadüfen ele geçirmiş ve ABD hükümetine sunmuştur. Tek şartı vardır yeni Captain America o olacaktır. Estetik operasyon ile yüzü Steve Rogers'a benzeten Burnside yeni Captain America olur. Kore savaşında askerlere destek veren Burnside savaş sonrası öğretmenliğe başlar.

Burada **Jack Monroe** adında idealist bir öğrenci ile tanışır. Ona sırrını

açıklar ve serumdan verir. Captain America ve Bucky ikilisi yeniden birliktedir. Ancak formülün Profesör Erskine'in formülüne tam benzememesi ve "vita" ışınlarına maruz kalmamaları nedeniyle Burnside ve Monroe paranoya atakları geçirmeye başlarlar. Herkesi komünist olarak görüp saldırırlar. Kahramanlarının kontrolden çıktığını gören hükümet onları etkisiz hale getirip uyutur.

Yıllar sonra hükümetin "düşmanları" ile ilişkilerini yumuşattığını düşünen bir politikacı uyutulmuş ikiliyi uyandırır. Ancak artık yeni bir Captain America vardır. Hem de bir zenci ile ortakır. Gerçek Cap'in döndüğünü bilmeyen ikili hain gördükleri Rogers ve Falcon'a saldırır. Kısa süre sonra Cap ve Falcon onları yenecek ve kaybedenler tekrar uyutulacaktır.

Sahte Captain America tehditini bertaraf eden

Rogers ,tüm şehri etkisine alan bir suç dalgası ile uğraşmak zorunda kalır. Bu dalganın arkasındaki kişilerden olan **Viper** ile yaptığı çarpışma sırasında Viper'ın zehrine maruz kalır. Zehir kanındaki süper asker kimyasalları ile etkileşime girer ve Rogers'a süper güçler kazandırır. Artık daha hızlı koşabilmekte, daha yükseğe zıplayabilmekte, daha kuvvetli vurmaktadır.

Hayatının düzene girdiğini sana Rogers ummadığı bir yerden darbe yiyecektir. Önce Tumbler adlı bir kötünün ölümünden sorumlu tutulur, ardından da Moonstone adlı biri tarafından kavgada yenilip tutuklanır. Aslında tüm bunlar "**Gizli İmparatorluk**" adlı bir örgütün devleti ele geçirme çabalarının birer ürünüdür. Önce Captain America'yı halkın gözünde rezil etmek, ardından kendi yarattıkları kahraman Moonstone sayesinde son darbeyi vurmaya planlamaktadırlar.

Kanun kaçağı olan Rogers, arkadaşı Falcon ve X-men'in yardımı ile bu planı engellemeyi başarır. Moonstone tüm kameraların önünde planın detaylarını anlatır ve Cap aklanır. Ancak gizli imparatorluğun ardındaki kişinin maskesi çıkarılınca (ki biz ASLA göremeyiz) Cap şoka uğrar. Bu kişi devlet kademesinin üst noktalarındaki kişilerden biridir. Tutuklanmanın

getireceği utancı kaldıramayan lider intihar eder. (O dönemde ABD Watergate skandalı ile çalkalanmaktadır. Marvel ve yazar Steve Englehart güncel bir konuyu en doğru işlenecek yerde halkın idolü Captain America'nın dergisinde kullanmıştır) Tüm olanlar karşısında sisteme inancını kaybeden Rogers Captain America olmayı bırakır.

Sivil hayata dönmeyi planlayan Rogers'ın bu kararı en çok ortağı Falcon'ı rahatsız eder. Steve'e sinirlenen Falcon kendi Captain America'sını aramaya başlar. Bu arada Hawkeye'in ikna etmesi sayesinde Rogers, Captain America olarak kalmasa da güçlerini insanlık için kullanmayı planlar ve kendine yeni bir karakter yaratır: **Nomad**.

Kısa süreli bu macera Falcon'ın yeni ortağının Red Skull tarafından öldürülmesi ve Rogers'ın insanların bir simgeye ihtiyaç duyduklarını anlaması ile biter. Rogers kostümünü tekrar giyer ve Captain America geri döner.

Bu dönem içinde Rogers'ın sosyal hayatında da iki önemli değişiklik oluşur. İkinci Dünya Savaşında birlikte savaştığı ve bir ilişki yaşadıkları **Peggy Carter**'ın hala yaşadığını öğrenir, Peggy aynı zamanda şimdiki sevgilisi Sharon'ın ablasıdır.

İkinci değişiklik ise ortağı ile ilgilidir. Sam Wilson aslında herkesin sandığı gibi bir sosyal hizmetler uzmanı değildir.

Harlem'de bir çetenin üyesi ve kadın pazarlayıcısıdır. Gerçeği değiştirme gücü olan kozmik küp ile Red Skull, Wilson'ın kişiliğini ve gerçekliğini değiştirmiştir. Böylece Captain America için ideal bir ortak yaratmış ve bu ortaklık sayesinde baş düşmanını yok etmeyi planlamıştır. Gerçeği öğrenen Cap, artık yeni kişiliği ile yaşayan arkadaşını kabullenir ve Skull'ın planını bozar.

Dr Faustus tarafından uyandırılan Burnside, kimlik değiştirerek faşist bir Amerikan rüyası yaymaya çalışmaktadır. Faustus'un psikolojik desteği ile toplumu etkilemeye başlamış olan Burnside'a karşı Captain America'ya Daredevil yardım eder. Burnside yenilir, ancak Faustus'un hipnozu ile kendinden geçen Sharon kendini yakar ve ölür. Sevgilisinin ölümü Rogers'ı derinden yaralar ve kendini bulma yoluna iter.

Gençliğinde güzel sanatlar akademisine gittiği için bu yeteneğini kullanarak serbest çizer olarak çalışmaya başlar. Kendine kiralık bir daire tutar. Komşularından birisi de genç bir hukuk öğrencisidir: **Bernadette "Bernie" Rosenthal**. Kısa bir süre sonra ikili arasında bir yakınlaşma başlar.

Burnside gibi uyutulan Jack Monroe hastalığından kurtularak serbest kalmıştır. Monroe Rogers'ın eski kimliği Nomad'ı kullanarak süper kahramanlığa başlar. Bir süre de Captain America ile birlikte çalışırlar.

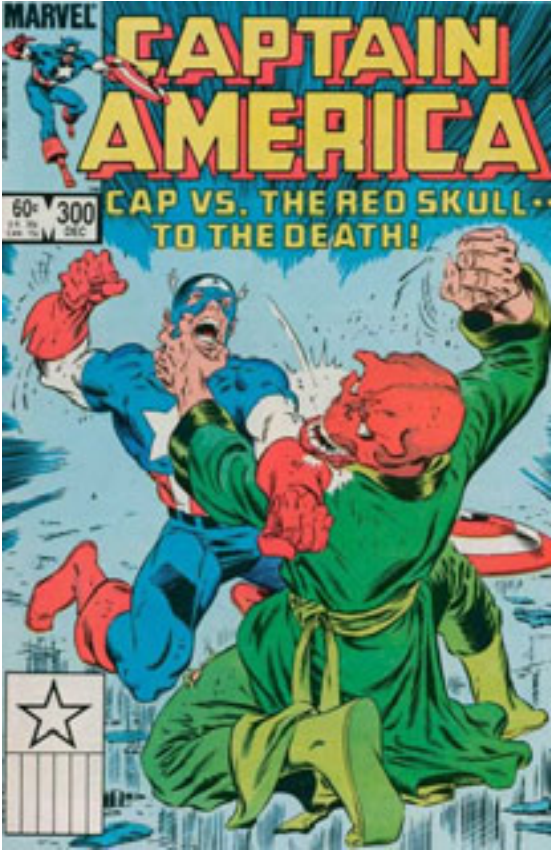

Gün geçtikçe yaşlanan Red Skull ebedi düşmanından intikam almak için yeni bir plan kurar. Rogers'ın hayatındaki önemli kişileri (Bernie, Falcon, Nomad) kaçırtır. Baron Zemo'nun oğlu ve kendi kızı ile birlikte Captain America'yı ele geçirir. Bir yandan Rogers'ın kendisi gibi yaşlanmasını sağlarken, bir yandan da psikolojik olarak Rogers'ın içindeki sorunları teker teker çözmesine yardımcı olur. Captain America'nın 300.

sayısında iki yaşlı adam ölümüne kavgaya ederler. Kalbi dayanamayan Skull düşmanının elinde ölürken, Skull tarafından zehirlenen Rogers da komaya girer. Ölmek üzere iken **Silver Crow** adlı bir Kızılderili tarafından Amerika'nın ruhunu temsil ettiği için hayata döndürülür.

Captain America'nın 300'lü sayıları ile birlikte yazarı da değişir. Marvel'in editörlerinden Mark Gruenwald yazarlığa gelir ve tam 10 yıl ve 137 sayı boyunca seri ona emanettir. Gruenwald'ın ilk işi Bernie'yi Steve'in hayatından çıkarmak olur. Çünkü Steve Bernie'den daha önemli sorunlarla karşılaşacaktır. Bu dönemde Captain America'nın karşısına ideolojisine zıt düşmanlar çıkacaktır. Dünyayı ulusal bir korku ağı ile yönetmek isteyen Ultimatium'un lideri Flag-smasher, Adaleti kendisi sağlamaya çalışan Scourge ve güçlü ve "mümkünse" beyaz bir Amerika'ya inanan John Walker.

Başkana bağlı çalışan süper güçleri denetleme komisyonu Captain America'nın da hareketlerini denetlemeye karar verir. Bu amaçla da Rogers'dan düzenli rapor istemekte ve kendi verdikleri görevleri yapmasını dilemektedirler. Kişiliğine tamamiyle zıt bu hareket karşısında Steve Rogers'ın yapabileceği tek bir şey kalmıştır: Görevi bırakmak. Üniformasını ve kalkanını bırakan Rogers yeni bir kostüm ve Tony Stark'ın onun için yaptığı yeni kalkanı ile "Captain" adı ile çarpışmayı sürdürür. Süper güçler komitesi de kendilerinin emrinden çıkmayacak bir Captain America bulurlar. John Walker. Walker tam bir emir eridir. Ancak anne ve babasının öldürülmesi ile kontrolü kaybetmeye başlar. Bu arada

komitenin arkasındaki bazı kişiler de Walker'ın ve onunla birlikte Captain America adının lekelenmesi için uğraşmaktadır.

Madam Viper ve yılan birliğinin Washington'da insanları yılanla çevirme planları Captain ve tanıştığı Diamondback tarafından engellenir. İkili arasında elektriklenme başlamıştır. Rogers, Walker'ın kontrolden çıktığını fark eder. İkisi arasında son kavga başlamadan önce tüm gerçek ortaya çıkar. Tüm planların arkasında Rogers'ın hücrelerinden klonlanmış genç vücudu ile Red Skull vardır. Rogers, Walker'ı yener ve tekrar Captain America olur. Gerçekleri gören Walker ise Rogers'ın çıkardığı kostümü giyip **U.S. Agent** adı ile West Coast Avengers'a katılır.

Gruenwald'ın yazdığı maceralardan biri olan Streets of Poison'da Captain America uyuşturucu satıcıları ile mücadele eder. Bu sefer piyasada Red Skull da vardır. "Buz" adındaki yeni bir uyuşturucunun üretildiği fabrikaya baskın yapan Rogers ,fabrikanın havaya uçurulması ile havaya saçılan "Buz"a maruz kalır. Vücudundaki süper asker

kimyasalları ile Buzun karışması ile Rogers kontrolünü kaybeder ve aşırı güç kullanmaya başlar. Diamondback ve Black Widow tarafından yakalanan Rogers'a transfüzyon yapılarak kandaki Buz temizlenir. Ancak aynı zamanda süper asker kimyasalları da temizlenir. Rogers sıradan biridir.

Yine de Captain America olarak görev yapmaya devam eden Rogers'ın vücuda yavaş yavaş bozulmaya başlar. Bir süre Tony Stark'ın icat ettiği desteleyici iskeleti giyse de bu da yetmez. Önce geçici komaya sokulur, ardından kendi vücudundan klonlanmış olan Red Skull'dan kan alınarak tekrar eski gücüne kavuşur.

Sonraki dönem sıradan maceralar ile geçiştirilir. Bu dönemde en önemli olay yazar Mark Waid'ın öldü sanılan Sharon Carter'ı geri döndürmesi ve Cap Diamondback ilişkisini sona erdirmesidir.

Profesör Xavier ve Magneto'nun bilinçaltılarının birleşmesi sonrasında ortaya çıkan Onslaught adlı yaratığa karşı mücadele ederken Rogers da diğer kahramanlar gibi Franklin Richards tarafından yaratılan bir alternatif evrene geçer. Burada bir süre her şeye yeniden başlamış gibi olsa da kısa süre sonra gerçek evrene dönülür. (Heroes Reborn serisi)

Scarlett Witch'in kontrolünü

kaybetmesi ve bazı Avengers üyelerinin ölümüne sebep olması ile başlayan Avengers Disassembled macerası sonrası Captain America'yı yazmak görevi Ed Brubaker'a verilir. Brubaker ilk olarak Captain America'nın yıllardır acısını çektiği bir yarayı iyileştirir: Bucky yaşıyordu!

Captain America'yı bayıltan, Bucky'nin de öldüğünü sandıran patlama sonrasında Bucky de ağır yaralı olarak denize düşmüştür. Patlama ile bir kolu kopan Bucky ,Sovyet denizaltısı tarafından bulunur. Buldukları kişinin kim olduğunu fark eden Ruslar önce ona protez bir kol yapar, ardından da beynini yıkayarak kendisini komünist partinin tetikçisi yaparlar. Bucky'nin adı artık **Winter Soldier**'dir. KGB tarafından verilen suikastları uyguluyor, ardından geçici olarak uyutuluyordur. (Captain America gibi süper güçleri olmadığı için yaşlanmasını önlemek amacı ile uyutulmaktadır)

SSCB çöktükten sonra Lukhin adlı bir iş adamı Bucky'nin saklandığı üssü satın alır ve ona rastlar. İş ortağı Red Skull'ın da fikri ile Bucky'i Philadelphia'ya terörist bir saldırıya yollar. Bucky önce Nomad'ı öldürür ve saldırı sonrası cesedini orada bırakıp suçu ona atmayı planlar. Terörist saldırı başarılı olur ama arkasındakinin Winter Soldier olduğu ortaya çıkar. Yıllar sonra ilk kez Rogers'ı gören Bucky'nin hafızaları canlanmaya başlar.

Dövüştüğü kişinin Bucky olduğunu fark eden Captain America, onun peşinden gider. Son yaptıkları dövüş sırasında Red Skull'dan ele geçirdiği kozmik küpü kullanarak Bucky'nin kim olduğunu hatırlamasını ister. Küpün güçleri sayesinde Bucky sadece kim olduğunu değil sonrasında neler yaptığını da hatırlar.Cap eski dostuna kavuşmuştur.

Stamford'da medya meraklısı genç süper kahraman takımı New Warriors bir grup süper kötünün

saklandığı yeri bulurlar. Ancak kötüler tarafından fark edilirler. Kötülerden biri olan Nitro kendini havaya uçurur. Ancak bu olay bir okulun yanında olmuştur ve patlama okulu da etkiler. Çok sayıda çocuk bu anlamsız kavgada ölmüştür ve olay canlı olarak televizyonda yayınlanmıştır.

ABD hükümeti Tony Stark- Reed Richard-Henry Pym'ın önderliğinde tüm süper güçlülerin devlete kayıtlı olması gerektiği ile ilgili bir kanun çıkarmaya karar

verir. Kayıt olup gizli kimliklerini açıklayacak olan süperler artık devlet adına çalışacaktır. Bunu reddedenler ise kanun kaçağı sayılacaktır. Bu işi denetlemek ve yürütmek işinin Captain America'ya vermek isterler, ancak Rogers bu görevi ve kanunu reddederek yeraltına iner. Tüm Marvel evrenini etkileyen bir İç Savaş (Civil War) başlar. Olayların kontrol dışına çıktığını fark eden Rogers iç savaşı durdurur ve teslim olur. Ancak mahkeme merdivenlerinde kimliği belirsiz biri tarafından vurularak öldürülür.

Captain America ölmeden önce Tony Stark'a gönderdiği mektupta Bucky'e kendisini bulmasında yardımcı olmasını istemiştir. Captain America'nın öldüğü ve halkın yeni bir kahraman aradığı günlerde Stark çözümü Bucky'nin yeni Captain America olmasında bulur. Bucky başta kabul etmese de eski dostunun anısını onurlandırmak için bunu kabul eder. Ancak üniformada bazı değişiklikler yapar. Yani Captain America'nın sadece

kalkanı yoktur, onun artık ihtiyaç halinde kullanabileceği bir tabancası ve bıçağı da vardır.

Captain America'nın öldürülmesi can düşmanı Red Skull'ın planıdır. Öncelikle SHIELD'in içine psikiyatrist olarak sızan Dr Faustus ,Sharon Carter'ı hipnotize ederek Captain America'yı vurmasını sağlamıştır. Rogers ölmemiştir. Bilinci uzay-zaman boşluğunda dolanmaktadır. Bedeni yaşlanan Red Skull eski düşmanın bedenine girerek ve tüm dünyaya darbe vurmaya planlamaktadır. Captain America: Reborn macerasında Rogers ve Red Skull bilinç düzeyinde

çarpışırlar. Arkadaşlarının da yardımı ile Rogers Red Skull'ı yener ve kendi bedenine döner.

Rogers'ın dönmesi ile Bucky kostümü çıkarmak istese de Steve bunu reddeder. Artık Captain America Bucky'dir. İç savaş sırasında işlediği suçları Başkan tarafından affedilen Rogers, yine başkan tarafından SHIELD'in başına getirilir. Artık tüm süper kahramanların sorumlusudur. Ayrıca gizli işlerde kullanabileceği Secret Avengers adlı grubun da başıdır.

Red Skull'ın kızı **Synn** babası ile Rogers arasındaki son savaşta geçirdiği kaza ile

babası gibi bir kızıl kafatası haline gelmiştir. Synn, Odin'in kardeşi ve Asgard'ın korku tanrısı olan **Serpent**'i (yılanı) uykusundan uyandırır. Aslında İkinci Dünya Savaşı sırasında baba Red Skull Serpent'i uyandıracak çekici (Hammer) bulmuştur, ancak kaldıramadığı için sadece korunmasını emretmiştir. Synn bunu kaldırarak Serpent'i uyandırır ve onun sağ kolu olur. Serpent başka "Hammer"lar da yollayarak Grey Gargoyle, Absorbing Man, Titania, Attuma, Hulk,

Juggernaut ve Thing'in onları kaldırmasına ve kendi adamları olmasına sebep olur. Tüm dünyada kaos başlamıştır.

Kaosu önlemek için Avengers müdahale etse bile yenilir. Synn çekicini kullanarak Bucky'yi öldürür. Bucky'nin ölümü sonrası tekrar kostümünü giyen Rogers yeniden Captain America olur. Kalan süper kahramanlar Asgard kaynaklı silahlarla gezegenlerini savunurken Thor da amcası ile kavgaya girer. Amcasını yok eder, ancak kendisi de ölür. (Ragnarok Kehaneti)

Dünya yeni bir düzene girmektedir. Steve Rogers Captain America olarak bu düzende de iyiliğin savunucusu olmaya devam edecektir....

Medyada Captain America

Bu kadar sevilen bir karakterin televizyon ve sinemada karşımıza çıkmaması beklenemezdi. Televizyonda değişik çizgi filmlerde karşımıza çıkmıştır Captain America. İlk olarak 1966 yılında Marvel Super Heroes serisinde maceraları anlatılan birkaç kahramandan birdir. Burada çizgi romandaki maceralar panel panel çizgi filmleştirilerek sunulmaktaydı. Bu seri yıllar önce Teleon adlı kanalımızda yayınlanmıştı.

1979 yılında televizyon için iki Captain America filmi yapılmıştır. Bu serilerde Steve Rogers'ın Cap olma öyküsü de değiştirilmiş, İkinci Dünya Savaşından hiç bahsedilmemiştir. Lokal suçlularla mücadele etmiş olan Captain America'nın bu filmleri de ülkemiz televizyonlarında gösterilmiştir.

80'li yıllardan itibaren Captain America ülkemizde de gösterilen sayısız Marvel çizgi filminde konuk olarak karşımıza çıkar. Spider Man, X-men ilk akla gelenlerdir. Günümüzde ise komedi ağırlıklı The Super Hero Squad ve

Avengers öykülerini oldukça güzel anlatan The Avengers: Earth's Mightiest Heroes serilerinde karşımıza çıkar.

Captain America'nın sinema macerası ise 1944 yılına uzanır. O zamanlar sinema için hazırlanan aynı adlı seri filmlerde Captain America **Grant Gardner** adında bir savcıdır, kalkanı ve yakın dostu Bucky olmadan kötülerle savaş vermektedir.

1990 yılında çekilen filmde Captain America'yı **Matt Salinger** canlandırmıştır. Bu filmde İkinci Dünya savaşı teması işlenmekle birlikte en büyük yarayı Red Skull almaktaydı. Çünkü filmde Red Skull bir Nazi değil İtalyan mafya lideri idi. Film ABD'nde sinemalarda gösterilmedi. Videoculara satışa sunuldu. Bu film ülkemiz televizyonlarında gösterilmiştir.

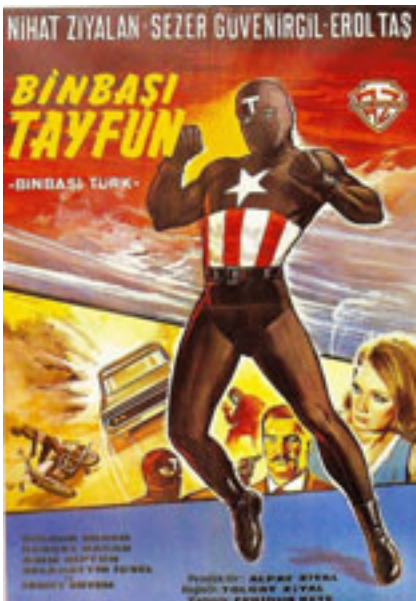
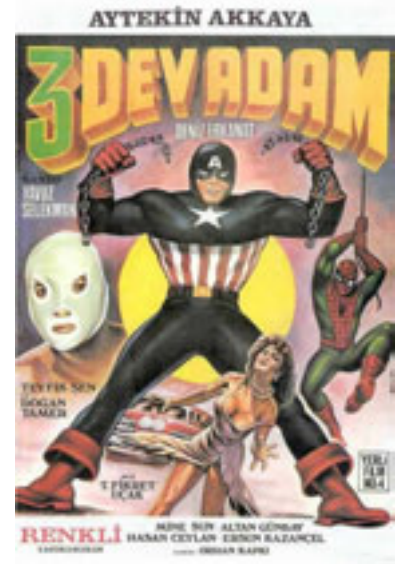

Son olarak Captain America artık hepimizin de bildiği Captain America: The First Avenger filmi ile geçen sene sinemalarımıza konuk oldu. **Chris Evans'ın** Steve Rogers'ı canlandığı film esas öyküye biraz daha yakın bir anlatımla İkinci Dünya Savaşında Rogers'ın Captain America oluşu ve günümüzde uyanması anlatılmış ve bu sene vizyona giren Avengers filmine bağlantı sağlanmıştır.

Ülkemizde Captain America

Captain America ülkemizde yayınlanan birçok Marvel kaynaklı çizgi romanda konuk olarak karşımıza çıkmıştır. Örümcek adam dergisinde sayısız kez konuk olmuştur. Ali Recan'ın Marvel ve Silver Surfer dergilerinde Avengers maceralarında görülmüştür. Hepimizin bildiği gibi Alfa'nın Kaptan Amerika adlı 20 sayılık serisinde kendi maceraları okuyucu ile buluşmuştur.

Ancak Captain America'nın ülkemizdeki macerası bu kadarla kalmaz. **Üç Dev Adam** adlı 1973 yılı yapımlı filmde Captain America ülkemizde suçlar işleyen Spider Man'i yakalamak için İstanbul'a gelir. 1968 tarihli **Binbaşı Tayfun** adlı filmde de Captain America Türk versiyonu ile karşımıza çıkar. Bu film hakkında çok detay olmasa da IMDB'de yazar olarak Jack Kirby ve Joe Simon'ın gösterilmesi ayrı bir eğlence konusudur.

Aşırı Amerikan popülizmi yapması, Amerikan rüyasının canlı reklâmı olması nedeniyle ABD dışında özellikle de

ülkemizde çok sevilme de Captain America Marvel'ın temel karakterlerinden birdir ve görünen o ki öyle olmayı uzun yıllar sürdürecektir.

Rıza Umar GÜRSU

HAKSIZLIĞA UĞRAMIŞ BİR KAHRAMAN

Captain America, ülkemizde yeteri kadar ilgi görememiş, hatta haksızlığa uğramış bir süper kahramandır. Çizgi roman ile ilgili forumlarda, çizgiroman sohbetlerinde hep sevilmediği, tutulmadığı dile getirilmiştir. Gerekçe olarak ise Captain America'nın Amerikan milliyetçiliğinin sembolü olarak nitelendirilmesi, maceralarında Amerikan propagandası ve siyaseti yapması gösterilmektedir.

Peki çizgi romanın siyaseti, dini, dili, ırkı, ideolojik görüşü olmalı mıdır? Kendi adıma söyleyeyim: Ben bu tarz detaylara önem verilmemesi gerektiğini düşünüyorum (Bu düşünce tartışılabilir tabi ki) Captain America milliyetçiymiş, Demir Adam zenginliği ve kapitalizmi sembolize ediyormuş vs... Elbette örnekleri çoğaltmak mümkün. Çizgiroman benim en büyük eğlence aracım, hayal dünyamdır. Hayal dünyamdaki bir karakterin, bir grubun benim dinimden, milletimden, inanışım, siyasi görüşümden olması ya da olmaması çok da önemli değildir. Ana düşünceye bakacak olursak; Captain America'nın üzerine yapışan bu kimlik beni Amerikan hayranı yapmaz, kendi kültürümden de uzaklaştırmaz.

Mesela Amerikan sinemasını severim, Mc Donalds' a giderim, Amerikan sigarası içerim ve bunların hepsi benim Captain America'yı sevmem ya da çizgi romanlarımı okumam ile alakalı değildir. Bu sadece bir bakış açısı, psikolojik ve sosyolojik bir değerlendirmedir.

Evet, çizgiromanlarda uç noktalar mevcuttur, tartışmalara sebebiyet verir, dokundurmalar bulunur, bazı gerçekler farklı üslup ve anlatımlarla dile getirilir. Okuduğum çizgiroman benim değerlerim açısından aşırı derecede hakaret içermiyorsa benim açımdan herhangi bir sıkıntı olmaz ya da bu konuya daha ılımlı bakacak olursak; bu benim hayal dünyamdır ne olursa olsun. Şiddet olsun, kan olsun, milliyetçilik olsun, yer yer erotik öğeler olsun ne olacak ki, bu benim hayal dünyamdır sonuçta. Bir de olaya şöyle bakalım: Sadece Captain America mı milliyetçi bir sembolüdür? Kinowa -bir dönemde olsa- tam bir kızıl derili düşmanı değil midir? Kaptan Swing ve Çelik Blek maceralarındaki bir sürü İngiliz askerini laf olsun diye mi ya da burası Vahşi Batı düşüncesiyle mi öldürmüşlerdir?

Hadi milliyetçilik örneklerini geçelim, okuduğumuz comicslerde, fumettilerde, frankfonlarda kahramanlarımız bir yaşam biçimi, sosyal bir durum sergilemiyor mu? Ve bu durum bizim kimliğimizi, yaşantımızı değiştirmemize ya da değerlendirmemize sebebiyet mi veriyor?

Belki Captain America'nın yaratıcısı benim gibi düşünmüyor olabilir; ama Captain America benim için sadece bir çizgi roman kahramanıdır aynen diğerlerinin de olduğu gibi. Captain America'ya haksızlık etmeyelim. Aslında sadece Captain değil, Reed Richards'a da kıl olunur, Tony Stark zengin bir züppedir, Frank Castle psikopat bir katildir, gerçekçi olursak belki bu kahramanlar okunmak istenmediği için böyle bahaneler bulunuyor. Umarım ülkemizde daha çok Captain America daha çok comics yayınlanır ve keyifle okuruz. Merak etmeyin hiçbirimiz Amerikalı olmayacağız, Amerikan rüyasına kapılmayacağız.

Son olarak bir de şunu düşünün: Binlerce insanın katili, kaosun büyük silahı Adolf Hitler'i kim yumruklamak istemez ya da şöyle sağlam bir dayak atmak istemez ki?

Ekrem GÜR

SERHAN YENİLMEZ

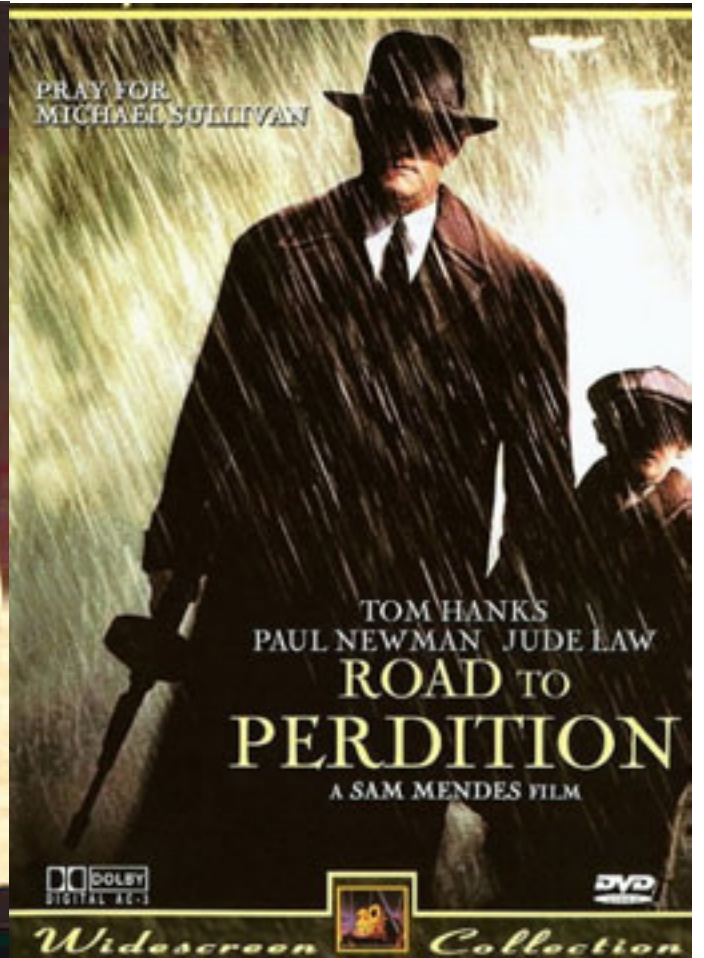
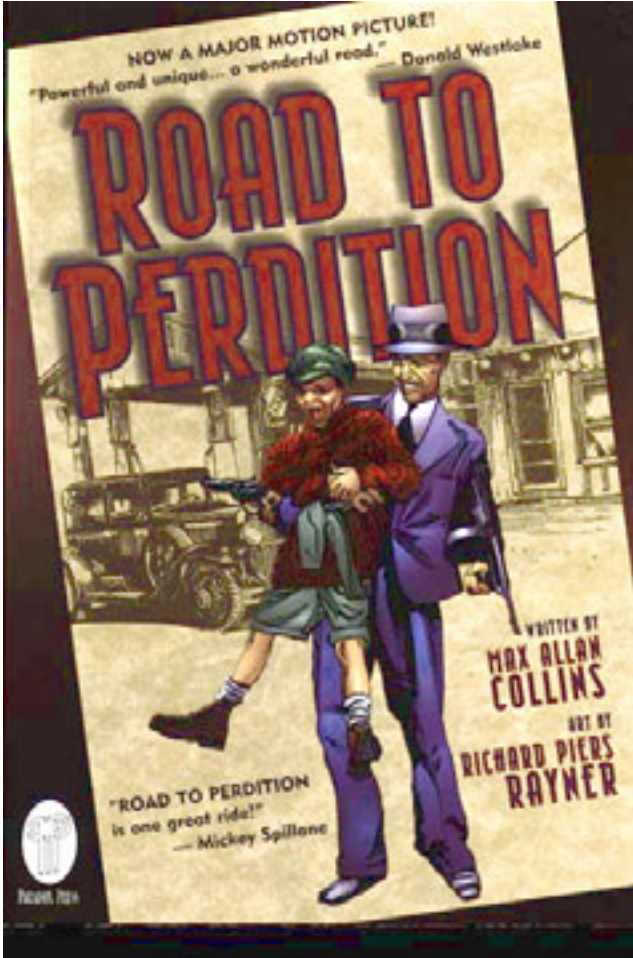

ÇİZGİ ROMAN UYARLAMASI FİLMLER

2

ROAD TO PERDITION (AZAP YOLU)

Yazı dizimizin 2. bölümünde “Road To Perdition” isimli çizgi romandan ve uyarlama filminden bahsedeceğiz. Ülkemizde “Cehennem Yolu” ismiyle çizgi romanı yayınlanmış olan; dünyada da artık bir çizgi roman klasiği olarak kabul gören, dokuzuncu sanatın bu eşsiz eserinden uyarlanan “Azap Yolu” isimli filmi de en az çizgi romanı kadar başarılı bir uyarlama olmuştur. Road To Perdition çizgi romanını ve filmi keşfetmeye başlayalım..

ROAD TO PERDITION ÇİZGİ ROMANI:

Ülkemizde Aksoy Yayınları'nca yayınlanmış olan Road To Perdition çizgi romanı (ya da grafik romanı) **Max Allan Collins** tarafından yazılmış ve **Richard Piers Rayner** tarafından çizilmiş, ilk olarak 1998 yılında DC Comics markası altındaki Paradox Press etiketi ile yayınlanmış bir eserdir.

Yazar Max Allan Collins

Çizer Richard Piers Rayner

Şu an 64 yaşında olan yazar Max Allan Collins, oldukça üretken bir roman ve çizgi roman yazarıdır. Bazı Batman, Dick Tracy albümlerini ve TV dizisi senaryolarını yazmış, **Ms. Tree** isimli bir çizgi roman kahramanı yaratmış, birçok filmin vizyona girdikten sonra romanlaştırılmasında isim sahibi olmuştur. Yazarın, "Private Eye Writers Of America's Shamus" gibi aldığı önemli ödüller bulunmaktadır.

Yazar, Road to Perdition'ı yazıp bunun önce çizgi romana sonra filme aktarılmasından sonra bu eserin romanını yazmış, daha sonra da "On The Road To Perdition Book" ana başlığı altında, değişik çizerlerle çalışarak, aynı kahramanlara daha ayrıntılı odaklanan üç farklı çizgi romanın (Oasis, Sanctuary ve Detour) yazarlığını da yapmıştır. 2004 ve 2005 yıllarında Road To Purgatory (Araf Yolu), Road To Paradise (Cennet Yolu) romanlarını yazarak Cehennem-Araf-Cennet üçlemesini baba Sullivan'dan oğul Sullivan'ın serüvenlerine kadar sürdürmüştür. Bu romanlar çizgi romana (Cehennem olanı "Road To Perdition" hariç) uyarlanmamıştır. Yazdığı tüm bu eserleri, ilk yayınlanan Road To Perdition çizgi roman senaryosu kadar çok başarılı olamamış, ses getirmemişlerdir.

Yazar Collins, eserini yaratırken önemli araştırmalar yapmıştır. Fakat, ilginç bir durum olarak çizer Rayner ile eserin tamamlanması sürecinde hiç karşılaşmamışlardır. İncelediğimiz bu eserin başarısını sadece yazara dayandırmak doğru olmaz. Yazar, bu eseri yazarken Japon mangası "Lone Wolf and Cub" isimli eserden esinlendiğini açıkça söylemiştir. Çok iyi yazılmış bu eserin çizgi romana dönüştürülmesi ise tam anlamıyla bir şaheserdir ve bunu yaratan da İngiliz çizer Richard Piers Rayner'dır. Çizgi romana yakıştırılan "Dokuzuncu Sanat" ifadesi, herhalde bu esere bu kadar güzel yakışabilir. Yaklaşık 300 sayfalık çizgi romanın çizer tarafından tamamlanması, tam 4 yıl sürmüştür. Ancak güçlü bir tutku, böylesi bir sonucu yaratabilir.

Çizer Rayner, her ne kadar bu eser ile tanındıysa da DC Comics ve Marvel Comics'te Hellblazer, Swamp Thing, Doctor Who, Doctor Fate gibi farklı serilerde çizer olarak görev almıştır. Ayrıca İngiliz futbol takımı Middlesbrough FC "Middlesbrough FC-Unseen History" albümünün ve tarihi gerçeklere dayalı albümler olan bir dizi "The Big Book of" serisinin de çizeridir.

Çizgi Romanın Konusu:

Çizgi romanın ismi, çift anlamlıdır. Bir anlamıyla "Perdition'a Giden Yol"dur. Çizgi romanda Perdition, Amerika'da Chicago yakınlarında olan ve baba ile oğulun varmak istedikleri bir kasabadır. Perdition'un kelime anlamı ise "cehenneme/azap" tır ki zaten gitmek istedikleri yolda çok büyük zorluklarla karşılaşacaklardır

Michael Sullivan, kirli işler çeviren John Looney'in sağ kolu ve Ölüm Meleği isimli tetikçisidir. Looney, kendisine her konuda güvenmekte, Sullivan da bu güvene karşılık her işi başarıyla halletmektedir. Sullivan'ın, eşi ve iki oğluyla yaşadığı hayat, kendisini takip eden büyük oğlunun görmemesi gereken bir tanıklık ile tamamen değişecektir. Bundan sonrası, baba ve oğulun birlikte verecekleri ölüm kalım mücadelesi olacak; zeka, yetenek ve şansın önemli olacağı bir mücadele başlayacaktır.

Çizgi romanda yer alan Al Capone, Nitti, Ness gibi karakterler gerçekten yaşamış karakterlerdir. Ayrıca çizgi romandaki Quinlan nehir gemisinin yanışı, Looney'in evine yapılan baskın, Rock Island'deki Sherman Oteli'ndeki vurulma olayları da gerçektir. Çizgi romanda şiddet, adeta şiirselleştirilmiştir. Tiplemeler, ifadeler, aksiyon, gerçeklik duygusu, akıcılık gibi birçok faktör, sinema diline çok yakın şekilde çizgi romanda canlandırılmıştır. Yalnız, oğul Sullivan Jr.'un zaman zaman değişen tiplemesinin aksayan tek konu olarak gözüktüğünü söyleyebilirim.

FİLM

Çizgi romanın başarısından sonra dikkat çeken eser, yapımcıları harekete geçirmiş, daha sonra Dreamworks film şirketinin ortağı olan Steven Spielberg'in de onayı alınarak çekime başlanmıştır. Filmi, American Beauty (Amerikan Güzeli) filmini de yöneten Sam Mendes yönetmiştir. Film için oyuncu seçiminden giysilere, senaryodan çekim ortamlarına kadar çok kapsamlı ve boyutlu bir hazırlık süreci sonunda 1930'lar Chicago'su yaratılmıştır. Örneğin oğul Sullivan Jr. rolü için 2000 kişi arasından **Tyler Hoechlin** seçilmiştir. 80 milyon bütçe ile yapılan film, sadece 2002 yılında dünyada bütçesinin iki katı kazanarak iyi bir gelir elde etmiştir. Filmin müziklerini Thomas Newman yapmış, müzikler

Oscar adaylığına gösterilmiş fakat kazanamamıştır.

Filmin oyuncu kadrosunda Ölüm Meleği Michael Sullivan rolünde Tom Hanks, Michael Sullivan Jr. rolünde oğlunu canlandıran Tyler Hoechlin, anne Annie Sullivan rolünde Jennifer Jason Leigh, John Rooney rolünde Paul Newman ve onun oğlu Connor Rooney rolünde Daniel Craig yer alıyor. Ayrıca Harlan Maguire isimli ölü fotoğrafçısı rolünde Jude Law bulunuyor, fakat bu karakter çizgi romanda bulunmamaktadır.

Film, En İyi Sinematografi dalında 2003 yılında Oscar ödülü almış, Oscar adaylığına gösterildiği 5 dalda ise ödülü kaçırmıştır. Diğer festivaller ve ödül kategorilerinde de 54 ödül adaylığı olmuştur. Bunlardan Oscar ödülü hariç 21 farklı ödülü daha kazanan filmin IMDB Notu: 7.8 dir.

Çizgi romanın filme uyarlanması birebir olmasa da gerek bazı diyaloglar gerekse çizgi romandaki bazı kareler aynen filmde kullanılmıştır. Bu bakımdan çizgi romana önemli oranda sadık kalmış ; hatta yer yer saygı duruşunda bulunmuş bir film uyarlaması olduğunu söylemek yanlış olmaz. Fakat, çizgi romanda olmayan ilave bazı unsurlar da 117 dakikalık filmin senaryosuna eklenmiştir. Çizgi romandaki şiddet unsuru oldukça sert olmasına rağmen; filmde bu unsur azaltılmış ve senaryonun dramatik yönü çizgi romana göre

filmde bir parça daha arttırılmıştır.

Çizgi romanda yer alan gökdeleni izleyen oğul Sullivan'ın filmde otomobilin camına yansıyan gökdelen silüetinden nereye baktığını anlamamız zor olmasa gerek..

Gerek çizgi romanda gerekse filmdeki ana konu esasen, babalar ve oğullarıdır. Michael Sullivan ve oğlu Michael Sullivan Jr.'ın bir parça kopuk başlayıp sonrasında aralarında dayanışmaya giden birliktelikleri, karşı cephelerinde bulunan diğer baba-oğul John ve Connor Rooney (çizgi romanda Looney ailesi) arasında da benzer sayılabilecek bir akıbete ilerleyecektir. Her iki baba da, kendi oğullarını karşı cepheden korumak için ellerinden geleni yapacaklardır.

SON SÖZ VE BAZI SEÇENEKLER:

Sonuç olarak eğer bir çizgi roman sever iseniz; Road To Perdition (Cehennem Yolu) çizgi romanını muhakkak edinin okumanızı tavsiye ederim. Filmini (Azap Yolu), çizgi romanı okuduktan sonra seyretmeniz keyfinizi ikiye katlayacaktır. Bu filmin hem kaynak çizgi romana sadık kalan hem de kendi ayakları üstünde duran çok az sayıdaki başarılı uyarlama filmlerden birisi olduğunu özellikle belirtmeliyim.

Eğer çizgi romanı okumak isterseniz, ülkemizde Aksoy Yayıncılık'tan 1998 yılında çıkmış olan Cehennem Yolu çizgi romanını eski tarihli olduğu için büyük kitapçılarda bulmanız biraz zor. Ancak, çizgi roman satan özellikle büyük şehirlerde veya internet de dahil olmak üzere ikinci el satış yapan yerlerde arayıp bulabilirsiniz. Azap Yolu DVD filmini ise ister kiralama yolu ile isterseniz satın alarak izleyebilirsiniz.

İncelediğimiz “mafya-gangster” konusu ilginizi çekiyor ise, Road To Perdition çizgi romanı ile filminin konu edinildiği mafya ve gangster dünyasına ait aşağıda sıraladığımız en başarılı filmleri de _henüz izlemediyseniz_ izlemenizi, ilginizi çekerse sıraladığımız kitap ve çizgi roman seçeneklerine de göz atmanızı tavsiye ederek yazıyı sonlandıralım:

✓ **Filmler:** Gangster ve mafya dünyasına ait çok sayıda film bulunmakta. Bu türdeki filmlerden en çok ses getirenleri hatırlatmaya çalışalım:

Untouchables (Dokunulmazlar) filmi, çizgi romanda da bulunan Al Capone dönemine odaklanan ve Al Capone ve çetesine yönelik savaşım veren Federal Polisleri anlatan güzel bir filmidir. Mafya filmi denilince elbette **Baba** (Godfather) serisi filmlerden bahsetmemek olmaz. Serinin üçüncüsü, çok iyi eleştiriler almış da ilk iki Godfather filmi seyredilmelidir. Yönetmen Sergio Leone'un şaheseri kabul edilen ve senaryosunun yazımı on yıl süren **Once Upon A Time In America** (Bir Zamanlar Amerika)(1984) filmi de muhakkak seyredilmeli. Filmin müzikleri de tek kelimeyle olağanüstüdür. Televizyonlarda yayınlanan 139 dakikalık, hatta daha da kısaltılan versiyonunu değil; mümkünse kısaltılmamış 229 dakikalık versiyonu bulunup seyredilmelidir. Hatta şu sıralarda filmin 40 dakikalık bir bölümünün eklenmesiyle 269 dakikalık son “uncut-kesilmemiş yönetmen kurgusu”nun hazırlanma ve gösterilme çalışmaları devam etmektedir. **Goodfellas** (Sıkı Dostlar-1990) filmi de Road To Perdition gibi mafya içi hesaplaşmayı konu edinen kaliteli bir filmidir. Bu filmlerin yanına **Reservoir Dogs** (Rezervuar Köpekleri-1992), **Scarface** (Yaralı Yüz-1983) filmleri de rahatlıkla eklenebilir.

Çizgi Roman ve Kitap Seçenekleri Olarak;

Konumuzla pek ilgisi olmasa da büyük emek verilerek çizilmiş olan bir western albümünden ve çizilerinden de yeri gelmişken bahsedelim. İncelememizle olan benzerliği ise, tıpkı bu eserde çiziler Rayner yaptığı gibi bu albümün de çok uzun zaman harcanarak oluşturulması. Albümümüz bir western çizgi romanı olan, Tex-Özel Albüm Serisi'nden **Dehşet Vadisi** . Çizeri de Magnus. Bu eseri özel kılan da çizilerinin olağanüstü seviyede mükemmeliyetçi olması ve her bir ayrıntı için uzun zamanlar harcaması. Bu albümün tamamlanması tam 7 yıl sürmüştür. Ne yazık ki çiziler Magnus bu eserin yayınlandığını göremeden basım öncesi vefat etmiştir.

Bir ceza avukatının derlediği ve yaşanmış olaylardan oluşan NTV Yayınlarından çıkmış olan **"Suç"** isimli kitabı da okuyabilirsiniz. İçinde mafya öyküleri de olan dünyada da çok satmış kitabın ikinci cildi de çıktı.

Tüm dünyadaki mafyanın tarihi gelişimini merak ediyorsanız, Pegasus Yayınlarından çıkan **"Mafyanın 100 Yıllık Tarihi"** isimli kitabı okuyabilirsiniz. Eğer Türkiye'deki mafyalaşmayı merak ediyorsanız, bazı gazeteci, akademisyen ve yazarların gözüyle yazılan Profil Yayıncılık'tan çıkan **"Türk Mafyası"** isimli incelemeyi de okuyabilirsiniz.

Yazar Max Allan Collins'in çizgi romanı yazarken esinlendiği **"Lone Wolf and Cub"*** isimli uzun manga serisini de ister yurtdışından sipariş verip getirterek, isterseniz internette bulup (İngilizce) okuyabilirsiniz. Manganın film uyarlaması da mevcuttur.

www.canerinevreni.blogspot.com

CANER KELER

* Bu çizgi romanı çok yakında Türkçe olarak da okuyabileceğiz (e.n)

SERHAN YENİLMEZ

Loch Ness'in Gizemi

Yazan: ALPER KAY

3

Çıkan kısmın özeti

Martin Mystère ve Java İskoçya'da özel bir dava için bulunurken, Diana çıkarılır. Gene kadın, bilimsel bu kez nasıl bir olayı araştırdığını bilmiyor ve öğrenmek istiyor. Martin meseleyi anlatacakken sokakta bir araba onları ezmek için hamle yapar ve Mystère, Java ile Diana canlarını zor kurtarır. Geceyi geçirmek için otellerine döndüklerindeyse, saldırıya uğralar. Mystère ve Java bayılırken Diana odasını balkonundan atlamayı başarmıştır. Mystère kendine geldiğinde devasa kutularla dolu bir depodadır ve yanında kimse yoktur... Java ise kendisini kalın halatlarda bağlanmış bir şekilde bulmuştur; Diana otele döndüğünde kayıtların buharlaştığını şaşkınlıkla fark etmiştir...

Artık yorgunluktan bitap düşüyordu. Diana bitmiş, yol da bitmişti. Otel uzaktan görülmüştü. Mavi-yeşil neonla yanan adı, arkasındaki kayalara vuran dalgaların sesi, etrafındaki çam ağaçları...

Yaklaşırken daha da temkinliydi. Kendi çevresine, otelin çevresine dikkatli gözlerle bakıyor; bir silah namlusunun parıltısını veya olası bir yaşam belirtisi görüp görmeyeceğini merak ederek ama etrafa baktığını fark ettirmemeye de çalışarak yürümeyi sürdürdü.

Otelin kapısına vardığında hiçbir engelle karşılaşmamasına hem şaşırılmış hem de sevinmişti. Resepsiyona girerken duvardaki dev saate baktı. Sabaha karşı dördü geçiyordu... Resepsiyondaki çocuk yarı uykulu, yarı uyanık bir halde gözünü Diana'ya dikti.

O an fark etti Diana, bir gariplik vardı.

“Merhaba, biraz garip bir durum, farkındayım ama polisi aramadınız mı; önce bunu sorayım?”

Bir soru cümlesi olmamakla beraber, soru amaçlı kurulmuş bir önermeydi bu. Resepsiyondaki çocuk garip garip bakmayı sürdürdü. Neden sonra, kendisine seslenildiğini anlayıp ağzını açtı; birkaç saniye sonra konuştu.

“Niçin?”

Diana şoktaydı.

“Niçin mi? Odamda saldırıya uğradım; balkondan atlayıp kaçtım. Birkaç yan odamda kalan kocam mutlaka boğuşma seslerini duyup size şikayet etmiş ve yokluğumu fark etmiş olmalıydı...”

Resepsiyondaki çocuk hala boş boş bakıyordu.

“Kocanız mı? Niye yan odanızda kalıyordu ki?”

Diana sinirlenmeye başlamıştı.

“Siz, öyle söylemişsiniz! Sadece bir hanımın yanı boş dediniz ve beni o odaya kaydettiniz... Ayrıca, bunu şu saatte sorgulamamızın bir faydası var mı!”

Bu cümlesi de soru cümlesi olmasına karşın daha çok bir öfke nöbetinin habercisiydi. Çocuk da bunu fark etmiş olmalıydı ki, daha akil davranmaya girişti.

"Tamam, eşinizin oda numarası kaçtı?"

Diana duraksayıp, düşündü ve "204" dedi.

Resepsiyonist önündeki deftere bir süre bakındıktan sonra başını sallayarak, "Bu imkansız hanımefendi..." dedi.

Diana'nın sabrı taşmaya başlamıştı. "Ne imkansız? İmkansız olan ne?"

"204 numarada bir haftadır aynı çift kalıyor, eşinizin o odada kalma imkanı yok... Siz hangi odada kalıyordunuz?"

Diana iyiden iyiye sinirlenmişti. "208!" diyebildi sadece.

Resepsiyonist gene defteri inceledi, sonra dirseklerini masaya dayayıp ellerini çenesinin altında birleştirip Diana'nın gözlerinin içine bakmaya başladı.

"Hanımefendi, siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? 208 numaralı odada bir aydır iki kız kardeş kalıyormuş... Eğer bu bir kamera şakasıysa, inanın şu saatte hiç çekilmiyor... Komik de değil üstelik!"

Diana'nın siniri, başka bir hisse devşirmişti kendisini şimdi: Şaşkınlığa...

"N... Nasıl olur? Lütfen iyice kontrol edin!"

Resepsiyondaki görevlinin iyice bunaldığını hissetmiş, bu esnada aklına farklı bir fikir gelmişti Diana'nın. Sırt hizasında, arkasındaki duvarda duran kamerayı işaret ederek konuşur: "Kamera kayıtlarını inceleyelim! Şakayı kim yapıyor görürüz..."

Bunun üzerine resepsiyonist basbayağı telaşlanarak titremeye başlayan ellerini gizlemeye çalışır.

"Hanımefendi, o kamera bozuk... Sadece insanlara güven duygusu hissettirmek için hala elimizde tutuyoruz..."

Lüks bir otelin kamerasının bozuk olduğunu itiraf edecek kadar basiretsiz olabilir miydi bir resepsiyonist? Diana hiç sanmıyordu... Sinirini belli etmemeye çalışarak cümlelerini toparlayacakken aklına başka bir fikir geldi. Dirseklerini masaya yaslayıp öne doğru eğildi. Ciddiyetini tam anlamıyla hissettirmek istiyordu, ki öyle de olmuş gibi görünüyordu. Resepsiyonist bariz bir şekilde psikolojikman gard almıştı.

"Bir oda istiyorum o halde..."

*

Mystère koşarken duraksadı. Sesin yaklaşmış olması çok garipti. İyice sesin yanına gelince aklına bir kurt düştü; bembeyaz koridorlarda ne olduğunu fark etmeden bir çember mi çizmişti? Yerleri kontrol ettiğinde zeminin pürüzsüz olduğunu fark etti. Ayakkabılarını çıkarıp sesin iyice güçlendiği kapının önüne koydu ve koşmayı sürdürdü.

Ancak bu kez koşarken sağına soluna daha dikkatli bakıyordu. Bir sürü kapı olduğunu şaşırarak fark etti ve birkaç kapı geçtikten sonra az önce içinden çıktığı odanın büyüklüğünü düşünüp kapılar arasındaki mesafelere göre arkalarında olması muhtemel odaları hesaplamaya başladı. Çok fazla, çok geniş oda vardı. Başı dönecek gibi oldu ve tam bezmeye başladığı anda tekrar sesi duydu. Yüzü ışıldadı.

Kapının arkasında her kim(ler) varsa çatlarcasına kapıyı yumrukluyorlardı ve Mystère tezinde haklı çıkmıştı. Duraksadığı gürültücü kapının önünde az önce bıraktığı ayakkabıları vardı.

Çember biçimli bir koridorda tıklılıp kalmıştı.

*

Halatların derisine değdiği yerler adeta yanıyordu. Dişlerini sıkarak başını az da olsa kaldırmaya çalıştı Java. Odada kendisinden başka birilerinin olduğunu hissediyordu. Kokusunu alıyordu. Tüm ilkel güdülerini, onu bu yola itiyordu.

Ya Mystère ve Diana neredeydi? Düşününce daha da sinirlenerek dişlerini öfkeyle sıkıp gevşetmeye başladı.

O an, bir soğukluk hissetti. Başta ferahlatıcı gibi gelen bu soğuk hissi, gittikçe sinirlerine dokunmaya başladı. Nereden gelip nereye gittiğini bilmediği bu soğuk hava dalgası bir anda kaybolunca daha da sinirlenen Neanderthal adamı, canının acımasına aldırmadan kollarını kaldırmaya başladı. Üstünde yattığı şey her neyse, iyice sallanıyordu. Birilerinin sinirlendiğini fark etti. Hisleriyle.

Ve mutlu oldu ama gülümsememeye çalışarak şiddetini arttırdı. En sonunda beklediği oldu ve bir el boğazından sıkarak onu durdurdu. Birkaç dakika önceki soğukluk hissini kaynağı belli olmuştu. El buz gibiydi ama yüzüne doğru eğilen bakıştaki soğukluk, fiziksel soğukluğu havada katlardı.

Tabii, havadaki diğer elinde tuttuğu; belli belirsiz görünen neşterin de soğuk olduğunu varsayıyordu Java.

*

"Bir oda istiyorum!"

Bu sözü, bariz bir şekilde oteldeki havanın gerilmesine yol açmıştı. Resepsiyonist cılız bir sesle odalarının olmadığını iddia edecekken Diana kaşlarını kaldırıp görevlinin arkasındaki anahtarlara gözünü dikmişti. Görevli çocuk, kadının bakışlarını takip edince sessizce kayıt işlemi yapmaya başladı.

En nihayetinde, dudaklarını kemirerek bir anahtara uzandı ve çekip çıkararak kadına uzattı resepsiyonist. Anahtarın üzerinde 103 yazıyordu. Yani, hemen giriş katında bir odada olacaktı. Diana içinden, tekrar odası başlırsa camdan atladığında daha az canının yanacağını geçirirken; odaya girdiğinde küçük çapta bir şok yaşadı.

Camlar parmaklıklarla kapalıydı.Çıkış yoktu.Ona eşlik eden resepsiyoniste öfkeyle bakarken, çocuğun belli belirsiz gülümsediğini fark etti. Tuzağa düşmüştü.

*

Mystère sessizce ayakkabılarını giyerken, kapının arkasındaki sesler gittikçe cılızlaşıyordu. O an, kapının kolunu görünce durumu fark etti: Bu oda, dakikalar önce içinden çıktığı odaydı. Kapının geniş kolundaki çizikleri iyi hatırlamıştı. Sinirlenip kapiya bir tekme attıktan sonra duraksayarak sağına soluna bakındı. Kimse gelmiyordu ama kapının arkasındaki adamlar bir ümitle seslenmeye başlamışlardı. Kısa bir müddet, yalvarışlarını dinledi. Aksanlarından bölgenin yerlisi olduklarını çıkarabiliyordu.

Kapıya yaklaşıp "Susun!" diye seslendi. Sustular.

"Bana sokakta arabayla saldıran siz miydiniz?"

Çok kısa süren bir tereddüt hali ve kapının arkasından gelen onaylama sesleri, bir ihtimal merhamet için.

"Arkadaşım Java nerede?"

Gene bir sürelik tereddüt sonrası belli belirsiz bazı tarifler geldi. Bu karmaşık tariflerin arasında aynı yerde olduklarını öğrendi Mystère; Java da bu çembere kısılı kalmıştı. Ama hangi odada?

Kapının arkasındakiler de hangi odada olduğunu bilmiyordu. Onlar sadece bayılıp getirerek teslim etmişlerdi.

Bir an beyninden vurulmuşa döndü İmkansızlıklar Dedektifi, nasıl hatırlamadığına dair kendisine kızarak sordu:

"Peki ya Diana? Karım? Ona da mı saldırdınız? O nerede?"

Kapının arkasındakiler bu kez farklı bir his içindeydi. Bunu hissedebiliyordu kurt dedektif.

Ancak gelen açıklamayı beklemiyordu: Diana ellerinden kurtulmuştu, kaçmıştı ve nerede olduğunu bilmiyorlardı.

Sinirle kapiya bir tekme daha vurup koridorda ilerlemeye başladı...

3. BÖLÜMÜN SONU

SERHAN YENİLMEZ

007

“JAMES BOND” DOSYASI

BÖLÜM 2

HER İYİ KAHRAMANIN
MUTLAKA RENKLİ
DÜŞMANLARI OLUR!..

Illustration: Abbas Bağcı

KÖTÜ ADAMLAR

HER İYİ KAHRAMANIN MUTLAKA RENKLİ DÜŞMANLARI OLUR!..

Dünyanın gelmiş geçmiş en ünlü ajanı olan James Bond ülkesine ve çağdaş dünyaya katkıda bulunurken karşısında kendisi kadar renkli sayısız düşman olmuştur. İyi bir kahramanın geniş ve iyi bir kötüler galerisi de olmalıdır düsturu kahramanımızda da geçerlidir. İsterseniz bu renkli galeriye göz atmaya başlayalım. Bayanlar baylar Altın Madalyon gururla sunar. Dünyanın en kötü adamları:

Dr. No :

Dr **Julius No** Alman bir misyoner ile Çinli bir anneden dünyaya gelmiştir. Radyoaktif enerji üzerine çalışmalar yapmaktadır. Bu çalışmalar nedeniyle her iki elini de kaybetmiş yerine protezler takılmıştır. Çin mafyasından para çalıp Jamaika'da bir ada satın almış ve SPECTRE'e katılmıştır. No'nun amacı Amerikan uzay programını sabote etmektir. No Bond'a örgütüne katılmasını teklif eder ancak Bond reddeder. Kısa süre sonra Bond Dr No'nun planını bozar. İkili dövüşür ve Dr No reaktörün içine düşerek ölür.

İlk Bond kötüsü Dr No'yu Kanada'lı aktör **Joseph Wisemann** canlandırmıştır. Sayısız film ve dizide rol alan, halen de almakta olan Wisemann'ın en önemli rolü de Dr No'dur.

From Russia with Love :

Rosa Klebb Rus gizli servisinde albay olmasına rağmen aslında SPECTRE ajanıdır. Bond'un öldürülmesi ve Lector aygıtının ele geçirilmesi planını yönetmekle görevlidir. Ayakkabısının önünde gizli bıçak taşıyan Klebb plan başarısızlığa uğrayınca kendi Bond'u öldürmek istemiş ancak başarısız olmuştur.

Klebb'i canlandıran **Lotte Lanya** ülkesi Almanya'da başarılı bir tiyatro sanatçısı iken yükselen Nazizimden kaçarak ABD'ne yerleşmiştir. Daha çok tiyatro sahnelerinde oyunculuk yapmıştır.

Donald "Red" Grant SPECTRE adına çalışan bir İngiliz'dir. Rosa Klebb tarafından James Bond'u öldürmek ve Lector'u ele geçirmekle görevlendirilmiştir. İstanbul'a geldiğinde Bond'u gizlice korumaya başlamış ve bir kere de hayatını kurtarmıştır. Şark ekspresinde yolculuk sırasında Bond'un temas edeceği ajanı öldürüp yerine geçmiştir ama Bond tarafından öldürülmüştür.

Tanınmış İngiliz aktör **Robert Shaw**, Red Grant karakterini canlandırmıştır. Shaw'u meşhur eden ilk film Rusya'dan sevgilerledir. Her Devrin Adamı, Sting (Belalılar), Jaws, The Deep gibi bilinen filmlerde de oynayan Shaw 1978 yılında kalp krizinden hayatını kaybetmiştir.

Goldfinger :

Auric Goldfinger Nazi altınlarının sayesinde zenginleşmiş, İngiltere'nin sayılı iş adamlarından biri sayılmaktadır. Kumar oyunlarına olan aşırı tutkusu ve kazanma hırsı hile yapmasına neden olmaktadır. James Bond ile ilk karşılaşması da bir iskambil oyunu sırasında. Ardından golf maçı ile yüzyüze karşılaşırlar. Her iki oyunda da Bond Goldfinger'ı kendi oyunuyla yener.

Goldfinger'ın esas amacı ABD'nin altın rezervi Fort Knox'u ele geçirip altınları radyasyon ile kirletmek ve altın piyasasının tek lideri olmaktır. Ancak bu plan Bond ve CIA tarafından bozulur. Goldfinger ve Bond son kozlarını

Goldfinger'ın özel uçağında yaparlar. Bond'un parçaladığı pencereden boşluğa uçar.

Almanya'da zamanının tanınan oyuncularından olan **Gert Fröbe** Bond'un en tehlikeli düşmanlarından biri olan Goldfinger'a hayat vermektedir. Başarılı oyuncu kendi ülkesinde sanat hayatını sürdürmüştür. Unutulmaz bir replik ile saygılarımızı sunalım:

“Hayır bay Bond. Konuşmanızı değil, ölmenizi istiyorum.”

Goldfinger'dan bahsederken sağ kolu **Oddjob**'dan bahsetmemek de olmaz. İri yapılı, hiç konuşmayan Oddjob, Goldfinger'ın hem koruması hem de kiralık katilidir. Özellikle kenarı jilet kadar keskin şapkası ve karate bilgisi ile tehlikeli bir düşmandır. Bond Oddjob'u Fort Knox'da elektrik vererek öldürebilmiştir.

Thunderball :

Emilio Largo, SPECTRE'in Blofeld'in arkasında iki numaralı adamıdır. NATO'nun nükleer bombalarının çalınması operasyonunu ilk elden yönetmektedir. Disco Valente isimli yatında sevgilisi Domino ile yaşayan Largo, Bond'u planlarını bozmasın diye iki defa öldürmeye çalışır ancak başarılı olamaz. Son kavga kayalıklara yönelen Disco Valente'de olur. Largo Bond'u

vurur. Tam öldürecekken Domino tarafından zıpkınlanır ve kayalara çarpıp patlayan yatı ile birlikte yok olur.

İtalyan aktör **Adolfo Celi** hem ülkesinde hem de ABD’nde sayısız filmlerde rol almış olsa da hala Thunderball’daki rolü ile tanınmaktadır.

You Only Live Twice/On Her Majesty’s Secret Service/Diamonds are Forever :

Bu ana kadarki tüm Bond filmlerinde her planın arkasında olan, SPECTRE’in bir numarası **Ernest Starvo Blofeld** ilk kez karşımıza You Only Live Twice (İnsan İki Kere Yaşar) filminde çıkar.

Ian Fleming Blofeld’i Leh bir baba ve Yunan bir annenin çocuğu olarak tanımlar. Polonya’da İkinci Dünya savaşına kadar eğitimini tamamlayıp borsada çalışmaya başlamıştır. Savaş ile birlikte ülkesini terk ederek Türkiye’ye kaçar. Bu arada elindeki gizli belgeleri de Nazilere satmıştır. Türkiye’de yaşarken TRT’de çalışıp kendi istihbarat ağını kurarak her iki tarafa bilgi satar. Savaş sonrası da bu istihbarat ağını genişleterek SPECTRE’ı oluşturmuştur.

You Only Live Twice’da Japonya’daki üssünden havalandırdığı roket ile ABD ve SSCB uzay gemilerini ele geçirerek iki ülke arasında gerginliğin artmasına ve savaş çıkma riskine yol açsa da planı Bond tarafından engellenmiştir. Blofeld’i takip eden Bond İsviçre’de kendisini soylu ilan ettirme planlarını da engeller. Ancak Blofeld’in intikamı korkunç olur. Düğün dönüşü Bond ve eşini taşıyan arabaya saldırır ve Bond’un karısının ölümüne sebep olur.

Karısının ölümünden sonra intikam ateşi ile yanan Bond, Blofeld’i bulur ve öldürür. Ancak daha sonra öldürdüğünün Blofeld olmadığı ortaya çıkar. Çalıntı elmasları kullanarak ürettiği lazer silahını kullanmaya çalışırken içinde bulunduğu denizaltı Bond tarafından batırılır. Herkes Blofeld’in öldüğünü sanar. Ancak For Your Eyes Only filminin başlangıcında Bond’un içinde bulunduğu helikopteri uzaktan kumanda ile yok etmeye çalışırken görülür. Ama Bond tarafından tekerlekli sandalyede oturan Blofeld dev bir fabrika bacasından aşağı atılır.

Blofeld karakteri sinemada değişik oyuncular tarafından canlandırılmıştır. İlk Blofeld usta oyuncu **Donald Pleasence**'dir. İngiliz aktör Pleasence tiyatro sahnelerinden beyaz perdeye geçen oyuncularındır. Zamanının hemen hemen tüm ünlü dizilerinde konuk olmuştur. Blofeld rolü dışında Halloween filmindeki psikiyatrist ve Escape from New York filminde ABD başkanı rolleri ile de hatırlanmaktadır.

Yunan kökenli bir aileden gelen ABD'li aktör **Telly Salavas** dünya çapında ününü televizyon dizisi Kojak'ta aynı adlı komiseri canlandırarak kazanmıştır. Birçok filmde de rol alan Salvas'ın bilinen diğer rolleri arasında Alcatraz Kuşçusu, Kelly's Heroes sayılabilir.

İngiliz aktör **Charles Grey** üçüncü Blofeld olarak karşımıza çıkar. İngiltere'de tiyatro kariyeri olan Gray'in Bond filmografisinde ilginç bir yeri vardır. Gray, You Only Live Twice filminde SPECTRE ajanlarınca öldürülen Avustralya gizli servisinden Handerson'ı canlandırırken iki film sonra karşımıza Bond'un ezeli düşmanı Blofeld olarak çıkar.

Bond filmografisinden sayılmayan ve Thunderball filminin tekrarı olan Never Say Never Again filminde Blofeld rolünü ise usta oyuncu **Max von Sydow** canlandırır. Klasik bir film olan Seventh Seal'de (Yedinci Mühür) ölümle satranç oynayan Sydow, sayısız filmde önemli roller almıştır. Bunlar arasında Akbaba'nın Üç Günü, Dune, Hannah ve Kızkardeşleri, The Exorcist, Flash Gordon (Ming rolünde), Judge Dredd ve Shutter Island sayılabilir.

Dünyanın yeni bir James Bond ile tanışmasının zamanı gelmiştir. Televizyonda canlandırdığı Saint ve Lord Brett Sinclair (Ülkemizde de seyredilen Kaygısızlar dizisi) karakterleri ile hayran kitlesi oluşturan *Roger Moore* yeni Bond olarak karşımıza çıkar. Biraz daha alaycı bir Bond'u canlandırır Moore. Sıra ona yeni düşmanlar kazandırmaktadır ve macera başlar...

Live and Let Die:

San Monique adlı ada ülkesinin diktatörü olan Dr **Kananga** aynı zamanda Harlem'in azılı çetelerinden birinin de başıdır. Ancak Harlem'de Mr. Big adı ile tanınmaktadır. Kananga, San Monique halkının batıl inançlarını yönlendirerek uyuşturucu üretmelerini sağlamakta, ardından Mr. Big ve çetesi olarak ABD'nde dağıtımını yapmaktadır. Bond'un müdahalesi ile planları bozulmaya başlar. San Monique'de yapılan son mücadelede Bond Kananga'yı köpekbalığı silahı ile vurur. Havalı kurşun Kananga'nın içinde patlar ve Kananga ölür.

Amerikalı siyahî aktör **Yaphet Kotto**, Dr Kananga rolü ile Roger Moore'un James Bond'unun ilk düşmanı olur. New York'lu Kotto sinema ve televizyonda değişik rollerde seyircilerin karşısına çıkmıştır. Ancak en bilinen rolleri Dr Kananga dışında ilk Alien filmindeki rolü ve televizyon dizisi Homicide: Life on the Streets'teki teğmen rolüdür.

The Man With the Golden Gun :

Fransisco Scaramanga dünyanın en iyi ve doğal olarak en pahalı kiralık katilidir. İki önemli özelliği vardır: Tamamen altından yapılmış ve altın mermi kullanan tabancası ve vücudunda üçüncü bir meme başının olması. KGB

tarafından eğitilmiş olmasına rağmen oradan ayrılıp parayı kim verirse onun adına çalışmaya başlamıştır.

Sacaramanga'nın en büyük zevklerinden biri yaşadığı adaya aralıklarla ünlü kiralık katilleri ya da ajanları çağırıp özel hazırlattığı bir mekânda düello yaptırmasıdır.

Güneş enerjisinden yararlanmak amacı ile icat edilmiş aleti çalmak ve mucidini öldürmek için kiralanan Scaramanga, görevini başarsa da aleti kendisine kiralayanlara vermediği gibi onları da öldürür. Bond'un partneri Goodnight'ı kaçırap adasına getirerek Bond'u tuzağa çeker. Adada yapılan düelloda Bond, Scaramanga'yı öldürür.

Scaramanga'ya hayat veren Sir **Christopher Lee**'yi tanımayan yoktur. 1922 yılı doğumlu usta aktör sinema tarihinin en tanınan oyuncularından biridir. İlk önce korku filmleri ile karşımıza çıkan Lee özellikle Dracula rolü ile meşhur olmuştur. Lee'nin bilinen diğer rolleri arasında Rasputin (Rasputin), Sir Henry Baskerville (The Hound of Baskerville), Saruman (Lord of the Rings), Count Dooku (Star Wars) akla ilk gelenlerdir.

Scaramanga'nın uşaklığını ve ayak işlerini yapan Nick Nack bu filmdeki ikinci kötü olarak karşımıza çıkmaktadır. **Nick Nack** Scaramanga'nın "düello" rakiplerinin ayarlanmasını da sağlamaktadır. Scaramanga öldükten sonra adadan ayrılan Bond ve Goodnight'ı öldürmeye çalışsa da Bond tarafından bir valize kapatılır ve yakalanır.

Fransız aktör **Hervé Villechaize**, Nick Nack rolünü canlandırmaktadır. Villechaize en çok ülkemizde de gösterilmiş Hayal Adası (Fantasy Island) dizisinde Nick Nack rolü ile tanınmaktadır.

The Spy Who Loved Me:

İş adamı **Karl Stromberg**'in emrinde bilimsel laboratuvarlar ve güçlü bir denizcilik filosu mevcuttur. Okyanuslara ve orada yaşayan yaratıklara hayran olan Stromberg, aynı ölçüde insanoğlundan nefret etmektedir de. Bir yandan su altında insanların yaşayabileceği bir ortam kurmaya çalışırken, diğer yandan yüzeyde yeryüzünde New York ve Moskova'ya nükleer füze atarak üçüncü dünya savaşını başlatıp yeryüzünü yaşanılmaz bir yer haline getirmeyi planlamaktadır. Stromberg ile onun sualtı kalesi Atlantis'te karşılaşan Bond Stromberg'i vurarak öldürür ve çılgın planlarına son verir.

Zamanının ünlü oyuncularından Avusturyalı Curt Jurgens Karl Stromberg olarak karşımıza çıkar. Özellikle 60'lı yıllarda çeşitli filmlerde seyircinin karşısına çıkan Jurgens 1982 yılında hayata gözlerini yummuştur.

Moonraker :

Hugo Drax, uzay mekiği projesinde önemli yeri olan fabrikalara sahip Drax endüstrilerinin başıdır. Bir önceki filmde Karl Stromberg'in planına benzer bir planla seçilmiş insanlardan oluşan uzayda yaşayacak bir ırk ve uzay üssü kurulmasını planlamaktadır. Dünyayı da bu üstten yollayacağı füzelerle yok etmeyi planlamaktadır. Üsse CIA ajanı Holly Goodhead ile giren Bond, Drax'ı uzay boşluğuna yollayarak öldürür.

1931 doğumlu Fransız aktör **Michael Lonsdale** ilerlemiş yaşına rağmen hala oyunculuk kariyerini sürdürmektedir. Moonraker'dan önce Frederic Forsyth'in aynı adlı romanından uyarlanan The Day of the Jackal (Çakal) filminde Fransız dedektif Lebel rolü ile tanınmıştır.

İlk defa Beni seven casus filminde karşımıza çıkan Richard Kiel'in canlandırdığı dev katil **Jaws** daha sonra Moonraker'da da Hugo Drax'in emrinde görülür. Çelikten dişleri, dev cüssesi ve korkunç gücü ile adeta öldürülemeyen adam olan Jaws Moore Bond'larının

saçmalıklarına yeni bir halkadır. Moonraker'da aşık olan Jaws kendisinin ve sevgilisinin de Drax'in hayalinde "harcanabilir kişiler" olduğunu fark etmesi üzerine Bond'a yardım ederek Drax'in ve planlarının engellenmesine yardımcı olur.

For Your Eyes Only:

Aristotle Kristatos, hem İkinci Dünya Savaşı'nda hem de Yunanistan iç savaşında yararlı hizmetlerde bulunduğu için kraliçe tarafından ödüllendirilmiş bir iş adamıdır. Gerçekte ise Kristatos, uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir Sovyet ajanıdır. Filmde kayıp İngiliz ATAC cihazının ele geçirilmesi için KGB tarafından görevlendirilmiştir.

Kristatos, görevlendirilen Bond'u kaçakçılıktaki rakibi Milos Columbo'ya yönlendirir ve bu karışıklıktan yararlanıp ATAC'ı ele geçirir. Columbo ile güçlerini birleştiren Bond Kristatos ve adamlarını St Cyrill manastırında sıkıştırır. Çıkan çatışma sırasında Columbo, Kristatos'u öldürür.

İngiliz aktör **Jullian Glover** Aristotle Kristatos rolü ile karşımıza çıkar. Ülkesi İngiltere'de birçok tiyatro oyununda oynadıktan sonra televizyona da geçen Glover sayısız dizide rol almıştır. Sinemada da değişik rollerde oynayan Glover'ı Star Wars V'de General Veers ve Indiana Jones and The Last Crusade filminde "kutsal kasenin" peşindeki iş adamı Walter Donovan olarak ta hatırlamaktayız.

Octopussy:

General Orlov, SSCB ordusunda NATO'ya karşı en sert tepkileri gösteren generallerin başında gelmektedir. Avrupa'yı istila planının reddedilmesi üzerine Batı Almanya'daki ABD hava üssünde nükleer bomba patlatmayı planlar. Bu

amaçla ortağı Kamal Khan ile birlikte Octopussy'i kandırarak sirkini kullanırlar. Ancak olaya müdahale eden Bond bombanın patlamasını engeller. Bombanın patlayacağını sanan Orlov sirk trenine binip Doğu Almanya'ya geçmeye çalışırken sınır muhafızları tarafından vurularak öldürülür.

İngiliz aktör **Steven Berkoff** diğer meslektaşları gibi tiyatro sahnesinde tanınmaya başladı. Bunu televizyon ve sinema izledi. Star Trek Deep Space Nine, Miss Marple, The Avengers gibi sayısız dizide konuk oyuncu olan Berkoff en çok ülkemizde de yayınlanmış olan Savaş ve Anılar dizisinde canlandırdığı Adolf Hitler rolü ile hatırlanır. Sinemada Berkoff son olarak Johnny Depp ve Angelina Jolie'nin oynadığı The Tourist ile David Fincher'ın Ejderha Dövmeli Kız filmlerinde boy göstermiştir..

Sürgündeki Afgan Prensi Kamal Khan tekrar güç kazanmak için kaçakçılık işine girmiştir. General Orlov ile iş birliği yaparak nükleer bombanın patlatılması komplosuna ortak olur. Plan suya düşünce eski ortağı Octopussy'nin sarayına saldırır ve onu kaçıır. Peşlerinden gelen Bond ile uçakta yaptığı kavga sonrası düşen uçakta ölür.

Oyunculuktan artık emekli olmuş, daha çok ülkesinde oynadığı rollerle tanınan **Louis Jourdan** ABD'nde de değişik dizilerde rol almıştır. 90 yaşındaki oyuncu emekliliğinin tadını çıkarmaktadır.

A View to a Kill:

İkinci Dünya Savaşı sırasında üstün insan yaratma projesinin ürünü olan **Max Zorin**, savaş sonrası KGB tarafından yetiştirilir. Ardından Fransa'da mikroçip teknolojisinin önde gelen iş adamlarından olur.

Fransa'da kendi harasında yarış atları yetiştirmekte ve satmaktadır. Ancak bu atlara mikroçip takılıp yarışta doping etkisi yapmakta, kanda ise tespit edilememektedir.

Zorin'in esas planı San Andreas fayını harekete geçirip meydana gelecek deprem ile Silikon vadisini sular altında bırakmak ve mikroçip piyasasında tekel olmaktır. Planı Bond ve ihanet ettiği May Day tarafından bozulur.

Golden Gate köprüsü üzerindeki dövüş sonrasında denize düşerek ölür.

1943 doğumlu Amerikalı aktör **Christopher Walken** sayısız önemli filmde rol almış ancak bir türlü star seviyesine ulaşamamış ,“önemli rolleri başarılı bir şekilde canlandırmış karakter oyuncusu” olarak hafızalarımızda yer etmiş bir aktördür. Televizyon dizilerinden sonra ilk olarak Sean Connery'nin baş rolünü oynadığı The Anderson Tapes filminde hırsızların kaçacağı aracı kullanan kişi olarak karşımıza çıkar. Han Solo rolü için düşünülen kişilerden biri olan Walken, Michael Cimino'nun klasik filmi The Deer Hunter (Avcı) filminde Vietnam savaşı sırasında yaşadığı travma sonrası ülkesine dönemeyip Asya'da Rus ruleti oynayan savaş gazisi rolü ile Oscar kazanmıştır.

80'li yıllarda birçok filmde oynayan Walken'ın akılda kalan başlıca performansları Max Zorin ve Stephen King uyarlaması The Dead Zone'daki geçirdiği kaza sonrası geleceği görmeye başlayan okul öğretmeni rolleridir.

90'lı yıllarda True Romance, Pulp Fiction, Last Man Standing, Sleepy Hollow filleri ilk akla gelen filmleridir ancak bu dönemde en kalıcı rolü Batman Returns filminde canlandırdığı Max Schreck karakteridir. Günümüzde oyunculuğa devam eden Walken aynı zamanda başarılı bir dansçıdır ve Fat Boy Slim'in bir klibinde tek başına bir dans gösterisi sunmuştur.

Roger Moore'un yarattığı hafif sulu James Bond portresinin ardından

Timothy Dalton yepyeni ve biraz daha sert bir Bond olarak karşımıza çıkar.

Uzun ömürlü bir Bond macerası olmasa da onun da düşmanları olur.

Living Daylights :

General **Georgi Koskov** soğuk savaş boyunca hem NATO hem de Varşova Paktı ülkelerine bilgi sızdırmaktadır. Soğuk savaş sona erince batı ülkelerine sahte bir iltica isteği yollamış, sevgilisini de bu yolda kurban etmeye çalışmıştır. Batıya geçtikten sonra silah satıcısı Whitaker ve Afganistan'daki General

Feyador ile afyon kaçakçılığına soyunmuştur. Tüm planları Bond tarafından bozulan Koskov Bond tarafından Sovyet yetkililerine teslim edilir.

Hollandalı aktör **Jeroen Krabbé**, Koskov rolüyle karşımıza çıkar. Hollywood'da değişik rollerde oynasa da Koskov rolü dışında en çok The Fugitive filminde Dr Kimble'in arkasından iş çeviren ve karısının ölümüne sebep olan meslektaşısı olarak hatırlanır.

Brad Whitaker, West Point askeri akademisinde öğrenci iken kopya nedeniyle atılmış bir silah kaçakçısıdır. Evinde savaş tarihinin unutulmaz sahnelerinin maket kopyalarını biriktirmektedir. Koskov ve Feyador ile birlikte Afyon kaçakçılığı işine soyunur. Kazanılan para ile de silah satışına devam etmeyi planlamaktadır. Bond ile evinde yaptığı savaş sonrası minyatür savaş alanlarının arasında ölür.

Joe Don Baker, 60'lı yıllardan beri oyunculuk kariyerini sürdürmektedir. Sayısız filmde ufak tefek rollerde oynayan Baker, Pierce Brosnan'lı Goldeneye ve Tomorrow Never Dies filmlerinde CIA ajanı olarak ta karşımıza çıkar.

Licence To Kill:

Franz Sanchez, Güney Amerika kökenli bir uyuşturucu baronudur. Bond ve CIA'den arkadaşı Leiter tarafından tutuklansa da rüşvet vererek kaçar. Leiter'in eşini öldürür, kendisini de ağır yaralar (Bir bacağını köpekbalığına yedirtir). Arkadaşına yapılanların intikamını almaya karar veren Bond gizli servisten ayrılır ve Sanchez'in peşine düşer. Sanchez'in uyuşturucu imparatorluğunu yok ettiği gibi, üzerine benzin ve kokain bulaşmış Sanchez'i yakarak öldürür.

New York'ta yaşayan İtalyan kökenli bir ailenin çocuğu olan **Robert Davi** sayısız dizide küçük roller ile karşımıza çıkmıştır. Televizyonda en bilinen rolü CNBC-E'de de yayınlanan Profiler dizisinde canlandırdığı FBI

ajanı karakteridir. Yine Stargate Atlantis serisinde de sık sık konuk oyuncu olarak karşımıza çıkmıştır. Rol aldığı filmler arasında Die Hard, Predator 2 ve Showgirls sayılabilir.

Goldeneye:

Alec Trevalyan, İngiliz Gizli Servisinde 006 kod adlı ajandır. James Bond ile birlikte giriştikleri bir operasyon sırasında yakalanır. Herkes öldürüldüğünü sanırken o "Janus" adı ile bir suç örgütünün başına geçer. Önce "Tiger" marka helikopterlerden birinin çalınması, ardından Sovyet uydu üssü Severnaya'ya yapılan saldırıdan sorumludur. Bu saldırı sonrası "Altıngöz" adlı uyduyu ele geçirip elektromanyetik dalgalarla dünyayı tehdit etmeye başlar. Bond ile uydu anteninin tepesinde yapılan kavga sonrası aşağı düşer ve Bond'un havaya uçurduğu antenin üzerine düşmesi ile ölür.

Alec Trevalyan karakterini canlandıran **Sean Bean** günümüzde en çok tanınan aktörlerden biridir. Yüzüklerin Efendisi üçlemesinde Boromir karakteri ile karşımıza çıkan Bean geçen sene çok konuşulan dizisi Game Of Thrones'da da başrolü oynamıştı.

Albay **Arkady Ourumov** Sovyet ordusuna ait kimyasal silah tesisinde kumandan olarak çalışırken Alec Trevalyan ile tanışır. Birlikte çalışmaya başlayan ikilinin planları James Bond tarafından bozulur ve Ourumov Bond tarafından vurularak öldürülür.

Ourumov karakterini Alman oyuncu **Gottfried John** canlandırmıştır. Ülkesinde filmlerde oynayan John'u Asteriks serisinde Sezar rolüyle de tanımaktayız.

Severnaya'da bilgisayar programcısı olarak çalışan **Boris Grishenko** da gizlice Trevalyan ve Ourumov ile birlikte çalışmaktadır. Altıngöz uydusunu ele geçiren Trevalyan'ın emri ile şifreyi kırmaya çalışırken, Bond'un Q'dan aldığı tükenmez kalemdeki sıvı nitrojenin patlaması ile ölür.

İskoç aktör **Alan Cumming** ,Boris Grishenko karakterine hayat verir. Şu günlerde The Good Wife adlı dizide oynayan Cumming'i özellikle X2 filminde canlandığı Night Crawler karakteri ile tanımaktayız.

Tomorrow Never Dies:

Eliot Carver, kendi adı ile anılan medya grubunun lideridir. Sahip olduğu medya gücünü kullanarak zengin olmuştur. Aynı medyayı kullanarak İngiltere ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında bir savaş çıkarmayı planlamaktadır. Bu savaş sayesinde Pekin hükümetini devirmek ve kendi desteklediği yönetimi kurmak istemektedir. Planları Bond ve Çin ajanı Wai Lin tarafından paramparça olurken, Carver Bond tarafından öldürülür.

Galli aktör ve şarkıcı **Jonathan Pryce** ,Bond öncesinde de tanınan bir aktördü. Özellikle Terry Gilliam'ın kült filmi Brazil'deki rolü ile tanınan Pryce daha çok aksiyon filmlerindeki rolleri ile hatırlanır. Bunlar arasında Ronin, Evita, Brothers Grimm sayılabilir. Pryce , G. I. Joe filminde ABD başkanını, Karayip Korsanları serisinde ise İngiliz valisini canlandırmıştır.

The World Is Not Enough:

KGB tarafından suikastçı olarak yetiştirilen, ancak akli dengesindeki bozukluk nedeniyle görevinden azledilen **Renard**, soğuk savaşın bitmesi ile terörizme geçiş yapmıştır. İngiliz gizli servisinin hedefine giren Renard, Suriye'de 009 tarafından başından vurulur, ancak kurşun içeride kalır ve Renard ölmez. Kurşun sinirlerine de hasar verdiği için Renard artık acı hissetmemektedir.

Elektra King'i fidye için kaçıran Renard, ciddi olduğunu göstermek için genç kızın kulak memesini keserek babasına göndermiştir. Renard ve rehinesi arasında romantik bir ilişki başlar. İkili Elektra'nın babasını öldürür ve M'i yok etmek için plan kurarlar.

İkili nükleer bomba çalarak İstanbul'da patlatmayı, bu sayede petrol hatlarını etkileyerek petrol üzerinde güçlü bir hak sahibi olmayı planlamaktadır. Bu arada M'i de patlamada öldürmek planının ikinci yarısıdır. Bond önce Elektra'yı öldürür, ardından radyoaktif çubuğu Renard'ın karnına fırlatarak teröristin ölümüne sebep olur.

İskoç aktör **Robert Carlyle** günümüzün tanınan aktörlerdendir. Trainspotting, Full Monty, Angela'nın Külleri ve 28 Hafta Sonra gibi filmlerle tanınan Carlyle televizyon için de çalışmalar yapmıştır. En bilinen rolleri 2 saatlik 24: Redemption filminde Kiefer Sutherland'in arkadaşı ve Stargate serisinin son bölümü Universe'de ki bilim adamıdır.

Die Another Day:

Kuzey Kore ordusunun Generali Moon'un oğlu olan Albay **Tan-Sun Moon** silah kaçakçılığına başlamıştır. Planları Bond tarafından bozulmuştur. Bond ile mücadele ettikleri hovercraft uçurumdan düşmüş ve herkes Moon'un öldüğünü sanmıştır.

Ancak Moon ölmemiştir. Gizlice Küba'ya gidip yeni teknolojiden yararlanarak kimliğini değiştirir. Artık o elmas imparatoru **Gustav Graves**'tir. İngiltere gizli servisinin kendisini izlemekle görevlendirdiği Miranda Frost'u da etkileyerek "Icarus" adlı bir uydu inşa etmiştir. Amacı Icarus'u kullanarak Güney

Kore ordusunu yok etmek ve Kuzey Kore'nin Güney'i ele geçirmesini sağlamaktır. Bu fikre karşı çıkan babasını da öldüren Graves içinde bulunduğu uçağın motoruna kapılarak ölür.

İngiliz aktör **Toby Stephens** özellikle ülkesinde Shakespeare oyunlarındaki rolleri ile tanınmıştır. Televizyon ve sinema için değişik çalışmaları olan Stephens'in en bilinen rolü Başka Bir Gün Öl'de ki Graves rolüdür.

Casino Royale:

Le Chiffre, dünyadaki çeşitli terörist grupların paralarını işleten bir nevi bankerdir. M'e göre 11 Eylül saldırılarının ardındaki kişilerden biridir ya da bu saldırılar sonrası kazanç sağlamıştır. "Quantum Örgütü" aracılığı ile Uganda'da eylemler yapan "Kurtuluş Örgütü" ile bağlantıya geçmiş ve onlardan aldığı paralar ile kendi paralarını birleştirerek SkyFleet adlı havacılık şirketini borsada ele geçirmeye çalışır. Şirketin hisselerini dibe vurdurmak için de ürettikleri son model uçağı yok etmeye çalışır ancak planları James Bond tarafından bozulur.

Kaybettiğı paraları geri kazanmak amacı ile Karadağ'da düzenlenen poker turnuvasına katılır. İngiliz gizli servisi de karşısına James Bond'u rakip olarak sürer. Le Chiffre ilk seferinde Bond'u ezip tüm parasını alır, ancak Leiter ve CIA'in desteğini alan Bond sonunda Le Chiffre'in tüm parasını alır.

Parasını geri almayı planlayan Le Chiffre, Bond'un iş ortağı ve sevgilisi Vesper Lynd'i kaçıır. Peşlerinden gelen Bond da tuzağa düşerek Le Chiffre'in tutsağı olur. Le Chiffre Bond'dan paraları transfer etmek için gerekli şifreyi ister, ancak Bond'un söylememesi üzerine ona işkence eder. Düşmanını söyletemeyeceğini anlayan Le Chiffre kahramanımızı öldürmek üzere iken Quantum'un ajanı Mr. White içeri girer ve kendisine artık güvenemeyeceklerini söyleyerek Le Chiffre'i öldürür.

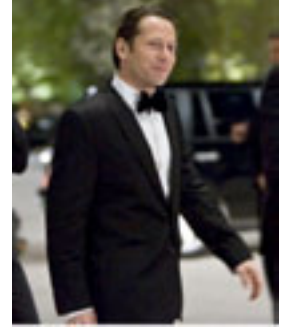
İsveçli aktör **Mads Mikkelsen** Bond'un yeniden yaratıldığı bu filmde Bond kötüsü olarak karşımıza çıkar. Daha çok ülkesi Danimarka'da tanınan Mikkelsen'i biz Kral Arthur ve Titanların çarpışması filmlerinden hatırlamaktayız.

Quantum of Solace:

Dominic Grene, Quantum örgütü adına çalışan birisidir. Latin America topraklarının kullanımını elde etmek için destekle General Medrano'yu iktidara getirmeyi planlamaktadırlar. Planları Bond ve Camille Montes tarafından bozulur ve çölde susuz, matarasında petrol ile ölüme terk edilir.

Ülkesi Fransa'da çeşitli film ve oyunlarda oynayan **Mathieu Amalric** Bond filmlerinin en zayıflarından birisi olan bu filmde Bond kötüsünü canlandırmaktadır.

Skyfall :

Bir kısmı ülkemizde de geçecek olan (çekimleri yapılan) son Bond filminde Bond kötüsü **Raoul Silva** rolünde ünlü İspanyol oyuncu **Javier Bardem** karşımıza çıkacak. No Country For The Old Men, Sea Inside, Biutiful gibi filmlerde oyunculuğunu tüm dünyaya ispatlamış Bardem'in Bond filmlerine katkısı merak konusu.

Böylece bir Bond yazısının saha sonuna geldik. Bir sonraki yazıda Bond müzikleri ve James Bond'un çizgi roman macerasını anlatmaya çalışacağım.

Sevgiler.

Rıza Umar GÜRSU

REPTİL

KADİR

YAZ-CİZ
SERHAN YENILMEZ

KAPICILIK ZOR
MESLEKTİR.
HELE İLK GÜNÜ ?

3. AYAKTA
GURBATURU
TEK Mİ
GECSEM?

APARTMAN DA HASARAT
KAYNIYO. SERVİSİ
BİTİRİM DE İCABINA
BAKARIM. YOKSA
TUTTURURLAR
İLAÇLATALIM
FELAN.

HADI BİSMİL...
AHANDA KAKALAK

ZIRRR

PATLAMA
GELDİK

GIIIIIRÇ

FESUPHANALLAH

SEN YENİ
KAPICIMISIN?
NERDE KALDIN
AYOL...

...SAATLERDİR
SENI BEKLİYORUZ
DAHA İLK
GÜNÜN...

...BOYLE GEC
KALINIRMIŞ
VİR VİR...
LA HAVLE VELAA.

...VIDI VIDI VEDE VÖDÜ
VÖDÜ VÖDÜ
VENİ VIDI VICI...

...VIDI VIDI
SENİN ADIN
NEYDİ
CÜCEĞ?
HÜNN
HÜGNN

BEN
KADİR

REPTİLKADİR ÜLEYN

ŞAPAK-KAAA!!!

OĞUL

YAZAN: KADRİ KEREM KARANFİL

Ağacın silueti, gökyüzünün kızılığına damlatılmış bir damla mürekkep gibiydi. Sanki her saniye dağılmaya, yayılmaya devam ediyordu. Gövdesi genişliyor, kara dalları uzuyor, kızılığı yutup karanlığına katmaya çabalıyordu.

Aslında ağacın büyüdüğü falan yoktu. Öyle gözüküyordu, çünkü... Çünkü ilerliyordu; toprağın içinden çıkardığı kökleriyle ona doğru yaklaşıyordu. Kana susamış tek gözlü bir dev gibi değil; havada süzülerek ilerleyen habis bir hayalet kadar sessiz, gözleri önünde sallanan bir zincirin ucundaki köstekli saat kadar hipnotize ediciydi.

Ayyaş elinde baltası donup kalmıştı. Kâbusları daha da beter hale sokan karabasan görünmez kollarıyla sarılmıştı bacaklarına. Kıpırdamıyordu, bağırımıyordu. Sadece izliyordu.

Ve ölüm, ağaç kılığına girmiş yaklaşıyordu.

Ayyaş yapabileceği tek şeyi yaptı; gözlerini yumdu. Ve o koca cüsseli devin, bedenini bezden bir bebek gibi parçalara ayırıp canını almasını bekledi. Kalbi göğsünden fırlayıp kaçmak istercesine gümlüyordu. Katili yaklaşıyor olmalıydı. Saniyeler içinde aralarındaki mesafeyi kapatacağı ve...

Ancak korktuğu olmadı. Kalbi ağzına kadar korkuyla dolu olsa da hala atıyordu. Hayattaydı.

Gözlerini açtı. Ağaç hiç yerinden kıpırdamamış gibi ilerideki tepeciğın üzerinde duruyordu. Gökyüzü az öncesinin aksine masmaviydi. Beyaz bulutlar, denizi andıran maviliğın içinde yüzercesine ilerliyordu. Küçük bir çocuğın kaleminden çıkmış gibiydiler. Besili koyunlar gibi şişmandı hepsi. Ancak aralarından biri farklıydı. Gözü o farklı olana, testereye benzeyen buluta takıldı. Bir süre izledi onu. Buluttan testere kısa süre sonra dağıldı, bambaşka bir şekle büründü. İşte o sırada duydu sesi. Bakışlarını yeniden ağaca çevirdi. Bir çocuk ağacın heybetli gövdesinin etrafında koşturuyordu, görünmez bir arkadaşını kovalıyormuş gibi. Sonra ellerini havaya kaldırıp ağacın dallarına uzanmaya çabaladı. Bir dala değil de annesinin eline uzanmaya çalışıyordu sanki. Boyu yetişmeyince de zıplamaya başladı. Kahkahaları kulağına kadar ulaşıyordu. Ancak beş altı denemeden sonra birden durdu. Kahkahaları da kesildi.

Ayyaş, çocuğın yorulduğı için durduğunu düşündü önce. Ama sonra... Hayır, yorulduğı falan yoktu. Onu fark ettiğı için durmuştu. Durmuş, belki de orada ne işi olduğunu sorarcasına bakıyordu. O mesafeden yüzünü seçmesi olanaksızdı, ama yanılmadığından da emindi. Çocuk dosdoğru ona bakıyor, içindeki nefreti gözlerinden kusuyordu. Evet, adı gibi emindi bundan. Habis bakışlarının üzerine dikili olduğunu biliyordu. Daha doğrusu hissediyordu. Ne beter bir histi bu. O baktıkça görünmez eller boğazını sıkıyor, o baktıkça kalbi sıkışıyor, o baktıkça ölüm biraz daha yaklaşıyordu.

Ayyaş ürperdi, bir hayalet sırtına dokunmuşçasına. Sanki karşısındaki çocuk falan değil de şeytanın ta kendiymişçesine. Yine gözlerini yumup kurtulmak istedi. Belki az önceki gibi tekrar düzelirdi her şey. Ancak gözlerini kapamasıyla yaptığına pişman olması bir oldu. Hala görüyordu. Nasıl olurdu bu? Sanki gözlerinin üstüne kapanan gözkapakları değildi de gerçeğı görmesini sağlayan bir gözlüktü. Her yer alev alevdi şimdi. İlerideki tepecik, ağaç, çocuk, hatta bulutlar bile. Ateş

yutmuştı hepsini. Üstelik kendisi de yanıyordu. Kızıl alevler her yanını sarmış, etlerini kavuruyordu.

Cehennemdi burası. Evet, başka neresi olabilirdi ki?

Birden telaşa kapıldı. Yanan etinin kokusunu duyabiliyordu. Çocuksa yeniden kahkaha atmaya başlamıştı. Ama sesi farklıydı bu kez. Kahkahaları ateşi harlıyordu. Çocuk... İnsan değildi. Ayyaş artık emindi bundan.

Her ne ise insan değildi. Her ne ise...

“Güm! Güm! Güm!”

Birden uyandı. Kalbiyse hala kâbusun ortasındaymişçasına gümlüyordu. Gördüklerinin rüya olduğunu anlaması için kapının tekrar ve tekrar vurulması gerekti.

“Güm! Güm! Güm!”

Evet, evindeydi. Her iş dönüşü uyukladığı koltuğundaydı. Birkaç bira içince sızmış olmalıydı. Dışarıya bakınca havanın kararmış olduğunu gördü. Saatlerdir uyuyordu anlaşılın. Uyuşan bacaklarını tekrar hissedene ve kalbi güvende olduğunun farkına varıp yavaşlayana kadar bekledi.

“Güm! Güm!”

Kapıdaki her kimse sabrını evde unutmuştu anlaşılın. İnsan kapıyı ancak kırmak için böyle yumruklardı, birisi açsın diye değil.

“Allah belanı versin!” dedi ayyaş, eliyle tahta zemindeki bira tenekesine uzanırken. Elektrik sobasına çok da uzak olmayan bira ısınmıştı. Yine de aldırmadı, bir dikişte bitirdi yarısına kadar dolu olan kutuyu. Biraz olsun kendine geldiğini hissedince koltuğun yaylarını gıcırdatarak ayağa kalktı. Işığı yakıp kapıya yöneldi.

Ayyaş kapıyı açınca soğuk önce bedenini kucakladı, sonra da davetsiz bir misafir gibi dalıverdi içeri..

Kadın çaldığı kapının açıldığını fark etmemişti anlaşılan. İki büklüm durmuş sağ elinin işaret parmağını kemiriyordu. Bakışlarını sağ tarafına, ağaçlık alana doğru dikmişti. Her an tetikte olan bir ceylan gibi ürkek görünüyordu. Bir şeyden korktuğunu anlamak için kâhin olmak gerekmezdi. Peşinde birisi mi vardı acaba?

Ayyaş “Evet?” dedikten sonra bile çevirmedi başını ona doğru. Her an ağaçların arasından bir şeyin fırlamasını bekliyor gibiydi. Ayyaş da başını uzatıp kadının korku dolu bakışlarını diktiği ağaçlara baktı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Toprak yol boştu. Ancak üzerinden tek tük araç geçen toprak yolun ardındaki kara gövdeli ağaçlar... Bu kez gözüne farklı göründü. Neyin farklı olduğunu bilmiyordu ama... Belki de korkulması gereken onlardı. Belki de aralarında bir şey gizliyorlardı. Etraflarında koşup oynayan, kahkahalar atan, insana benzeyen bir şey.

“Ağaç,” dedi kadın, parmağını ağızından çektikten sonra.

Ayyaşın bedeni buz kesti, damarlarındaki kan son damlasına kadar buharlaşıp uçmuş gibi. Kadın rüyasındaki ağaçtan mı bahsediyordu? Hala uyuyor olabilir miydi? Kâbus içinde kâbus mu görüyordu yoksa?

Başını çevirince kadının ona bakmakta olduğunu gördü.

“Kesmeni istediğim bir ağaç var,” dedi kadın.

Ayyaş birden rahatladı. Nasıl da çocukça şeyler düşünmüştü. Kadın rüyasındaki ağacı nereden bilecekti ki? Ondan istediği tek şey bir ağacın kesilmesiydi. Bundan daha doğal ne olabilirdi ki? Onun işi bu değil miydi? Ağaçları kesmek, budamak, otları biçmek...

“Baltamı alayım,” dedi. Tam içeri girmek için arkasını dönmüştü ki kadının ölüm kadar soğuk eli yapıştı kaslı koluna. Bedenini terk eden korkuyu tekrar saldı yüreğine.

“Şimdi değil,” dedi kadın. “Şey... yarın.”

Ayyaş kolunu korkuyla çaktı, ancak kadın buna aldırmadı. Ağaçlara doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra ayyaşa doğru uzattı başını. İşte o zaman, kadının içeriden sızan ışıkla aydınlanan yüzünü net bir şekilde gördü. Bu yüz...

Kusursuzdu. O yüzü tarif etmek için aklına gelen ilk kelime bu oldu işte. Kusursuz. Ömründe hiç bu kadar güzel bir yüz görmemişti. Göreceğini de sanmıyordu. Bu kez korkudan değil de heyecandan çarpmaya başladı kalbi. Keşke biraz daha sokulsaydı kadın ona doğru. Işık sadece yüzünü değil de bedenini de aydınlatsaydı.

“Şimdi uyumuyor,” dedi kadın fısıltıyla. “Sabah... Sabahları uyuyor.”

Ayyaşın kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu artık. Kulakları ateş gibi yanmaya başladı. Kadın bir şey mi ima etmeye çalışıyordu ona. Sabahları uyuyan da kimdi? Kocasını mı yoksa? Bütün gece içip de sabahtan akşama kadar uyuyor muydu aptal herif? Bu Tanrıça’yı ihmal mi ediyordu? Ama eğer öyleyse evden nasıl çıkmıştı bu saatte? Onu kocasının takip ettiğinden mi korkuyordu yoksa? Bu yüzden mi korku içindeydi? O halde neden sabah, kocası uyuyunca - eğer uyuyan oysa tabii- gelmemişti. Hem neden ona gelmişti ki? Neden?

Soruların sonu yoktu. En iyisi o anda düşünmemekti onları. Nasılsa yanıtları alacaktı. Ertesi sabaha kadar sabretmesi gerekecekti ama bekleyebilirdi. Allah’ım, diye geçirdi içinden, insan bu kadın için her şeyi yapabilirdi.

“Tamam,” dedi ayyaş heyecandan değişen sesiyle. “Sabah... O uyuyunca.”

Kadın kaşla göz arasında cebinden çıkardığı bir kâğıdı ayyaşın eline sıkıştırıverdi.

“Güneş doğar doğmaz gel. Sakın gecikme.”

Bu kez kadının ellerinin soğukluğuna aldırmadı. Onları ısıtabilirdi. Evet, yapabilirdi bunu. Elleri gibi onu da ısıtabilirdi. O narin bedeni kolları arasına alır ve...

Ayyaş daha kâğıttaki adresi okuyamadan kadın karanlığa karışmıştı bile.

“Sabaha görüşürüz,” dedi ayyaş kendi kendine, kapıyı kapatırken. Gördüğü kâbusu çoktan unutmuştu.

Tavan arasına kilitli çocuk bağdaş kurup oturmuş farelerin çıkardığı tıkırtıları dinliyordu. Sağa sola koşturuyorlardı. Küçük odanın sağ tarafına yığılı eşyaların arasında olmalıydılar. Ancak onlarca kez kilitlendiği bu odada bir kez bile görememişti onları. Bir tekini bile. O yokken odada cirit atıyorlardı herhalde, ama o gelince köşe bucak saklanıyorlardı. Nedenini bilemiyordu ama fareler ölesiye korkuyordu ondan. Korkularının kokusunu alabiliyordu. Lafın gelişi değil, gerçekten yapabiliyordu bunu. Çiçek gibi kokuyordu korku. Annesinin yaptığı yemeklerden de, ara sıra sıktığı parfümünden de güzel kokuyordu.

Bazen annesi de kokuyordu böyle, tıpkı fareler gibi. Annesi de mi ondan korkuyordu yoksa? İnsan kendi çocuğundan korkar mıydı hiç? Hele beş yaşındaki oğlundan? Belki de ağaçtı onu korkutan. Onunla da mı konuşuyordu ağaç yoksa? Keşke neler olduğunu anlayabilseydi. Yanıtlanması gereken o kadar çok soru vardı ki. Belki biraz daha büyüyünce bulacaktı

cevapları. Ama içinden bir ses yanıtlara ulaşması için çok da beklemesi gerekemeyeceğini söylüyordu ona.

Kalkıp üçgen camın önüne gitti. Hava kararmış, sokak lambaları yanmıştı. Kar da yağmaya başlamıştı yine. Yanağını buz gibi soğuk cama yapıştırıp sağ tarafa, ona doğru baktı. Sadece o yöne doğru uzanan kalın bir dalını görebiliyordu ağacın, o kadar. Ama onu göremese de sesini işitebiliyordu. Bilmediği bir dilde sesleniyordu ona ağaç. Ah, bir çözebilseydi ne dediğini. Bir anlayabilseydi ne istediğini. Neden anlayacağı şekilde konuşmuyordu ki onunla?

Ağacın dediklerine bir anlam yüklemeye çabalarken bir yandan da gökten dökülen kar tanelerini izledi. Ancak çok geçmeden uyku gözkapaklarını aşağıya doğru çekirtmeye başladı. Annesi onu sabaha kadar çıkarmayacaktı herhalde. Daha fazla beklemesinin bir anlamı yoktu. O gece yatağında uyuyamayacaktı. Gidip kapının sol tarafındaki duvarın dibine kıvrıldı. Ağaç da o yere uzanır uzanmaz sustu, sanki uyumasına engel olmak istemiyormuş gibi.

Çok geçmeden uykunun kolları sardı çocuğu ve onu bilinmez dehlizlerine sürükledi.

Anahtarı deliğe sokmak incecik bir ipin üstünde yürümekten bile zordu o an. Elleri öyle çok titriyordu ki. Sol elini göğsünün biraz üstüne koymuştu. Sanki yabancı bir kuşmuş da tutsak edildiği kafesten kaçmak istiyormuş gibi çarpan yüreğini engellemek istercesine. Yaptığına hala inanmıyordu. Nasıl cesaret edebilmişti buna? Başaracağına gerçekten inanıyor muydu yoksa? Eğer gerçekten de inanıyorsa bir gram akli yok demektir. Muhtemelen kalkıştığı bu işten çoktan haberdar olmuşlardı bile. Aslında hava kararmadan önce halletmeliydi bu işi. Adama hava aydınlıkken gitmeliydi, cehennem uyurken. Ama çok da umursamıyordu. Ne fark ederdi ki? Bir şekilde öğrenirlerdi ne de olsa. Cehennemin her yerde kulağı vardı. Hem zaten amacı onlardan korkmadığını da göstermek değil miydi? Bir yanı başlattığı bu savaştan haberdar olmalarını istemiyor muydu zaten? Onlara meydan okuduğunu, savaşmadan teslim olmayacağını bilmelerini istemiyor muydu?

Anahtarı bir kez daha deliğe sokmaya çalıştı ama her yer kararmaya başlamıştı, birisi ışıkları yavaş yavaş kısıyormuş gibi. Sonunda karanlık kapıyı da, içinde bulunduğu dünyayı da yuttu. Yer ayaklarının altından kayboldu. Kendini kara bir denizin içinde buluverdi. Zift renginde dalgalar gerçeklik gibi onu da yutuverdi bir anda.

Dibe doğru batıyordu. Karanlık gittikçe koyulaşiyor, her geçen saniye bildiği dünyadan biraz daha uzaklaşıyordu.

Bayılmış mıydı yoksa? İnsan bayılınca böyle mi hissedirdi?

Derken bir ses duydu. Birisi onu mu çağırıyordu? Evet, gerçekten de öyleydi. Birisi ya da bir şey aşağılardan, karanlığın derinliklerinden ona sesleniyordu. Bu tekinsiz ses... Evet, ona aitti. Karanlıklar prensine, lanetlenmişlerin önderine, çocuğunun o habis babasına. Korku enerji olarak pompalandı kaslarına.

Deli gibi çırpınmaya başladı. Yüze ulaşmaya çabaladı; aydınlığa, bildiği dünyaya kavuşmaya uğraştı. Ancak çırpındıkça daha hızlı batıyordu. Karanlık onu yutmaya hevesli bir bataklıkta sanki. Ona seslenirse kahkahalar atıyordu şimdi. Karanlığın dibindeki keyfine diyecek yoktu.

Artık çırpınmaktan vazgeçmişti ki karanlık, kara bir duman gibi dağılmaya, kahkaha sesleri uzaklaşmaya başladı. Kısa bir süre sonunda açmaya uğraştığı kapı yeniden belirdi önünde. Artık açıktı, ardına kadar. Çoktan haber almışlardı demek. Elinde anahtar öylece dikildi bir süre. Sonra anahtarı cebine atıp içeriye girdi. Girmesiyle kapının ardından kapanması bir oldu.

Korkudan tir tir titriyordu. Bir adım daha atamayacak, bu kez gerçekten bayılacaktı. Boğazı düğümlenmişti, ağlamak istiyordu. Ağlayarak kaçmak. Küçük bir çocukken yaptığı gibi yorganının altına saklanmak. Ama yapamazdı. Üst kata kilitletiği oğluydu. Ve onu kimseye vermeye niyetli değildi. Canı pahasına savaşıyordu, karşısındakiler cehennemin dibinden gelseler de.

Birkaç adım daha atmaya başlayıp az ötesindeki koltuğa yığıldı. Artık tek yapabileceği beklemektir. Orada oturacak ve güneş doğana kadar dua edecekti. Ve cehennem uykuya çekildiği zaman saldıracaktı.

Dışarıda kar, kıvılcak bürünen gökyüzünden minik kristaller gibi dökülüyordu. Son birkaç gecedir sıcaklık eksinin altına düşüyordu. Ama o ateş gibi yanıyordu. Az önce donan elleri sıcak oluvermişti. Ev o kadar sıcaktı ki. Zaten cehenneme bu kadar yakın bir yerin soğuk olması da beklenemezdi, değil mi?

Tavan arasının bir köşesine kıvrılıp uyuyan çocuk gözlerini açtı. Onu uyandıran, kasıklarına giren sancıydı. Nasıl da çışı gelmişti. Üstelik acıkmıştı da. Karnı gurulduyordu. Yemeğini bitirmesine bile izin vermemişti annesi bu kez. Onu kolundan tutup merdivenleri sürüklercesine çıkarmış, sonra da buraya kapatıvermişti. Bu senin iyiliğin için deyip durmuştu yine her zamanki gibi, ama bu yaptığının ona ne iyiliği dokunacağını anlayamıyordu bir türlü. Annesi ona yalan mı söylüyordu yoksa? Onu sevmiyor muydu? Yüzünü bile görmek istemiyor muydu?

Eli kasıklarında iki büklüm kapıya gitti ve diğer eliyle kapıyı yumruklamaya başladı. Sesini duyuramayacağından habersiz, çaresizce art arda vurdu kapıya. Yumruklamayı kestiğinde kasıklarındaki sancı da geçmişti. Daha fazla dayanamayıp altına işemişti çünkü. Ağlamaya başladı. Böyle bir şeyi ilk kez yapıyordu. Annesi bu yaptığını görürse onu hiç çıkarmazdı herhalde. Sevmiyordu annesi onu. Çocuklarını seven anneler onları karanlık yerlere kapatmazlardı. Evet, yapmazlardı böyle bir şey.

“Anne! Çıkar beni buradan! Anne!”

“Faydasız,” dedi birisi ardından.

Çocuk döndü. Duvarın önüne yığılı eşyaların arasından gelmişti ses. Farelerin sığınağından. Hava aydınlanmaya başlamıştı ama sesin geldiği yer hala karanlığa gömülüydü. Bu nedenle kara bir gölgeden fazlasını göremedi.

“Kapıyı açmayacak,” dedi kara gölge. “Seni bir daha çıkarmayacak. Boşuna yalvarıp durma.”

Doğru söylüyordu. Çocuk tüm kalbiyle inanmıştı ona. Her kimse yalan söylemesi imkânsızdı sanki. Üstelik ilk kez tüm geceyi tavan arasında geçirmemiş miydi? Hiç bu kadar kilitli kaldığı olmamıştı. Ve annesi ne su, ne de yemek vermişti ona. Demek ölmesini istiyordu artık. Ölmesini ve orada çürümesini.

"Beni sevmiyor. Sevmiyor beni." Sesi titriyordu. Tekrar ağlamaya başlayacaktı.

“Evet, senden nefret ediyor. Yüzünü bile görmek istemiyor.”

“Sevseydi buraya kapatmazdı,” dedi çocuk, karanlığın içinde önce parlayan, sonra soluklaşan kırmızı noktaya bakarak.

“Evet,” dedi siluet, içine doldurduğu sigara dumanını üflerken. “Kapatmazdı, haklısın.”

“Ben... Neden farklıyım?”

Kara gölge sigaradan bir nefes daha çekti. Çocuk tütünün yanarken çıkardığı çıtırtıyı işitti. Soru sorulan bir süre konuşmadı, doğru kelimeleri düşünüyor gibi. Ardından soruyu yanıtladı:

“Sen özelsin. İnsanoğlundan üstünsün. Bunu aklından çıkarma. Her ne kadar insana benzesen de o çamur parçasıyla kıyaslama kendini. Asla yapma bunu.”

“Fareler benden korkuyor,” dedi çocuk, onları şikâyet eder gibi.

Siluet kahkahayı bastı. Ama çocuk onun neden güldüğünü anlayamadı. Sadece gözlerini karanlığa dikmiş karşısındakinin neye benzediğini anlamaya çalışıyordu.

“Korkmalılar,” dedi siluet, neşeli bir ses tonuyla. “Kalpleri duracak kadar çok korkmalılar hem de.”

Çocuk cevap vermek yerine arkasına dönüp kapıya baktı, artık çıkmak istiyormuş gibi.

“İstersen buradan çıkabilirsin,” dedi kara gölge. “Şu tahta kapı seni engelleyemez. Ne bu kapı, ne de aşağıdaki kadın. İstersen artık evine gidebilirsin.”

“Zaten evde değil miyim?”

“Sence?”

Çocuk kafasını öne eğip bir süre düşündü. Önce ne cevap vereceğini bilemedi ama sonra... Sonra cevap birden belirdi gözleri önünde. Evet, tabii ya! Neden daha önce anlayamamıştı ki.

“Ağaç!” dedi, heyecanla, kafasını kaldırarak. “Ağaç... Evim orası! Beni çağırıyor! Evim orası değil mi? Onun içinde bir yer.”

“Evet, oğlum,” dedi siluet. “Olman gereken yer orası. Benim yanımda... Bizim yanımız.”

“Sen... sen...” Ama gerisini getiremedi çocuk. Boğazı düğümlenmişti. Minik kalbi beş yıldır çarpmadığı kadar hızlı çarpıyordu. Heyecandan sıska bacakları titriyordu. Biliyordu artık. Karşısındakinin kim olduğunu anlamıştı. Ağlamaya başladı. Bu kez korkudan değil de sevinçtendi gözyaşları. Yıllardır beklediği birine kavuşmanın verdiği mutluluktandı. Aklında biriken sorulara verilen cevaplardandı. Artık kim olduğunu anlamasındandı.

“Baba,” diye fısıldadı karanlığa doğru. “Baba.”

“Artık eve gitme vakti geldi oğlum,” dedi Sineklerin Tanrısı, pijamasının önü ıslak çocuğuna.

Duayla geçirdiği saatlerin ardından sabah olmak üzereydi. Ağrının bıçak gibi saplandığı beli, uykusuzluktan kan çanağına dönen gözleri, karıncalanan bacakları umurunda bile değildi. Hala hayattaydı. Yaşıyordu. Ve dua etmeye devam ediyordu.

Kalkıştığı işten haberdar olan cehennem çıt bile çıkarmamıştı. Dakikalar sonra güneş karanlıkta olanı aydınlatmaya başladığında cehennem kabuğuna çekilecekti. Ve ateş diyarı uykuya çekildikten sonra kapıyı yok edebilirdi. Sadece yarım saat kalmıştı. Yalnızca otuz dakika, o kadar.

Artık inanmaya başlamıştı. Galip gelebilirdi. Sonunda hep iyiler kazanır diye bir söz vardı, değil mi? İşte bu işin de sonu gelmek üzereydi. Her ne olacaksa az sonra olacak ve bitecekti. Ve bu savaşta iyi olan taraf oydu. Belki de oğlundan vazgeçmişlerdi. Olamaz mıydı yani? Belki de sabaha kadar süren yakarışları bir sonuç vermişti.

Ancak kendi kendine söylediği tüm bu yalanlar, camın önünden hızla geçen gölgeyi fark ettiğinde inandırıcılıklarını yitirdiler. Dışarıdaki her ne ise aydınlığa ait değildi.

Camın patlama sesini duydu. Ardından bir şey hızla içeri daldı. Ve ölüme susamış olan o şey daha ne olduğunu bile anlayamadan alacakaranlığı yararak saldırdı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, kıpırdayamadı. Sadece çığlık attı, boğazı yırtılırcasına.

Kaslı ve iri bedeni ipekten ellerin dokunuşu altında ürperdi. Kalbi heyecandan çılgına dönmüştü. Öyle bir çarpıyordu ki, sanki göğsünü yarıp çıkmak, o ellerin eşsiz sahibine dokunmak istiyordu.

Yatakta değil de, bulutların üstündeymiş gibi hissediyordu kendini. Eller göğsünde, sırtında, karnında, kollarında dolaşp tenini şehvetle yıkadı. Ardından o ipekten beden tamamen sokuldu ona ve şehvet teninden sızp kalbine ulaştı.

Ayyaş tüm bu olanlara inanamıyordu. Kadın ne zaman gelip girmişti yatağına? Ya içeri nasıl girmişti? Ama şaşkınlığını kısa sürede atıp o da sarıldı bedenine gömülü olan ateş parçasına. Sonuçta kadın oradaydı işte. Nasıl olduğunun ne önemi vardı ki? Kollarındaydı. Çırılçıplaktı. Sıcacıktı.

Ve en az onun kadar arzuluordu.

Kilidin ardından kapı da açıldı, yavaş yavaş ve gıcırdayarak. Sadece açılmasını istemişti, o kadar. Ve bu yeterli olmuştu. Bu tahta parçası ona nasıl karşı çıkabilirdi ki zaten. Açılmaktan başka bir seçeneğı var mıydı? Prensın oğluna kim hayır diyebilirdi?

İlk kez o zaman hissetti içindeki gücü. İçinde, henüz keşfetmediğı dehlizlerin derinliklerinde bir kapı daha açılmıştı önündekiyle birlikte. Ardındaki zifiri karanlık uyanmış, dışarı sızp bedenini kuşatmış ve ruhunu karaya boyayıp kutsamıştı.

Artık özgürlük önünde uzanıyordu. Gerçek evine gidecek olan yol. Omzunun üstünden arkaya, karanlıklar prensine baktı.

“Git,” dedi karanlığın içindeki. “Evin seni bekliyor oğlum. Seni öyle özledi ki...”

Kısa koridoru geçti ve basamaklardan inmeye başladı. Basamakların yarısını tüketmişti ki bir ses işitti. Bir yakarış. Bu sesi duyduğı sürece bir adım daha atamayacaktı. Sanki görünmez bir duvar örüyordu duyduğı ama anlamını bilmediğı bu tılsımlı kelimeler. Bedenini kuşatan karanlık geri çekilmeye, gücü tükenmeye başlamıştı. Annesiydi bu. Başka kim olacaktı ki? Dua ediyordu. Gitmesini istemiyordu. Oradan çıkamaması, ölmesi, çürümesi, yok olması için uğraşıyordu.

“Yardım et,” dedi prensın oğlu fısıltıyla. “Yardım et.”

Ağaç efendisinin sesini duyar duymaz harekete geçti, önündeki engeli kaldırmak için. Koca bir dalını uzatıp camdan içeriye uzandı. Ve çocuk annesinin çığığını işitti. Sonunda yıkılmıştı önündeki duvar. Neşeyle gülümsedi ve mırıldandığı bir şarkının eşliğinde basamaklardan inmeyi sürdürdü.

Sineklerin Tanrısı elindeki izmariti eşyaların arasına attı. Sigara, ayağı kırık iki tahta sandalyenin üzerini örten yıpranmış bir battaniyeyi tutuşturdu. Ateş birkaç saniye içinde diğer eşyalara da yayıldı. Fareler sağa sola kaçışmaya başladılar. Prens ise çoktan gitmişti; cehenneme dönmüşdü, oğlunu karşılamak için. Sonra biraz olsun dinlenebilirdi. Ne de olsa bu

dünyanın sabahı cehennemın gecesiydi ve şeytanın enikonu uykusu gelmişti.

Uyandı. Kan ter içindeydi. Nefes nefeseydi. Hala şehvetle doluydu. Ama yalnızdı. Kadın yoktu. Ve hiçbir zaman da olmamıştı. Rüya görmüştü.

Ayyaş hiç kimseyle sevişirken bu kadar heyecanlanmamış, kontrolünü hiç bu kadar kaybetmemiş, yüreği hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı. Üstelik sadece rüyaydı. Gerçek bile değildi. Nasıl bir kadındı bu böyle? Seviştiği hiçbir kadın az önce gördüğü düştteki kadar heyecanlandıramamıştı onu. Yanına bile yaklaşabilen olmamıştı. Ya bir de gerçekten sevişseydi kadınla.

Birden fırladı yataktan. Daha fazla dayanamayacaktı. Giyinmeye başladı. Rengi soluk ve çimen lekeleriyle kaplı kotunu geçirdi kışına. Üstüne kalın paltosunu giydi ve baltasını kapıp çıktı evden. Kadının evi fazla uzak sayılmazdı. Hızlı yürürse yirmi dakikada varırdı oraya.

Camdan içeriye dalan kalın dal, dev bir ok gibi narin bedenine saplandı. Kaburgalarını kibrit çöpleri gibi kırıverdi. Organlarını parçaladı. Kadın anında öldü. Hayatı da duaları gibi sona erdi.

Dal, bedeninden sonra kumaş ve süngeri yırtarak oturduğu koltuğun arkalığını da delip geçti. İnce dallar gözlerine, ağzına, burnuna saldırdılar; gözlerini oyduklar, yanaklarını deldiler, burnundan girip beynini parçaladılar. Yüzünün kusursuzluğunu sonsuza dek yok ettiler. Derisini, etlerini lime lime ettiler. Onu kanla kaplı bir et parçasına çevirdiler.

Ancak ağaç yetinmedi. Ölüm, durması için bir neden değildi.

İnce dalları ,bir elin parmakları gibi sardı kadından geri kalan et parçasını ve ağaç kadını çekip camdan dışarıya, açık havaya çıkardı. Hırsını alamamıştı. Birkaç kez havaya kaldırıp karla kaplı toprağa vurdu onu. Beyazı kırmızıya buladı. Kimse onunla prensin oğlunun arasına giremezdi. Girence bedelini böyle öderdi işte.

Kar doğayı beyaza boyadıktan sonra görevini tamamlamış gibi şiddetini azaltmıştı. Gökyüzünden tek tük dökülüyordu artık. Ayyaş çocukluğundan beri hayrandı bu manzaraya. Özellikle kar kalınlığının fazla olduğu yerlere basarak yürüyordu. Nasıl da hoşuna gidiyordu çıkan ses. Beyaz renkli bir mucizeydi kar. Fakat bu mucizenin bile bir kötü yanı vardı. Yüzü ve elleri buz kesmişti.

SERHAN YENİLMEZ

**HANSEL VE GRETEL
ELM SOKAĞI'NDA..**

“Hansel ve Gretel”, Alman masal ve efsanelerini derleyip yeniden kaleme alan Grimm Kardeşler’in en ünlü masallarından birisidir. Karşımıza “Oduncunun Çocukları” olarak da çıkan masalı,bugün yediden yetmişe kime sorarsanız sorun ufak tefek farklılıklarla da olsa keyifle anlatacaktır size.Kendisine yüzlerce masal kitabında yer bulmuş -ve bulmaya devam eden-, defalarca kez filme alınmış -ve alınacak olan-, ilk anlatıldığı günkü gibi parıldayan harika bir masaldır “Hansel ve Gretel”.

Masaldan kısaca bahsetmek gerekirse: Hansel ve Gretel fakir bir oduncunun çocuklarıdır. Oduncu, karısı ölünce yeniden evlenir. Ancak o sırada baş gösteren kıtlık, aileyi zor durumda bırakır. Açlık, sizi bir anda yutmak yerine yavaş yavaş yok eden korkunç bir canavardır. Üvey anne çareyi, doyurulacak iki mideden kurtulmakta görür. Plan yapılır. Çocuklar ormanın derinliklerinde kaderlerine terk edilecektir. Zavallı oduncu, yüreği sızlasa da karısına karşı çıkamaz. Çocukları götürüp ormana bırakır.

Ancak bu hain plandan bir şekilde haberdar olan çocuklar yürürken arkalarında bıraktıkları ve ay ışığında parıldayan çakıl taşları sayesinde evin yolunu bulmayı başarırlar.Üvey anne pes etmez. Plan tekrarlanır. Zavallı çocukların bu kez evin yolunu bulmak için kuru ekmek parçalarına güvenmekten başka çareleri yoktur. Ancak ekmek parçalarını yiyen kuşlar çocukların çabasını boşa çıkartırlar.

Kahramanlarımız masalın ilerleyen bölümünde pastadan evi olan bir cadı tarafından kandırılacak, Hansel mideye indirilmeden önce şişmanlatılmak üzere kafese kapatılacak, Gretel ise ev işlerinde hizmetçi olarak çalıştırılacaktır. Masalın sonunda Gretel bir yolunu bulup kötü kalpli cadıyı fırına atar ve kardeşini cadının yemeği olmaktan kurtarır.

Karısı tarafından terk edilen oduncu da yaptığına bin pişman olmuş halde ormanda çocuklarını aramaktadır. Cadıyı fırında kızartan çocuklar ormanda dolaşan babalarına rastlarlar ve böylece hep birlikte sonsuza dek mutlu mesut yaşamak üzere evlerine dönerler. Masalın bazı yorumlarında ise üvey annenin öldüğü görülür. Bu da ister istemez akla, cadı ile üvey annenin aynı kişi olup olmadığı sorusunu getirir.

Hepimizin aşağı yukarı bu şekilde bildiği masal, defalarca kez duyduğumuzdan mı, yoksa aklımıza bir çocuk kitabında yer alan masum bir öykü olarak kazındığından mı bilinmez ama hiçbir zaman bir korku öyküsü olarak görünmemiştir gözümüze.

Siz bakmayın masum bir masal kılıfına büründüğüne, aslında rahatlıkla bir korku öyküsü sayılabilir, tıpkı diğer pek çok masalın sayılabileceği gibi. (Karnı yarılıp içine taş doldurulduktan sonra kuyuya atılıp boğulan “hain kurdu”, kurduğu hayaller son kibridiyle birlikte tükenip gidince donarak can veren “kibritçi kızı” getirin aklınıza.)

Aileleri çaresizliğe, açlığa, sefalete, hatta çocuklarını karanlık bir ormanın derinliklerinde ölüme terk etmeye sürükleyen kıtlık; çocukları pişirip mideye indiren ancak sonunda bir fırının içinde cayır cayır yanarak can veren korkunç bir cadı; şişmanladığı anlaşılmasın diye gözü görmeyen cadıya daha önce yenilmiş bir çocuğun parmak kemiğini uzatan Hansel...

Sevgili dostlar, sizi bilmem ama ben buna korku öyküsü derim işte! Hem de en dehşetlisinden.

Bunun farkında olan bir ben değilim tabii. Hayır, sizi kastetmiyorum. Sözünü ettiğim kişi yazar, yönetmen ve aynı zamanda yapımcı olan Wes Craven.

“The Hills Have Eyes” (Tepenin Gözleri), “The People Under the Stairs” (Merdiven Altındakiler), “Scream” (Çılgılık) gibi filmlerden hatırladığımız ünlü yönetmenin en parlak başarısı hiç kuşkusuz ki korku sinemasına kazandırdığı ve bir korku ikonuna dönüşen yanık suratlı bir seri katil: **Freddy Kruger**’dır.

“Elm Sokağı’nda Kâbus”un senaryosunu kaleme alan Craven kapı kapı dolaşır ama olumlu bir yanıt alamaz. Sonunda New Line Cinema projesini kabul eder. Maddi zorluklar yaşansa da film sonunda tamamlanır. O an kimse, adı korku sineması tarihine kanlı harflerle yazılacak bir ikon yaratıldığının farkında değildir.

Freddy henüz yanık yüzlü, ölümsüz bir katile dönüşmeden önce Elm Sokağı çocuklarının başlarına bela olmaktadır. Onlarca akıl hastasının tecavüzüne uğrayan bir rahibenin oğlu olan Freddy, adaleti kendi bildikleri yolla sağlamak isteyen aileler tarafından diri diri yakılır. Ancak bu, işleri daha kötü hale sokmaktan başka bir şeye yaramayacaktır. Anne babalar korumaya çalıştıkları çocuklarını kendi elleriyle ateşe attıklarından habersizdir.

Craven’ın yeşil kırmızı çizgileri olan kirlili bir kazak giyen katili, 1984 yılında iş başı yapar ve keskin bıçaklarla bezeli demir eldiveni eline geçirip katliama başlar. Freddy’yi diri diri yakan ailelerin çocukları artık güvende değildirler. Kapıyı kilitlemek, camları kapatıp perdeleri sıkı sıkı örtmek bir işe yaramayacak, Elm Sokağı kan gölüne dönüşecektir. Kaçış yoktur. Çünkü Freddy kurbanlarını uykularında yakalamaktadır.

Öldürülse de her seferinde bir yolunu bulup geri dönmeyi başaran Freddy tam altı film boyunca dur durak bilmeden onlarca çocuğu katleder. Ancak her yeni film yeni gençler ve yeni katliamlar sunup, Fred’in geçmişine biraz daha ışık tutsa da seri sıradanlaşmaya başlamıştır. Yeni bir şeyler denemenin vakti gelmiştir.

İşte tam bu noktada serinin ilk filminden sonra yönetmen koltuğuna oturmayan Wes Craven koltuğu yeniden devralır. Yeni bir kâbus (New Nightmare) başlamak üzeredir. Çünkü Craven’ın yaratıcı bir fikri vardır:

Freddy’ serisine bir “Hansel ve Gretel” adaptasyonu ile dönüş yapmak.

Serinin bu filmi diğerklerinden farklıdır. Çünkü oyuncular bu filmde kendilerini canlandırmaktadırlar. Anlayacağınız bıçak parmaklı seri katilimiz bu kez gerçek hayata sızacak ve onu yaratanların peşine düşecektir.

Yeni Kâbus'un konusundan bahsederek:

Serinin ilk ve üçüncü bölümünde karşımıza Nancy Thompson olarak çıkan **Heather Langenkamp** tıpkı çevirdiği filmlerdeki gibi kâbus görmeye ve uyku problemi yaşamaya başlamıştır. Bunlar yetmezmiş gibi bir de rahatsız edici telefonlar almaktadır. Bu sırada Wes Craven'in yeni bir Freddy senaryosu üzerinde çalıştığını öğrenir. Heather'dan yeniden Nancy olması istenmektedir. Hatta Heather'ın özel efekt uzmanı olan kocası yeni bir eldiven üzerinde çalışmaya başlamıştır bile.

Heather bu fikre sıcak bakmaz. Artık bir oğlu vardır. Üstelik karanlığın çökmekte ve kötülüğün yaklaşmakta olduğunun farkındadır. Heather küçük oğlu Dylan'ı bu işten uzak tutmak istese de başarılı olamaz. Freddy küçük çocuğun peşine düşmüştür bile. Dylan da farkındadır bunun.

Film başta belirttiğim gibi Hansel ve Gretel masalının üstüne kuruludur. Bir çok sahnesinde masala göndermeler yapılmaktadır. Bir sahnede Heather, Dylan'a masalın son sahnesini okumaktadır. Korkunç cadının alev saçan kazana itildiği sahnedir bu. Ancak Heather bu sahneden rahatsız olur ve masalı bitirmeden okumayı bırakır. Ardından Dylan annesine, babasının evin yolunu ekmek kırıntılarını takip ederek bulabileceğini söyler. "Tabiki kuşlar yemezse" diye de ekler. Babasının eve dönmesine ise kırıntıları yiyen kuşlar değil "Freddy" engel olacaktır.

Bu olaydan sonra davranışları iyice tuhaflaşan Dylan'a kimse yardım edemeyecektir. Sorunları modern tıbbın çözeceği türden değildir çünkü. Küçük çocuk boyundan büyük bir düşmanla savaşırken yardım, filmlerde de olsa iki kez Freddy ile savaşmış bir kadından, annesinden gelecektir.

"Aslında rüyalarda biri var," der Wes, korku içindeki Heather'e. "Bir çeşit kapı muhafızı denilebilir. Freddy'nin dünyamıza gelebilmek için aşması gereken birisi... O sensin Heather."

"Ben mi?" diye sorar korku içindeki Heather. "Neden ben?"

"Aslında bu çok mantıklı der," Wes. "Sonuçta sen Nancy'i oynadın ve onu yenip ilk küçük düşüren de sendin."

Böylece Heather istemese de oğlunu kurtarmak için bir kez daha Nancy rolüne bürünmeye mecbur kalır.

Üstelik düşmanı bu kez bildiği kişi değildir. Freddy çok daha iri-yarı, çok daha korkunç bir karabasan olarak çıkar karşısına. O artık Hansel ve Gratel masalının habis cadısıdır. Acımasızdır. Şeytanidir. Asık suratlıdır. Espri yeteneğini Robert Englund'da bırakmıştır. Tek dileği ise küçük Dylan'ı evine götürüp mideye indirmektir.

Filmin sonu masal ile paralellik gösterir. Heather çocuğunu kaçıran Freddy'i bulmak için oğlunun ardında bıraktığı uyku haplarını takip eder. Sonunda Freddy de masaldaki cadı ile aynı kaderi paylaşır ve kazanda cayır cayır yanar.

“Anne kurtulduk!” der Dylan. “Cadi öldü!”

“New Nightmare” bir masalı temel alan tek korku filmi değil. Kurt ve Kız (Red Riding Hood), Pamuk Prenses: Bir Korku Masalı (Snow White: A Tale Of Terror), Kurtlar Sofrası (The Company Of Wolves) gibi filmler çocuk masallarını konu edinen korku filmleri arasında sayılabilir.

Artık masalların sandığınız kadar masum olmadığını öğrenmişsinizdir umarım. Eğer içinizde hala benimle aynı fikirde olmayanlar varsa onlara, çocuk masallarını bu yazının ardından tekrar okumalarını ve üstüne de söz ettiğim filmleri izlemelerini tavsiye ederim.

Sonra gelin tekrar tartışalım, ne dersiniz?

KADRI KEREM

KARANFİL

SERHAN YENİLMEZ

UĞURSUZ

YAZAN: Mustafa Men

Hava ne sıcak ne soğuk, vakit gece yarısı, yollar ıssızdı. Köpeklerin kesik kesik havlamalarından ve uzaklardaki bir meyhanede çalan müzikten başka bir şey duyulmuyordu. Ürkek adımlarla bir iki kilometre uzaktaki evime doğru yol alırken başımın tam üstünden bir şey geçti. Uğursuz bir çığlık atan bu şey bir gece kuşu olmalıydı. Ama tam tepemdeki sokak lambasının yerde oluşturduğu gölgesine bakıp o hayvanın olağan olmadığını düşündüm ve varlığını uğursuzluğa yordum. Kötü bir şey olacak gibiydi, ama ne?

Adımlarımı sıklaştırdım, bir yandan da sağı solu kontrol ediyordum. Böyle böyle yaşadığım eve geldim. Ve fazla kuruntu yapmamam konusunda kendimi telkin ederken kapıyı açtım. Evde başka kimse olmadığından sessiz olmaya özen göstermeden üstümdekileri çıkarıp, pijamalarımı giydim. Tuvalete girdim, o da ne, yüzümü yıkamaya başladığım anda işittiğim, tanıdık olsa da huzur vermeyen bir sestiydi! Yine o kuş ötüyordu, çığlık çığlığa... Sanki bu kez dışarıda değil de beynimin içindeydi.

Odama girdim ve yatağa uzanıp kuşun gitmesini bekledim. Gitmedi. Sonumun geldiğini anlatmaya çalışır gibi bağıyordu tüm gücüyle. Üstüne üstlük gözlerimi ne kadar kaparsam kapayım uyku beni yanına kabul etmiyordu bir türlü. Uyursam güneşli bir sabaha uyanacaktım belki ama uyuyamıyordum. Bunun nedeni sadece o kuş değildi, gözlerimi zaman zaman açtığımda gördüğüm eşyaların olduklarından farklı şekillere bürünmesiydi. Karanlıkta bana düşman yaratıklar olduğunu zannettiğim bu eşyaların gerçekte ne olduğunu,

gördüğümüyanılsamadan başka bir şey olmadığını biliyordum, yine de huzursuzdu içim.

* * *

Nice zaman sonra kuş sustu ve beni öncekinden daha büyük bir huzursuzluğa terk etti. Karanlık düşüncelerin beynimi tırmalamaktan vazgeçmeyeceklerini, haliyle bu gece bana uyku yüzü olmadığını anlamıştım. Belki uykumu getirir diye kalkıp, okuyacak bir şeyler aradım. Bulduğum bir tomar eski gazeteyi de alıp bağdaş kurup oturdum yatağa.

En yenisi bir haftalık gazetelerde farklı bir şey yoktu, yani sıradan olmasa da her gazetede rastlanan şeyler yazılıydı. Yine de her bir satırı teker teker okudum. Bütün bunlar uykumu daha da kaçırmıştı. Akrep ve yelkovansa dalga geçer gibi daha üç buçuğu gösteriyorlardı.

* * *

Dışarıdan gelen bir sesle irkildim. Kapı çalınıyordu. Bu saatte kim olabilir, diye söylendim kendim duyabileceğim şekilde.. Yataktan kalktım ve kapıya doğru hızla yürüdüm. Seslendim:

- Kim o?

Birkaç saniye cevap gelmedi, sonra sessizliğini bozdu gelen kimse:

- Aç! Kapıyı aç!

Sesi hırıltılı ve gaipten gelir gibi derinden çıkmıştı. Tüylerim diken diken oldu, biraz geri çekilerek sorumu tekrarladım. O da aynı sözleri tekrarladı. Nedense zor durumda ve yardım ister bir hava algıladım sesinde. Bana zarar verecek durumda olsa neden böyle konuşsun, diyerek nereden bulduğumu bilmediğim bir cesaretle kapıyı hafifçe araladım. Aynı anda iğrenç bir koku doldu içeriye. Çürümüş et kokusu gibi bir koku... Bir elimle burnumu kapayıp ağızımdan nefes alırken

gecenin bu vakti kapıma geleni görebilmek için etrafıma iyice bakındım. Kimse yoktu, belki de uykusuzluk yüzünden birinin seslendiğini sanmıştım. Peki, ama bu mide kaldıran koku da neyin nesiydi?

* * *

Dışarıda daha fazla durmak anlamsızdı, hava epey serinlemişti çünkü. İçeri girip kapıyı sıkıca kapadım. Yapacak daha iyi bir işim olmadığından gazetelerin başına döndüm tekrardan. Elime aldığım gazetede ilk gözüme çarpan daha önce fark etmediğim bir başlık oldu: *“Dışarı çık, düş peşime.”* Başlığın altındaysa şunlar yazıyordu: *“Korkunun ecele faydası yok, biliyorsun. Kaderden kaçılmaz, çık dışarı ve düş peşime. Sorgulama, teslim et kendini bana. Zaman geçmeyecek artık. Hapissin bulunduğun ana.Çık dışarıya!”*

Gazetede ki yazıyı iyice anlamak için defalarca okudum. Bir habere ya da reklama benzemeyen bu yazılar önceden var mıydı? Ve amacı neydi? Mantıksız da gelse *“Bu yazılar benim için yazılmış olabilir mi?”* diye düşündüm. Aklımı mı kaçıırıyordum acaba? Yine de yazıdaki bir yere fena halde takılmıştım. *“Zaman geçmeyecek artık. Hapissin bulunduğun ana.”*

Kuşkuya düşüp saate baktım göz ucuyla: **Durmuştu!**İyimsen bir tavırla pilinin bitmiş olabileceğini düşünsem de evdeki bütün saatleri ve üzerinde saat olan her şeyi teker teker kontrol ettiğimde hiçbirinin işlemediğini gördüm. Bu, gerçekten de bulunduğum ana hapsoldüğüm anlamına mı geliyordu, yoksa evdeki bütün saatlerin aynı anda pilinin biteceği ya da bozulacağı mı tutmuştu, düşünemiyordum. Son çare, televizyonu açtım, bütün kanallar tek karede donmuştu!

* * *

Güneşin doğmasını diledim umutsuzca. Ve zaman çarkının döndüğünden emin olabilmeyi... Uzun süre bekledim. Ne güneş doğdu ne de sabah ezanı duyuldu. Zaman geçirmek için ne yaptım çözüm

olmadı. Demek zamanın bir anında hapsolmuştum ha!Bu böyle sürüp gitmezdi. Elimde bir şeyleri değiştirmeye muktedir –o da bana ait olmayan- tek seçenek vardı: oyunu onun -her kimse- istediği gibi oynamak, yani ona razı olmak, yani evden dışarı çıkmak! Ve yaptım, evden dışarı çıktım. Kapıyı bir kez daha açarken kimle ya da neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Oysa beni ilk karşılayan şey yine o iğrenç koku oldu. Sonra o varlık,yokluktan belirdi, bana kendini gösterdi. İnsan değildi. Devasa bir cüssesi vardı; upuzun kolları, sivri dişleri, yere değen saçı sakalı, insanın kanını donduran bakışlarıyla tam karşımdaydı. “Aferin,” dedi “Sözümü dinledin.”

Bu takdir ifadesi beni sevindirmekten uzaktı. Hem çıktığı ağzın çirkinliği hem de devamında gelen “Artık kölemsin!” cümlesi yüzünden.

* * *

Dediği gibi olmuş, irademi almıştı elimden. Onun kölesiydim artık.Zamanla anlayacaktım ki o, halk arasında türlü isimler takılan -ki bu isimlerin en bilindikleri **karakoncolos** ve **gulyabaniydi**- kötü cinlerdendi.

Puslu gecelerde uzun tırnaklarıyla nice gariplerin ciğerini deştğine, kalplerini söküp çıkardığına şahit oldum. Beni öldürmüyordu çünkü ona hizmet ediyordum. Bana ihtiyacı var mıydı bilmiyorum, belki de acılarımla besleniyordu.

* * *

Uzun yıllar boyu eziyetlerinden ve vahşetlerinden yaka silkmişim. Saçım sakalım ağarmış, iyice yaşlanmışım. Yaşlanmışım! Günün birinde zihnimde geç de olsa bir kıvılcım yakmıştı bu durumun farkına varmam: Zamanın bir anında hapsolmuşsam neden yaşlanıyordum?

Bunun tek açıklaması olabilirdi: o cin bana yalan söylemişti. Artık kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı ve son günlerimi bu ifritin kölesi

olarak geçirmek istemediğim için sonucu ne olursa olsun onunla konuşmaya karar verdim. Yaptığının karıncanın file başkaldırmasından pek farkı olmadığını düşünsem de yaşlılığın dinginliği yoktu üzerimde, öfkem tepemden aşmıştı.

Yanına gidip **“Ne sana mahkumum ne de zamana. Biliyorum artık.”** Dedim hiddetle.**Sen, bana yalan söyledin.”**

“Ve sen de bana inandın!” dedi pişkin pişkin.

“Peki, ama neden?”

“Hayatını çalmak için. Ruhları çalabilecek yetkimiz yok bizim, ruh size ait değildir. Siz fanilere ait tek şey güzel vakit geçirebileceğiniz, iyilikle sürdürebileceğiniz zamanınız. Ancak bunu çalabiliriz elinizden. Kilit yine fanide, onun gerçeği görebilmesinde..”

“Tamam, ama kanına girdiğin insanların rızası var mıydı ölmeye?”

“Olmasaydı, yapamazdım. Onlar da tıpkı senin gibi kandı bana. Onlara büyüyle ayakta gördürdüğüm kabuslardan korkmaları her birinin sonunu hazırladı, ölümü elimden tattılar. Senin kadar şanslı değildi hiçbiri. Hala yaşıyorsun. Ve kilidi açtın az önce.”

“Ne olacak şimdi? Özgür müyüm yani?”

“Evet, özgürsün artık. Gitmekte serbestsin.”

“Bu kadar mı? Yani ben...”

Bir an durakladım, uzun yıllar hapiste kalıp serbest bırakıldığında ne yapacağını bilemeyen insanlar ne durumdaysa ben de öyleydim. Sonsuza kadar onunla yaşayacağımdan emindim. Halbuki işte burada bitiyordu esaretim. Başıma sert bir cisim çarpmış gibi sarsıldım, yere yığıldım.

* * *

Uyandığımda geceydi, bir sokak lambasının altındaydım. Yanı başımdaki ınar ağacından bulunduğum yerin eski evimin sokağı olduğunu anladım. Yerde yüzükoyun yatıyordum. Doğrudum, yokladım yüzümü, sakallarım geldi ellerime.Yerdeki su birikintisinde yüzümü gördüm. Bembeyazdı saçım-sakalım, yüzüm kırış kırıştı. Sırtımdaysa yılların yorgunluğu vardı. Rüya değildi hiçbir, boşa yaşamıştım bunca yıl. Zincirlerimin anahtarının elimde olduğunun farkına geç varmıştım. Bu işin en başında onun sözüne inanmakla hayatımın hatasını yapmıştım.

Ve şimdi... Yedi Uyurlar gibi geleceğin dünyasına uyanmıştım. Etrafıma bakındım şaşkın şaşkın. Her şey değişmişti!Koca koca binalar yükseliyordu yolun iki yanında, eskisi gibi değildi buralar. Yoksa geçmişten geriye yalnızca şimdi bir elimle yaslanarak ayakta durabildiğim ınar ve gökteki ay mı kalmıştı?

Hiç bilmediğim bu yerde günlerin ne getireceği belirsiz olsa da nereye gideceğimi bilmeden yürüdüm ağır aksak, sokağın sonuna. Lanetli bir çığlık yayıldı semaya. Tanıdık ama huzur vermeyen... Bir gece kuşu olmalı, diye geçirdim içimden.

Mustafa

MEN

mustafamenn@gmail.com

YANLIŞ ADAM

2.BÖLÜM

Yazan: Umut ÇALIŞAN

ÖZET: Jacond ve Xevad isimli ajanlar Edirne sınırından Türkiye'ye giriş yaparlar. Meriç kıyısındaki kulübesinde 2 yıl önce kaybettiği karısı ve kızının anılarıyla tek başına yaşayan Uğur'un hayatı gece gökyüzünden hızla düşüp, göğsünü parçalayan esrarengiz cisim sayesinde tamamen değişecektir..

Kahretsin! Diye tısladı Jacond. Kirişhane seddesinin üzerinde durdular. Seddenin hemen altındaki futbol sahasında asker ve polislerden oluşan karma bir üs kurulmuştu. Ayrıca stadın önünden geçen ve oradan da Meriç kıyısına inen, en önemlisi izleme aletinin işaret ettiği yol, polisler tarafından kapatılmıştı. Jacond içeride öfkeli ve bol küfürlü bir Romence ile merkeze rapor verirken, Xevad'da aracın kaputunda oturuyordu. Yüzünde uykusuz dördüncü günün yorgunluğu belli olmaya başlamıştı. Kollarını dizlerine dayamış, ağzında külü düşmek üzere olan sigarasına aldırmadan, polis barikatını seyrediyordu. Sertçe kapanan kapının sesi ile uykudan uyanır gibi birden irkildi. Üzerine düşen sigara külünü silkelemeye çalışırken Jacond'un bezgin ve yorgun suratı ile yüzyüze geldi. Muhtemelen biraz önce sağlam bir fırça yemişti. Hatta o kadar sağlamdı ki, içinden bunun acısını Xevad'dan çıkarmak bile gelmiyordu. Durumun ciddiyetinin farkına varan Xevad, bir sigara uzatıp "çok mu kötü" diye sordu. Sinirden titreyen ellerle sigaraya uzanan Jacond, "eh, tahmin ettiğin kadar kötü" diye cevap verdi. Sabah rüzgarına elini siper ederek sigarasını yaktıktan sonra arabaya yaslanıp "planın var mı?" diye sordu. "Hava kararmadan bir şey diyemem ama en azından hala burada olduklarına göre henüz bulamadılar diye düşünüyorum. Ve bu da sanırım iyi bir şey" dedi Xevad. "Ama asıl sorun hava kararmadan bulurlarsa ne olacak" Jacond bir kez daha stadın içindeki üs bölgesini, yoldaki barikatı ve görebildiği kadarıyla barikatın arkasına göz atıktan sonra "bence askerlerin bir saat kadar gerisindeyiz. Çadırlar yeni yeni kuruluyor, enerji seyyar jeneratörlerden sağlanıyor ama bir taraftan da elektrik direklerinden hat çekmek için hazırlık var. Yani akşama kadar toparlanıp gitmeyi planlamıyorlar gibi. Ne aradıklarını bilmediklerini de varsayarsak -ki nereden bilecekler- en azından bu gece buradalar diye umut edebiliriz sanırım" Xevad çevik bir hareketle kaputtan aşağıya atlayıp "Öyleyse biz de bu gece

buradayız” dedi. “Ama artık biraz uyumam gerek. Sakıncası yoksa ilk nöbeti sen tutar mısın?” Jacond barikatı izleyen kısık gözlerini kırpmadan olur anlamında başını salladı. Xevad arka kapı camlarını araladığı arabanın arka koltuğuna sırt üstü uzanıp derin bir uykuya daldı.

Kendine gelir gelmez kasmaya başladı. Hayatında ağzının bu kadar kötü koktuğunu hatırlamıyordu. Sanki ağzında bir şey ölmüş ve sabaha kadar orada kalmıştı. Düşe kalka tulumbanın yanına geldi. Bir eliyle tulumbadan su çekmeye devam ederken kafasını buz gibi suyun altına soktu. Soğuk su iyi gelmişti. Tulumbanın yanındaki elma ağacına yaslanarak soluklandı. Ağız kokusu geçmese de en azından az önceki gibi midesi bulanmıyordu. Kafasını kaldırdı, güneşin yüksekliğinden saati anlamaya çalıştı. Saat 07.00 ye yaklaşıyor olmalıydı. Üzerini değiştirip işe gitmek için önce eve uğraması gerekiyordu ama şu hali ile bunu yapabileceğinden emin değildi. Gömleğinin üzerinde kalan parçalarını çıkararak incelemeye başladı. Ön kısmı neredeyse tamamen yanmış, sırt kısmı ise –sürtünmeden olsa gerek- paramparça olmuştu. Domates fidelerinin ortasından tel örgülere doğru giden yaklaşık dört metrelik iz, yerde ne kadar sürüklendiğini gösteriyordu. Ancak gömleğinin bu içler acısı haline rağmen vücudunda tek bir sıyrık bile yoktu. Gömleği bir kenara fırlatıp attıktan sonra üzerine bahçe ile uğraşırken giydiği 8 numaralı Galatasaray formasını geçirdi. Tam bu sırada bir aracın yaklaşmakta olduğunu fark etti. Arkası dönük bile olsa kendine has motor sesinden Jandarma'nın Ford Transit'ini hemen tanırdı. Bu seferde yanılmamıştı.

Muzaffer Astsubay şoförün arabayı durdurmasını bile beklemeden ön kapıdan aşağıya atladı. Göçmenler yüzünden bu bölgede görevli tüm rütbeli askerlerle samimi olmuşlardı. Hatta bazen devriye atarken sohbete geldikleri, birlikte çay içtikleri bile olurdu. Ama bu sefer Muzaffer Astsubay arabadan iner inmez, son derece seri ve resmi hareketlerle Transit'in sürgülü kapısına yöneldi. Kapıyı açar açmaz çakı gibi selama durunca da Uğur arabadan kimin ineceğini merak etmeye başladı. Arabanın kapısından çevik hareketlerle uzun boylu iri yarı bir adam indi. Omzundaki rütbeden binbaşı olduğu anlaşılan adamın havacı olduğunu anlamak için ise kamufrajına bakmaya gerek yoktu. Güneş gözlükleri sınıfını ele veriyordu. Binbaşı kendisine doğru yaklaşırken acaba bu gözlükler resmi kıyafetin bir parçası mı diye aklından geçirdi. Kırık menteşeleri balya teli ile bağlanan kapıyı açarak askerleri bahçe kapısında karşıladı. Binbaşı resmi ama kibar bir tavırla elini uzatarak “Merhaba, Binbaşı Orhan” dedi. Biraz halinin berbatlığından, biraz da sabahın köründe karşısında bir binbaşı görmenin şaşkınlığından karşılık verip kendini tanıtmayı unutunca Binbaşı aldırmandan devam etti “Son 24 saat içerisinde burada daha önce hiç karşılaşmadığınız bir şey ile karşılaştınız mı? Birden kendini tutamayıp “sizden başka mı” deyiverdi. Muzaffer Astsubay kıpkırmızı olmuştu ama Binbaşı gülümseyerek “evet benden başka” dedi. Bir an içinden dün geceki olay geçti. Acaba bunun için mi gelmişlerdi. Acaba binbaşıya gece tüm iç organlarını domates fidelerinin arasında gördüğünü, sabah uyandığındaysa sadece midesinin bulandığını ama hiçbir şey hatırlamadığını söylemeli miydi? Nedensiz bir şekilde “Hayır” dedi. “Hayır, hiçbir şey görmedim.” Kısa duraksamasını fark eden binbaşı “emin misin” dercesine bir bakış attıktan sonra hızlıca bahçenin içine göz attı ama dikkatini çeken bir şey olmayınca adamın sözüne inanmak zorunda kaldı. Ardından derin bir nefes alıp, “Şimdi size söylemek istediğim bir şey var...” biraz bekleyip karşısındaki adama ne diye hitap edeceğini düşünürken, öteki birden kendini tanıtmadığını fark etti. Ayıp etmiş olduğunu düşünerek mahcup bir tavırla “Uğur,

adım “Uğur” dedi. “Evet, Uğur Bey sizden isteyeceklerim hoşunuza gitmeyebilir ama şu an size detaylarını anlatamayacağım bir nedenden ötürü, bölgeyi güvenlik çemberine alacağız. Sizden bahçenizi terk etmenizi ve çalışmalarımız bitip bölgeye giriş çıkış serbest bırakılana kadar buradan uzak durmanızı istemek zorundayım.” Binbaşının hem garip isteği, hem de gizemli tavrını komik bulan Uğur “O ne ya Yunanistan’la aramızda savaş mı çıktı yoksa” diye sordu gülerken. Fakat binbaşı tam tersi soğuk bir ciddiyetle “şimdilik hayır” diye cevap verdi. Ancak Uğur’un bu lakayıt tavırlarına sinir olmaya başladığı da açıkça belli oluyordu. İğneleyici bir ses tonuyla “Bu bölgeden çıkıp gideceğiniz ilk kahvede merakınızı giderebileceğinizi umuyorum” dedi. “Ve eğer başka bir sorunuz yoksa ve özel eşyalarınızı almanızı ve bölgeden bir an evvel ayrılmanızı istemek zorundayım. Askerle sizi araçla istediğiniz yere kadar götürecektir.” Binbaşının bu kibar ama aynı zamanda gizliden bir emri-vaki içeren talimatı üzerine Uğur “gerek yok, ben yürürüm” dedikten sonra Muzaffer Astsubaya döndü. “Komutanım kulübenin anahtarlarının yerini biliyorsunuz, işinize yarayabilecek herhangi bir şey sizindir” diyerek bahçeden çıktı. Transit’in etrafında bekleyen askerlerden tanıdıklarıyla ayaküstü selamlaşp, traktör izleriyle berbat olmuş toprak yoldan evine doğru yürümeye başladı.

Midesi berbat, yorgun bir şekilde ayaklarını sürüyerek ilerlerken anlayamadığı bir şekilde gün ışığındaki cisimlere bakmakta zorlandığını fark etti. Kafası çatlayacak gibi ağrıyordu. Yine de kendisini zorlayarak etrafta dolaşan ve karınca sürülerini andıran askerlerin ne yaptığını anlamaya çalıştı. Bu askeri bir tatbikata benzemiyordu. Daha çok bir şey arıyor gibilerdi. Her yer elinde askerde gördüğüne pek de benzemeyen detektörlerle dolaşan askerlerle doluydu. Gözlerini açık tutmakta zorlanarak yürümeye devam etti. Toprak yolun asfalta çıktığı noktadaki hareketliliği görünce birden durakladı. Yolun girişine kurulan bariyerin her iki yanına tel örgü çekiliyordu. Öte yandan bariyerin az ilerisinde kalan futbol sahasına konteynırlar getirilmiş, seyyar mutfaklar ve koğuşlar kuruluyordu. Askerler her ne için gelmişlerse burada epey kalmaya niyetleri vardı anlaşılın. Bariyerin başında kısa ve usulen bir sorgulamadan sonra seddenin üstüne çıktı. Ama bu durum içerden dışarı çıkanlar içindi. Tam tersi dışarıdan içeri girmek istenler – özellikle bahçe sahipleri- için bariyerin arkasına geçmek şu an için mümkün değildi. Yolun karşısında toplanmış askerleri izleyen kalabalığın arasında karışp bir müddet etrafı seyretti. Yolun üzeri gerek yaya gerek arabaları ile gelmiş ne olduğunu anlamaya çalışan meraklılarla doluydu. Hatta aynı rüyasında gördüğü pick-up’a benzeyen arabanın içinde arka camdan ayaklarını uzatmış uyuyan biri vardı. Kalabalığın konuşmalarına kulak kabartıp neler olduğunu öğrenmeye çalıştı. Kimi Pazarkule sınırında 5 askerin öldürüldüğünü söylerken, hemen yanında başka biri asker sayısının – uzman çavuş bir arkadaşının söylediğine göre- 8 olduğunda ısrar ediyordu. Yine birileri dün gece Yunanistan’ın Türklerin sebze bahçelerine bomba attığını söylerken, öteki en yakınındaki askere eğer karşı saldırıya geçilecekse üs bölgesinin yanlış noktada kurulduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Ardı arkası kesilmeyen senaryolardan işe yarar bir bilgiye ulaşamayacağını anlayınca eve gidip biraz dinlenmeye karar verdi. Güneş iyice dayanılmaz olmaya başlamıştı ama görünüşe göre onun dışında bu durumdan rahatsız olan başkası yoktu. Yol kenarındaki arabaların yanından yavaşça ilerledi. Evi çok uzakta değildi ama bu hali ile biraz zaman alacak gibiydi. Arka camından bir çift ayak fırlamış pikabın yanından geçerken araçtan içeri baktı. Ön yolcu koltuğuna oturmuş birisi gözünü bile kırpmadan bariyeri seyrederken, bir kişi de arka koltuklara uzanmış yatıyordu. Horlamasa bile nefes alıp

verişinden derin bir uykuda olduğu belliydi. İki elini çaprazlama omuzlarında birleştirmiş, tabutunun dışında uyuya kalmış bir vampiri andırıyordu ve sağ kulağının olması gereken yerde sanki el bombası patlamış gibiydi. Farkında olmadan adamı incelerken, uyuyan adam birden sağ gözünü açıp, tek gözü ile onu seyretmeye başladı. Adam bu hali ile şimdi çok daha korkunçtu. Adam dudağının bir kenarını yukarı kaldırıp “ne bakıyorsun” der gibi bir işaret yapınca cevap vermek yerine oradan uzaklaşmayı seçti.

“O üstündeki Romanya forması mı” diye sordu Jacond arkasını dönmeden. Xevad’ın uyandığını hissetmişti. “En ufak ayak sesine uyananı gördüm ama birinin bakışını hissedince uyanan senden başka hiç kimse tanımıyorum. Gerçekten ilginç bir adamsın” Xevad, “Belki sana garip gelecek ama bazen ben uyurken biri bana baktığında, kulağımın dibinde ben sana bakıyorum” diye bağırılıyormuş gibi hissediyorum. Bu adamda da öyle oldu. Ve hayır üstündeki Romanya forması değil.” Xevad yeniden uykuya dalmaya hazırlanırken “Peki bir şey bulabildiler mi?” diye sordu. Jacond “Bizden önce bir şey bulamayacaklarına kalıbımı basarım. Getirdikleri detektörlere bakılırsa aradıkları şeyin metal olduğunu sanıyorlar.” dedi. Xevad elindeki minik bilgisayarı kurcalayan Jacond’a “Peki biz ne yapıyoruz, plan hazır mı?” dedi. Etrafını son bir kez daha gözden geçiren Jacond, derin bir nefes aldı ve “Evet” dedi. “Bu gece bariyeri aşıyoruz” Aldığı cevap ile huzur bulan Xevad, bir kedi uysallığıyla gözlerini kapatırken keyifle mırıldandı. “Madem öyle arabayı gölge bir yere çekelim. Güneş beni öldürecek”

Uğur eve vardığında bitkin bir haldeydi. Bir gün öncesi koşarak geldiği mesafeyi, bugün yürümekte bile zorlanmıştı. Kendini hasta gibi hissediyordu. Ancak içeri girer girmez perdeleri çekili evin karanlığında kendini daha iyi hissetmeye başladı. Başağrısı ve mide bulantısı anında geçmişti. Karnının aç olduğunu fark etti. Mutfağa girip karnını doyurmadan önce işyerine telefon edip, bugün işe gelemeyeceğini söyledi. Neyse ki arkadaşları iki yıl önceki o arkadaş canlısı, muhabbetçi adamın hatırına hala kahrını çekiyorlardı. Ama onu şimdi ki yabani ve vurdumduymaz tavırları ile tanımış olsalardı, bu ara sıra işe gitmemesi büyük bir sorun yaratabilirdi. Mutfağa girmekten vazgeçip, önce duş almaya karar verdi. Aynanın karşısına geçip vücudunu tekrar kontrol etti. İnanılacak gibi değildi. Ya hayal görmüştü, ya da her nasılsa gece gördüğü tüm yaralar sabaha kadar iyileşmişti. İşin daha da garibi, geçirdiği ameliyat izleri dahi yok olmuştu. Ayna da kendini seyretmeye devam ederken birden farkına vardığı eksiklik beyninin karıncalanmasına neden oldu. Kızının hatırası olarak sakladığı kolye boynunda değildi. Kızını kaybettikten sonra bir an bile boynundan çıkarmamıştı. Zaman zaman çok bunaldığında kucağında kızı varmış gibi bu kolyeyle konuşurdu. Büyük ihtimalle yerde sürüklenirken kopmuştu. Hemen Muzaffer Astsubayı arayıp bahçeye bir göz atmasını rica etmek geldi aklına. Ama Muzaffer Astsubay’ın telefonu kapalıydı. Diğer tanıdığı astsubaylara ulaşmayı denedi ama nedense onların da cep telefonları kapalıydı. Dişlerini sıkarak sağlam bir küfür etti. Eğer bölgenin amiri o gıcık binbaşı ise imkanı yok kendisini tekrar içeri almazlardı. Büyük bir can sıkıntısı ile kendini çek yatın üstüne bıraktı. Farkında olmadığı mesale değildi ama şimdi orada olmadığını bildiği için sürekli boynunu ovuşturuyordu. Yavaş yavaş yorgunluğuna, canının acısına ve son olarakta moral bozukluğuna yenik düşerek, oturduğu yerde başı yavaşça arkaya giderken usulca mırıldandı. “Merak etme kızım, baban bu gece gelip seni alacak”

**DERİN
ANALİZ**

NARA MURAI

Kara Murat, yerli çizgi romanlarımızın en önemlilerinden-gerek yayınlandığı zamanlardaki etkisi, gerekse yayın ömrü açısından- en derin izler bırakanlarındandır. Yayınlandığı dönemde “Türk Çizgi Romanı” denilince ilk akla gelenlerden olan bu eser, Türkiye’de çizgi romanın altın çağını yaşadığı 1970-1985 döneminde, rakibi sayılabilecek Tarkan, Karaoğlan ve Yüzbaşı Volkan gibi çizgi romanlarla birlikte yüzbinlerce evin kütüphane ve raflarını doldurmayı başarmıştır. Fakat diğerlerinin aksine, yayını sona erdikten sonra, aralıklarla da olsa okuyucusunun karşısına çıkmayı başaramamış, 20 yılı aşkın bir süredir sevenlerini kendine hasret bırakmıştır. Genç nesil ise, Kara Murat’ı televizyonlarda yayınlanan sinema filmlerinden tanımış, belki de çok azı, bu karakterin başlangıçta bir çizgi roman olduğunu öğrenebilmiş, ve yine bunlardan da küçük bir kısmı, nasıl bir çizgi roman olduğu konusunda fikir sahibi olacak kadar inceleme şansına sahip olabilmıştır. Hem “sevenleri” için, hem de “okursa sevebilecekleri” için, aradan geçen yıllar adeta bir barikat kurmuş ve zamana yenik düşen Kara Murat dergilerine ulaşabilmek, hele ki bir ya da birkaç macerayı eksiksiz olarak edinip okuyabilmek, çok az kişiye nasip olan bir “ayrıcalık” haline gelmiştir.

Bu “ayrıcalık” birkaç ay önce bana da nasip oldu. “On”lu yaşlarımın başlangıç dönemlerinde, gazete bayilerinden birkaç sayısını alıp okuduğum, -ortalama 35 hafta süren maceraların bir ya da birkaç haftasını okumaktan-bir çocuk ne kadar anlarsa o kadar anladığım bir dergiydi Kara Murat dergisi... Aynı zamanda Günaydın gazetesinde de tefrika halinde yayınlanırdı. Hiç unutmuyorum, Gazetede gözüme takılan ilk macerasının adı “Aşkım Kılıcımdır” idi. Ama ben sağ tarafta yazan “Her hakkı mahfuzdur” yazısı ile birleştirip, maceranın adının “Aşkım Kılıcımdır Her Hakkı Mahfuzdur” olduğunu sanırdım. (Mahfuz kelimesinin anlamının “saklı” olduğunu nerden bilecektim ki?) Soluksuz olarak koca bir macerayı okuyabilmek, ne bana ne de uzun yıllar boyunca yüzbinin üzerinde tiraja sahip olmasına rağmen okuyucularının tamamına yakınına nasip olmamıştır sanırım.

Birinci sayısından itibaren Kara Murat dergilerini okumaya başlayınca, sadece okunacak değil, yazılacak da çok şey olduğunu fark ettim. Kara Murat’ı merak eden ya da hatırlamak isteyen herkes için bir çeşit “sorumluluk” hissettim adeta... Umarım bu inceleme yazısı, okuyanlara tadımlık da olsa bir keyif verir ... Eksiklerim, hatalarım da tabii ki olabilir. Sonuçta tamamen amatörce ama olabildiğince özenle yapılmış bir çalışmadır bu... “Sürç-i lisan eyledikse affola”

KARA MURAT’IN DOĞUŞU

Kara Murat, aslında “çizgi roman”dan ziyade, “çizgi destekli roman” diyebileceğim bir anlayışla hazırlanmıştır. Bu stilde, üstte resimler altta ise, yazı bantları yer alır. Üstteki resimlerde, alttaki bantta yer alan bazı konuşma ifadeleri, kısaltılmış olarak balon içinde de kendisine yer bulur.

Kara Murat'ın yazarı Rahmi Turan'dır. Eserini "Rahmi Muratoğlu" imzasıyla yayınlamıştır. Çizeri ise Abdullah Turhan'dır. Bu uzun soluklu yayında, çok sonraları başka çizerlerinde görev aldığı, "imzasız" sayfalara denk gelinmesinden anlaşılıyor...

Hemen hemen bütün önemli yerli çizgi romanlar gibi, Kara Murat'ta önce gazete tefrikası olarak yayın hayatına başlamış, bir süre sonrada haftalık ve 16 sayfa formatında kendi dergisine kavuşarak hem gazete tefrikası hem de dergi olarak yayınına uzun yıllar devam etmiştir.

Hoş bir tesadüf olarak, bu inceleme yazısını düzenleme aşamasındayken, ÇROP'ta Üstat Rahmi Turan ile yapılmış bir röportaj yayınlandığını gördüm. Medyadarad'dan Sn. Yüksel Şengül kendisine bazı sorular sormuş. Sn. Yüksel Şengül'ün ve Sn. Ü. Kireççi'nin anlayışlarına sığınarak, Rahmi Turan'ın, Kara Murat'ın ortaya çıkışıyla ilgili soruya verdiği cevaptan da bazı alıntılar eşliğinde, Kara Murat karakterinin oluşumu ve yayın hikayesine kısaca bir göz atalım...

1971 yılı sonlarında, genç yaşına (29) rağmen Günaydın Gazetesinin Yazı İşleri Müdürü olarak görev yapan Sn. Rahmi Turan'dan Sn. Haldun Simavi'nin bir talebi olur;

"Yavrums, gazete iyi de bir eksiği var. Tefrika halinde sunacağımız bir tarihi roman olsa iyi olur. Ama istediğim klasik roman tipinde bir şey değil, resimli olacak. Balonlu bir çizgi roman gibi de olmasın. Okuyan hem yazı okuma zevkini alsın, hem de görsel olarak bir sinema karesi gibi olayları görsün."

Bunun üzerine Rahmi Turan araştırmaya başlar. Ama bulduğu örnekleri beğendiremez. Araştırmaya devam etmesini ister. Rahmi Turan birkaç ay bu konuyla ilgilenmez. Ama bir gün Haldun Simavi sitemle konuyu hatırlatınca, bozuntuya vermeyip araştırmaların devam ettiği şeklinde cevaplamak zorunda kalır. Bundan sonrasını Sn. Rahmi Turan şöyle anlatıyor:

"Bir gece evde otururken, Haldun Bey yeniden sorduğunda elimde bir malzeme olsun düşüncesiyle, tarihi romanı kendim yazmaya karar verdim. Zaten birkaç sayfa okuyor, devamına bakmıyordu. Sekiz on sayfalık bir başlangıç yazayım, eğer sorarsa da işte elimde böyle birşey var deyip masasına bırakırım diye düşündüm. İnsan patronuna karşı mahcup olmak istemiyor. Ayrıca Haldun Simavi iyiydi ama sert patrandu. Kızdığı vakit gözü hiçbir şeyi görmezdi. Önemli olanın iyi iş çıkarmak olduğuna inanır ve bu doğrultuda akrabasının bile işine son vermekte bir sakınca görmezdi. Bu düşüncelerle o gece evde masanın başına oturdum ve birşeyler yazdım. Yazmadan önce araştırmalar yaptım... Fatih Sultan Mehmet döneminde, Kazıklı Voyvoda adında bir Eflak voyvodası varmış. O civarın hakimi bu adammış ve sürekli olarak Fatih'le bir sürtüşme halindeymiş. Tabii ki Fatih Sultan Mehmet de onu boyunduruğu altına almakta gecikmemiş. Voyvoda bir süre biat etmiş gibi görünmüş ve vergilerini de vermiş. Ancak zaman içinde gücünü toplayınca yeniden Fatih'e kafa tutmuş. Bu adam öylesine büyük bir Osmanlı düşmanıymış ki, yakaladığı Türkler'i kazığa oturtarak öldürüyormuş. Tarihteki ünü de buradan geldiğinden, Avrupalılar ona "Drakula" adını takmışlar. Drakul şeytan demek. Ardından Hammer tarihini araştırdım. Bildiğiniz üzere en iyi Osmanlı tarihi yazarı Hammer'dir. Onun kitabında, Voyvoda Vlad'ın Türk bir esir tarafından öldürüldüğünü okudum. Kölenin adı sanı belli değildi. İşkence

İşkence yapıp hapse atılan esir, bir yolunu bulup kaçıyor ve en iyi savunma hücumdur düşüncesiyle, uzaklaşacağı yerde Voyvoda'ya saldırıp onun kafasını kesiyor. Tabi ki bu kaçıışı nasıl yaptığı ve onu nasıl öldürdüğü tarih kitabında yazmıyor ama o kısmı da ben hayal gücümle ballandıra ballandıra yazdım. Voyvoda'nın kellesi Osmanlı topraklarına getiriliyor ve ibret-i alem olsun diye haftalarca sokak sokak dolaştırılıyor. Ben işte o adı sanı bilinmeyen esiri Kara Murat yaptım. Hammer tarihinde onun kim olduğuna dair bir bilgi yoktu. Böylece o boşluğu da ben doldurdum ve renklendirdim."

Birkaç ay sonra Haldun Simaviyeniden durumu sorunca, Rahmi Turan kendi çalışmalarını gösterir. Haldun Bey inceledikten sonra şöyle der:

"Yavrum, sen yazmışsın işte. Olmuş bu. Artık kimseyi arama, bunun devamını getir. Tam da kafamda kurduğum gibi yazmışsın. Hikayeye fişek gibi girilmeli ve bir film senaryosu gibi okuyucunun gırtlığına yapışmalı. Böylece okuyucu seni bırakmamalı"

KARA MURAT'IN YAYIN HAYATI

Kara Murat, tefrika olarak 1971'de Günaydın Gazetesi'nde yayın hayatına başlar.

Kara Murat dergisinin ilk sayısının yayın tarihi ise 30.01.1974'dür. Bu tarihten 11.03.1992 tarihine kadar aralıksız 18 yıl boyunca yayınlanan derginin, 946. Sayısıyla birlikte yayın hayatı sona erer.

Eldeki ipuçlarından, özellikle 80'li yılların ilk yarısında artan bir ivmeyle derginin satışlarını arttırdığı sonucu çıkmaktadır. Derginin bazı sayılarının ön kapaklarında, rekor tiraj değerleri açıklanmaktadır. Bunlardan bazı örnekler; Sayı 303: 100.800 adet, Sayı 309:103.650 adet, Sayı 374 (Mart 1981): 120.527 adet ...

Dergideki maceralar, günlük olarak gazetede yayınlanan maceraların bir müddet sonra tekrar yayını olduğundan, kapak ile birlikte 16 sayfa halinde yayınlanan derginin önemli ölçüde dolgu malzemesine ihtiyacı olmuştur. Genel olarak herbir sayıda derginin Kara Murat'a ayrılan kısmı 7-8 bazen de 9 sayfa civarındır. Bu durumun tek istisnası macera sonları ve yeni macera başlangıçlarıdır. Bu dönemlere denk gelen sayılarda, yeni maceraya 1-2 sayfa bile olsa yer verebilmek için 10-11 sayfaya kadar Kara Murat'a verilen yer arttırılır. Anlaşılan o ki, yayıncı, bir fasikülde macerayı sonlandırıp, diğer fasikülde yeni maceraya başlamayı özellikle istememiştir.

Dolgu malzemesi olarak, çok sayıda çizgi roman

kullanılmıştır. En sık yer verilen çizgi romanlar, Tolga, Sinan Reis ve Durakoğlu'dur. İlk sayılarda "Jerry Spring" ve "Alix" maceraları da yer almaktadır.

Dolgu malzemeleri dışında, dergi genellikle 1 ya da bazen 2 sayfa, poster, hediye çekilişi tanıtımları, bulmaca, karikatür veya reklam ile doldurulmuştur. Nadiren ilginç yazılara rastlamak da olasıdır.

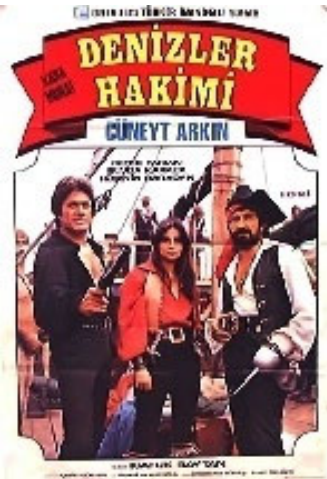
Örneğin, 1980 yılı başlarında yayınlanan 310 no'lu sayının arka sayfasında, o dönemde kağıt sıkıntısı nedeniyle dergiyi basamama tehlikesiyle karşı karşıya kalan Sn. Rahmi Turan'ın dönemin havasını çok iyi yansıtan, kağıt karaborsası ile ilgili çok sert bir yazısı vardır. Yazının bir yerinde aşağıdaki ifade kullanılır;

"Bundan asırlar önce keşfedilen kağıdın 20.Yüzyıl'da Türkiye'de bulunmaması hazinedir."

1992 yılında 16 sayı süren "Tarkan-Kara Murat" dergisi, bu formattaki son yayın dönemini oluşturur.

Bunun dışında, daha önce dergide yayınlanan maceralarından beş adeti, roman formatında kitap olarak basılmıştır.

Kara Murat'ın maceraları sinemaya da uyarlanmış ve 9 adet sinema filmi çekilmiştir. Sinema filmleri, yazının içeriği dışındadır. Ama şunu da söylemeden geçemeyeceğim;

Kara Murat'ın bütün maceralarını okumuş olmanın verdiği rahatlıkla söyleyebilirim ki, esprilere bolca konu olmuş olan efsanevi **"Kara Murat benim", "Hayır, benim"**

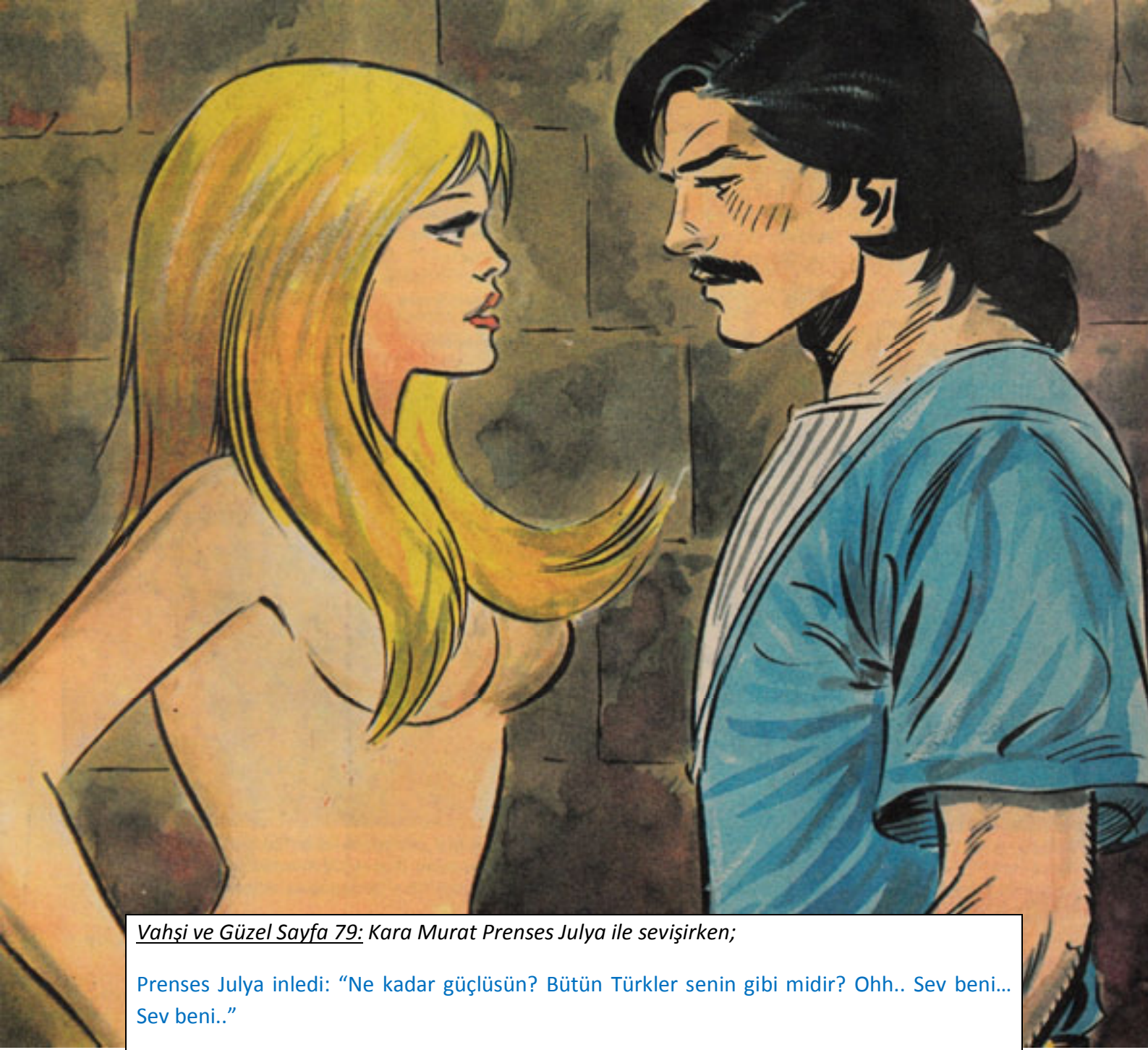
diyaloguna Kara Murat maceralarının hiçbirinde rastlanmaz. Bu diyalog, senarist tarafından oluşturulmuş ve "turnayı gözünden vurarak" toplumumuzun hafızasına kazınmıştır.

KARA MURAT MACERALARININ GENEL DEĞERLENDİRMESİ

Kara Murat'ı okurken, bu maceraların 1970'li yıllarda yazılmaya başlandığını, o dönemin (80'lerin ikinci yarısına kadar) bakış açılarını yansıttığını unutmamak gerekir: O dönemde oldukça içine kapalı bir toplumduk. Adeta kendi dünyamızda yaşıyor, dünyanın geri kalanı ile temasımızı minimum seviyede tutuyorduk. "Diğerlerini" tanımıyor, Türk olmanın diğer milletler nezdinde özel bir önemi olduğunu ya da olması gerektiğini düşünüyorduk. Türkiye'de TV yayınları yeni yeni başlıyordu. Bugünkü gibi "arkası yarın", "devamı haftaya" diziler ya da "Survivor" yarışma programları gibi "tefrikalar" yoktu. İnsanlara günlük takip edecekleri "serüvenleri" nakletme misyonu bugünkünden farklı olarak gazetelerdeydi. Bu nedenle gazeteler her gün tarihi çizgi roman, pehlivan romanı v.b. tefrikalar yayınlardılar. Bu yayınlarda esas olan anlayış, halkı memnun etme, ona istediğini verme anlayışıydı. O yıllarda, insanların en önemli eğlencesi olan yazlık-kışık sinemalarda oynatılan filmlerde de anlayış aynıdır. İnsanların hoşça vakit geçirmesi ve sinemadan memnun ayrılması prensibine göredir Yeşilçam'ın filmleri... Sanatsal bir mesaj verme düşüncesi yoktur. Özetle, "sanat, halk içindir". "Sanat sanat için değildir".

Bu anlayışın yansımalarıyla olsa gerek, üstat Rahmi Turan, maceraların bazı yerlerine "Türk benliğimizi övücü" ve okuyucu kitlesinin çoğunluğunu oluşturan genç erkeklere yönelik "erotik diyalog ve sahneler" serpiştirmiş, bunları yaparken de okuyucunun Kara Murat ile kendisini özdeşleştirmesine katkıda bulunmaya çalışmıştır. Bu anektotların bazıları, günümüzde belki tebessümle okunuyor. Ama yazıldığı dönemde bu amaçla yazıldığını zannetmiyorum..

Vahşi ve Güzel Sayfa 79: Kara Murat Prenses Julya ile sevişirken;

Prenses Julya inledi: “Ne kadar güçlüsün? Bütün Türkler senin gibi midir? Ohh.. Sev beni... Sev beni..”

Ölüm Emri Sayfa 5:

Laybah’lı kadınlar, bir an için tehlikeyi unutup kıkır kıkır güldüler. Adlarını çok duydukları, her damlası kuvvet, cesaret, mertlik ve yiğitlik dolu olan Türkler’le yatmak fikri hoşlarına gitmiş. Garip bir şehvet dalgası tüm vücutlarını sarmıştı.

Kardeş Kanı Sayfa 152:

Kara Murat, dehşet içinde kalan muhafızı teselli etti: “Merak etme dostum, sizler gibi katil değilim. Ben de her Türk gibi, aman dileyene kılıç sallamam.

Kardeş Kanı Sayfa 195:

Kara Murat umutsuzdu. Ama yiğitliğinden, erkekliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. O ölümü gülerek karşılayabilecek kadar soylu bir ulusun çocuğuydu...

Cenneti Satan Adam Sayfa 48:

Kara Murat, alaylı kahkahalar karşısında, hafifçe sarardı, birden eli belindeki kılıcına gider gibi oldu. Ama kendisini topladı, öfkesini belli etmemeye çalışarak: “Küçük Hanım” dedi. “Büyük ya da küçük adam olmamın önemi yok. Belinde kılıç taşıyan her Türk için, imdat isteyen zavallıların yardımına koşmak kaçınılmaz bir ödevdir”

Kanlı Akın Sayfa 120:

Aynı anda Prenses Leonore de Ulaş Bey’i içinden Kara Murat ile karşılaştırıyor ve “Hayatımda gördüğüm ikinci Türk bu. O da ilki kadar mağrur, ilki kadar yakışıklı ve güçlü. Bütün Türkler böyle midir acaba?” diye mırıldandı.

Kanlı Akın Sayfa 131:Nöbetçi subay ile Kara Murat’ın konuşması:

“Türkler gibi çok kabadayıcı konuşuyorsun”. “Türk’üm de ondan”

İntikam Kılıcı Sayfa 5:

Ulaş Bey, prensesin elini tutup hafifçe itti. Sakin, fakat sakin olduğu kadar korkunç bir sesle: “Bir Türk ölür, ama kaçmaz!” dedi.

Ölüm Yolu Sayfa 244:

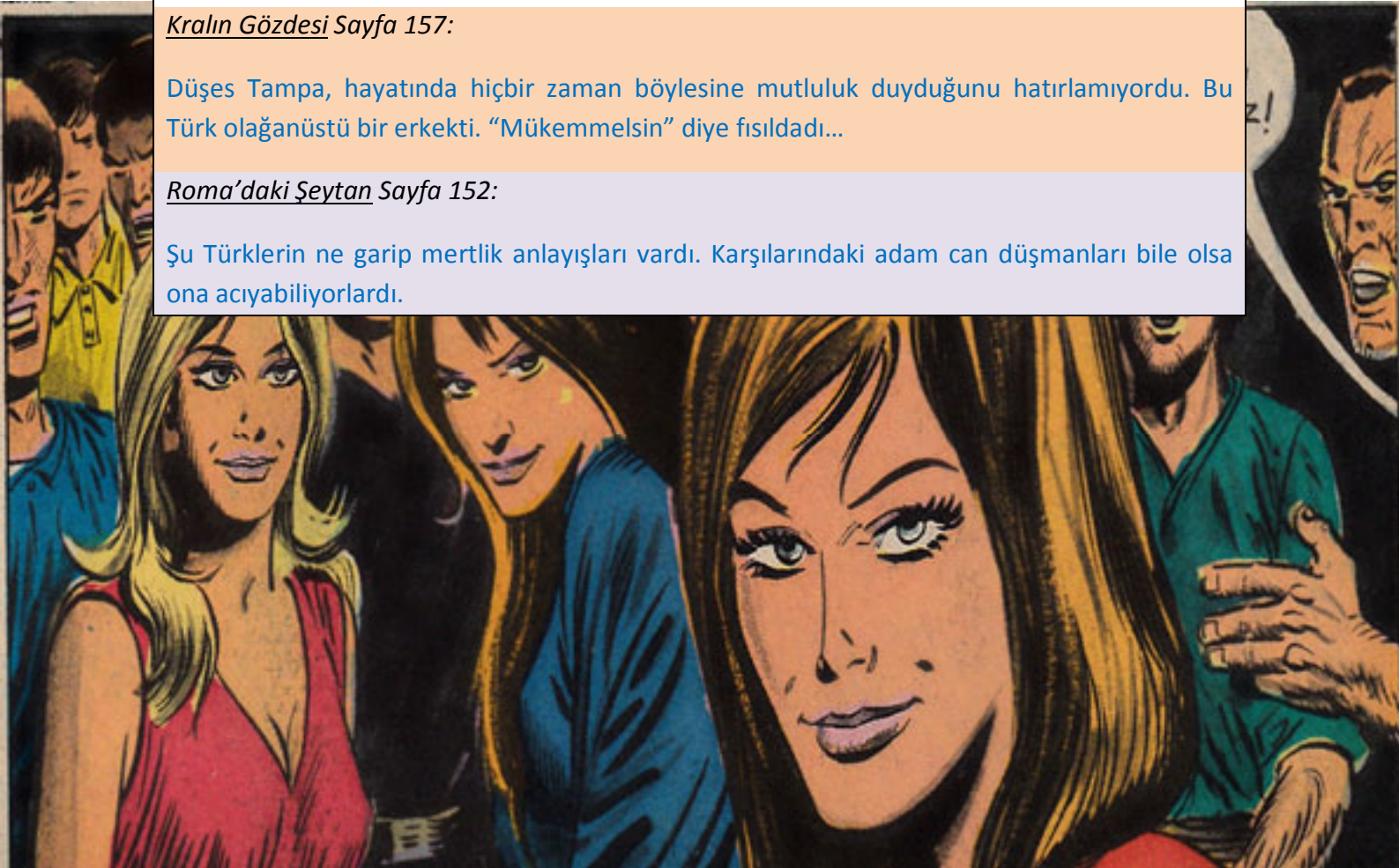
Paprika ölüm halinde bile gülebilen delikanlıya hayretle baktı. Bu nasıl soğukkanlılık böyle? Bu gençlerin yürekleri demirden miydi? Türkleri yüce bir ulus yapan bu müthiş cesaretleri miydi? Zeka, bilgi ve cesaret. Hepsi vardı bunlarda.

Kralın Gözdesi Sayfa 157:

Düşes Tampa, hayatında hiçbir zaman böylesine mutluluk duyduğunu hatırlamıyordu. Bu Türk olağanüstü bir erkekti. “Mükemmelsin” diye fısıldadı...

Roma’daki Şeytan Sayfa 152:

Şu Türklerin ne garip mertlik anlayışları vardı. Karşılarındaki adam can düşmanları bile olsa ona acıyabiliyorlardı.

Kara Murat Maceralarında Erotizmin Dozajı Yüksek

Kara Murat sık sık kendini şehvetli kadınların yatağında bulur. Üstat Abdullah Turhan, maceraların oldukça uzun süren bu bölümlerini yansıtırken, bir çeşit oto sansür uygulamış, sevişme sahnelerinde olabildiğince göğüs uçlarını, kalçaları kapatmaya çalışmıştır. Kapatmadığı karelerde de göğüsleri çoğunlukla “uçsuz” resmetmiştir...

Kızlar Manastırı Sayfa 232:Başrahibe Anna öyle bir resmedilmiştir ki, çırılçıplak olmasına rağmen, belinden tütsü dumanı, göğsünden de kırbaç geçmesi nedeniyle “özel”ini saklamayı başarmıştır.

Bazı maceralarda erotizmin dozajı iyice yükselir. Örneğin “Pekin Celladı” ve “Ölüm Yolu” maceralarında olaylar adeta “yatakta geçer”..

Erotik sahnelerde zaman zaman sadist karakterlerin kırbaçları havada uçuşur, kanlar akar,tecavüzler ve işkencelerle dolu sevişmeler anlatılır.Erotizimden sadizme geçilmiş yüzlerce panel izleriz maceralarda..

Maceralardaki erotik sahnelerinde ilginç ve zaman zaman tebessüm ettiren diyaloglara da rastlayabilirsiniz.

Pekin Celladı Sayfa 48:Kara Murat, sevişirken ihtiras ile derin düşünceleri bir potada eritebilmektedir?..

Kara Murat genç kadının diri göğüslerini avuçlarının içinde acıtırcasına sıkarken, dalgın dalgın mırıldandı: “Sen bu duyguyu bilemezsin Orkide. Eğer Durakoğlu ölürse bende yaşayamam. Onu mutlaka kurtarmalıyım.

İntikam Kılıcı Sayfa 209:Kara Murat, çift taraflı aynanın önünde Elen’le seviştikten sonra, aynanın diğer tarafında şaşırtıcı bir manzara ile karşılaşır;

Rafaello, karısının, gözleri önünde başkasıyla sevişmesine dayanamamış, öfkeden kudurma derecesine gelmiş, bağlı olduğu koltukta çırpınmış, haykırmak istemiş, sonunda çatlayarak ölmüştü.

Üstat Rahmi Turan, Kara Murat Maceralarının Bazılarını “Saga” Şeklinde Düzenlemiştir

Benim gibi uzun soluklu maceralardan hoşlananlar için, bir sonraki maceranın öncekiyle bağlar içermesi, konu ya da karakterleri devretmesi, ayrı bir lezzet oluşturmaktadır.

1.Saga, ilk macera “Aşk ve Kan” ile başlar, 4.macera “Ölüm Emri” ile sona erer.

2.macera “Vahşi ve Güzel”, “Aşk ve Kan” ile aşağıdaki gibi bağlanır.

Vahşi ve Güzel Sayfa 45: Kara Murat, Voyvoda Vlad’ın kafasını Fatih Sultan Mehmet’in önündeki masaya koyar. Ondan, Mihail ile birlikte gideceği yeni görevini alır.

3.Macera olan “Ölümün Gölgesinde, “Vahşi ve Güzel” macerasından “bir saniye” sonra başlayan bir maceradır zaten... Başka bir bakış açısıyla Üstat Rahmi Turan, bu macerayı “Vahşi ve Güzel”in ikinci bölümü olarakta düzenleyebilirdi. Ama yeni macera olarak düzenlemeyi uygun görmüş nedense. Zaten derginin 47. Sayısı elinde olanlar bakabilirler; “Vahşi ve Güzel”in son sayfasında “bitti” yazmaz. “Devamı gelecek Çarşamba” yazar. Anlaşılan dergide dizgiden sorumlu olan kişide maceranın bittiğinin farkına varamamıştır...

4. macera olan “Ölüm Emri”nin, 3. Macera’nın hemen ardından başladığı aşağıdaki ifadeden anlaşılır.

Ölüm Emri Sayfa 42:

Delikanlı, sevdiklerine bile veda etmeye vakit bulamadan Mavro ve Mihail’le beraber İstanbul’dan ayrılmış, günlerce at sırtında yol alarak Silli’ye gelmişti. Yolda rahatsızlandığı için Mihail’i Edirne’de bırakmışlardı.

Görüldüğü gibi, Yazar , okuyucu “Mihail nerelerde? “ diye sorar diye, açıklama ihtiyacı hissetmiştir adeta... Fakat ilginçtir, Mihail’e Kara Murat’ın bundan sonraki maceralarında bir daha rastlayamayız. Mihail, “Sırta kadem basmıştır”.

5. macera “Kardeş Kanı” nın da, 4.macera “Ölüm Emri” ile bağlantısı vardır. Kara Murat’ın yolu, “Ölüm Emri” macerasında kardeşini öldürdüğü usta okçu Ralf ile bu macerada yaklaşık 10 yıl sonra, bir kez daha kesişir.

2. Saga ise, 6.macera “Kızlar Manastırı” ve 7. Macera “Cenneti Satan Adam’ı kapsar.

“Kızlar Manastırı” ve devamındaki “Cenneti Satan Adam” maceralarında, Kara Murat ve Durakoğlu’nun rolleri eşit paylaşılmış, hatta bazı bölümlerde Durakoğlu ,Kara Murat’tan rol çalmıştır.. Bu maceralar, iki kahramanın ortak maceralarıdır adeta... Durakoğlu babasını öldürenlerden intikam almaya çalışması ile Kara Murat’ın yengesi ve yeğenini öldürenlerden alacağı intikam ve Fatih Sultan Mehmet’in verdiği görev, iki kahramanın kaderini birleştirir.

8.macera olan “Pekin Celladı”, kronolojik olarak, “Cenneti Satan Adam” macerasından bir müddet sonra geçer.Kara Murat bu macera esnasında 25 yaşındadır.

9.macera olan “Radenpur Bakiresi”nin de “Pekin Celladı”ndan sonra geçtiği, aşağıdaki diyalogdan anlaşılır.

Radenpur Bakiresi Sayfa 42:

Durakoğlu şen bir kahkaha attı: “Prenses hazretleri bizi iyi tanıyamamış. Biz paraya değer versek, bugün Çin İmparatoru olurduk.

10.macera “Deniz Aslanı”, Hindistan’dan dönüldükten hemen sonra yaşanır. Aynı zamanda Karaman’ın fethi sonrasına denk gelir... Bu macerada, Kara Murat eski bir dostla, “Angela”yla karşılaşır (Aşk ve Kan adlı maceradaki Angela, geçen yıllarda Müslüman olup Ayşe adını almıştır). Bu macera aynı zamanda, 11.macera “Kanlı Akın” ve 12.macera “İntikam Kılıcı” ile birlikte 3.sagayı meydana getirir.

12. macera “İntikam kılıcı”, 1469 yılının Temmuz ayında geçmektedir. Bu macerada da eski bir dostla karşılaşırız. Kara Murat’ın kendi tabiriyle “kandan çizilmiş yolu”, “Vahşi ve Güzel” ve “Ölümün Gölgesinde” maceralarında birlikte olduğu ve Fatih Sultan Mehmet’in hışmından kurtardığı güzel Elen ile tekrar kesişir.

13. macera “Ölüm Yolu”nun, “İntikam Kılıcı”ndan bir müddet sonra geçtiği, Kara Murat’ın Ulaş Bey’le yeniden karşılaşmasından anlaşılmaktadır.

Görüldüğü üzere, 6. ve 13. maceralar arasında kronolojik bir sıralama bulunmaktadır.

13. Macera’dan sonra, Üstat Rahmi Turan, bir kez daha zamanda geri dönerek, 1458 yılında geçen bir macera olan “Türk Kılıcı Yunanistan” ı hazırlamıştır. Bu macerada da Durakoğlu’na yer vermesi, kronolojik sıralamada bir kopukluğa yol açmıştır.(Durakoğlu ile tanıştıkları macera “Kızlar Manastırı” 1460-1461 yılları civarında geçmektedir)

15. macera “Kral’ın Gözdesi” Fransa’da geçer. Tarih aralığı ile ilgili tek ipucu, Sadrazam Mahmut Paşa’nın sadrazamlığı döneminde geçtiğidir. Bu macera’nın en ilginç yanı ise, Katerin’in maceranın sonunda, Kara Murat’ın çocuğunu karnında taşıyor olmasıdır.

Kralın Gözdesi sayfa 356:

Kara Murat’ın silueti uzaklarda kaybolurken Katerin yaşlı gözlerle: “Yine görüşeceğimize eminim Kara Murat” diye mırıldandı. “Çünkü karnımda senin çocuğunu taşıyorum. Bunu öğrenince bebeğini görmek için mutlaka bana koşacaksın. Şimdilik elveda sevgilim”

Katerin’in birkaç gün içinde hamile olduğunu anlaması “sezgisel” olabilir. Anlaşılan Üstat Rahmi Turan, ileride yazacağı yeni bir roman için bir mesnet noktası oluşturmuştur bu ifadelerle... Maalesef, Katerin ile Kara Murat,henüz yeniden buluşamamıştır...

16.macera **“Aşkı Kılıcıdır” Kara Murat’ın en uzun macerasıdır**. Tam 387 sayfa sürmüştür. 1479 yılında İran’da geçer. Macerada, Kara Murat’ın en azılı düşmanlarından biri olan Yılanlı Mahmut karakteri ilginç ve biraz da fantastik bir karakterdir. Yılanlı Mahmut, eğittiği bir yılanı koynunda saklamakta, hasmını öldürmek istediği zaman, talimatıyla yılanı ok gibi fırlatarak düşmanını ısırmaktadır.

17.macera, Roma’da geçen **“Roma’daki Şeytan”** adlı maceradır.

18.macera **“Çöl Kartalı”**dır. Bu macera ile birlikte, Kurguya verilen önemin ve senaryodaki özenin iyice azaldığı fark edilir. Hikaye çok özensiz, baştan savma çatılmıştır. Örneğin, maceranın başlangıç sayfasındaki akıncıların pusuya düşürülme sahnesinde yazılanlar, 4.macera olan **“Ölüm Emri”**nin başlangıç sayfasındaki akıncıların pusuya düşürülmesi sahnesiyle asker sayıları dışında birebir aynıdır. Anlaşılan, yazar kendi macerasından kopya çekmiştir. Bu tür birkaç kopyaya, son dönem maceralarında rastlanır.

Üstat, bu maceradan itibaren, yeni bir **“Kara Murat paralel evreni”** oluşturmuştur adeta.. Fantastik öğelerde rastlanmaya başlanır. Örneğin sayfa 217’de Kara Murat dev bir örümcekle savaşır.

19.Macera olan **“İntikam Günü”** macerası da **“paralel evren”**de geçer. Kara Murat’ın geçmişiyile ilgili anlatılanlar, daha önceki maceralarda edinilen bilgilerle çelişir.

İntikam Günü sayfa 6:Kara Murat’ın ikiz kardeşi Saruhan kaçırlır. Kara Murat’ın annesi oğluna şunları söyler;

“Baban yiğit bir erkekti Murat’ım. Kalleşçe öldürdüler. Ömer Bey’imi kardeşini de kaçırdılar. O da yok artık. Sen babandan tek yadigarsın bana..(Oysaki, diğer maceralardan, Akıncı Selim adında bir ağabeyi ve Ali adlı bir kardeşi olduğunu öğrenmiştik)

Zaten, maceranın yaşandığı ortam ve zamanda genel çerçeveye oturmamaktadır. Konu, Bizans derebeyi esaretinde yaşayan Türkler ile ilgilidir. Oysa ki, Kara Murat’ın gençliğini yaşadığı dönemde, Bizans diye bir devletin kalmamış olması, çocukluğu döneminde ise sadece İstanbul’dan ibaret olması gerekirdi.

Sayfa 94’deki arenada geçen dövüş sahnesi de, **“Ölüm Emri”** macerasında Okçu kardeşler Alf ve Ralf’le Kara Murat arasında geçen mücadelenin neredeyse birebir aynısıdır.

20. maceranın adı **“Korsan Aşkı”**dır. Bu maceranın en ilginç noktası, Kara Murat’ın **“yeminini bozup”** şarap içmeye başlamasıdır. Belki, Üstat bir anlık dalgınlıkla Kara Murat’ın şarap içmediğini unutmuş, belki de artık bu duruma son vermenin zamanı geldiğini düşünmüştür... bilinmez..

Kara Murat’ın bir tane de **“yeniden yorumlanan”** macerası vardır. **“Prenses’in Aşkı”** adlı bu macera, aslında 2. ve 3. Maceralar olan **“Vahşi ve Güzel”** ile **“Ölümün Gölgesinde”**

maceralarının yeniden yorumlanmış halidir. Bu macera da 19.macera olan “İntikam Günü” adlı maceranın geçtiği “paralel evren” de geçmektedir.

*Ekteki tabloda, maceralardaki başlıca karakterler ve sayfa sayıları v.b. konularda ilave bilgiler yer almaktadır.

Kara Murat maceralarındaki kurgunun en başarılı kısımlarından birisi, “tahmini güç kurtuluşlar”dır:

Her kahramanın başına defalarca gelen “esir düşme durumu” Kara Murat’ın da defalarca başına gelmiştir. Bu esaretlerden bazılarında okuyucunun zihnine Üstat Rahmi Turan büyük bir maharetle “iyice battı, buradan kurtulması için mantıklı bir çare kalmadı” düşüncesini yerleştirmiş, sonra da “tereyağından kıl çeker gibi” mantık kurgusunu koruyarak Kara Murat’ı kurtarmayı başarmış, bu konuda tekdüzeliğe düşmemiştir. Bazı ilginç kaçış sahneleri;

Vahşi ve Güzel Sayfa 147: Uşak Mavro ile birlikte Midilli Kalesi zindanından kurtuluşu..

Ölümün Gölgesinde Sayfa 77: Şandi tarafından Kara Murat ve Elen ağaca bağlanmıştır. Durum umutsuz gibidir...

Ölüm Emri sayfa 203: Kara Murat, cellatın baltasından, inanılmaz ve şaşırtıcı bir planla kurtulur..

Kardeş Kanı sayfa 106 ve 115: Kara Murat’ın üstüne doğru inen tavandan ve tabut içinde diri diri gömülme sahnelerinden kurtulma sahneleri de bir hayli ilginçtir. Özellikle, Diri diri gömülme sahnesini, Üstat çok güzel yorumlamış, adeta okuyucularını da Kara Murat’la birlikte soluksuz bırakmıştır.

Kardeş Kanı sayfa 139: Kara Murat, aç farelerle dolu bir kuyuya sarkıtılmış, ipin kopmasını beklemektedir. Nasıl kurtulacaktır?

Kardeş Kanı sayfa 202: Kara Murat, 500 askerle çevrili bir cephanelikten de güzel bir kurguyla kurtulmayı başarır...

Roma'daki Şeytan sayfa 164:Kara Murat'ın zindandan beklenmedik kurtuluşu.

“Tahmini güç kurtuluşlar” tabiri, sadece esaretten kurtulma anlamında kullanılmadı. Kara Murat, okuyucunun ikileme düştüğü durumlarda da “akılcı” çözümlerle sorunları çözmeyi başarmıştır.

“Vahşi ve Güzel” ve “Ölümün Gölgesinde” maceralarının sonunda gelinen nokta şuydu; Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet'in emrinin gereğini yerine getirmiş ve Sultanın eski sevgilisi Elen'i ele geçirmiştir. Fakat bu macera esnasında, başlangıçta kötü bir karakter olan Prenses Elen, Kara Murat'ın merhameti ile birlikte okuyucunun da sempatisini kazanmıştır. Öyle ya, Prenses Elen hala Fatih Sultan Mehmet'i istememekte, gitmemek için Kara Murat'ın gözlerinin içine bakmaktadır adeta... Böylesine düşmüş bir kadını teslim etmek Kara Murat'a yakışmaz... Kara Murat için ise, Sultana karşı gelmek düşünülemez bile...Uşak Mavro ile aralarında, Elen'i uzaklaştıran gemiyi seyrederken aşağıdaki konuşma geçer..

Mavro: “Onu neden bıraktın?” diye sordu. Kara Murat acı acı gülümsedi: “Padişahın hayatını kurtarmak için” Mavro şaşırđı: “Anlamadım”. “Anlaşılmayacak bir şey yok. Elen'in bakışlarında ölüm kararı vardı. Bütün öfkeli titreyişleri, bütün perişanlığı aynı kesin kararı ifade ediyordu. Sultan Mehmet'i öldürecekti”. “Peki padişaha ne diyeceksin?” . “Gerçeği”.

Üstat Rahmi Turan, zaman zaman anlatımını güçlendirmek ve tarihi akış içerisinde kaldığını okuyucuya hissettirmek için, maceraların son bölümlerinde “tarihçilere” göndermeler yapar.

Aşk ve Kan Sayfa 153:

Yıllar sonra tarihçiler bu olaydan şöyle bahsettiler: “Köle kılığında girmiş bir Türk, insaniyetin lekesi ve belası olan bir canavardan yeryüzünü ebediyen kurtardı. Voyvoda’nın kesik başını Türkler, köy köy, şehir şehir dolaştırdı. Kazıklı Voyvoda’nın öldüğünü duyan her yerde bayram yapıldı. Türkler onun ölümünden sonra Eflak’ın tam sahibi oldular.

Ölüm Emri sayfa 31:

Bu insanlık dışı olaydan Hristiyan tarihçiler bile nefretle bahsediyor. Ünlü tarihçi Hammer diyor ki; “ Şiddetli ve tehlikeli olan savaşta sayıca az olan Türkler yenildiler. Yenenler zaferlerini vahşiliklerle lekelemekten çekinmediler. Öylesine ki, ölenlerin kanına şarapları karıştı. Tamışvar Kontu Kinis, insanların etini yiyen vahşiler gibi, ölümlerin üzerinde tepinmekten zevk aldı.

Kardeş Kanı sayfa 225:

Tarihçi Hammer Sırbistan’ın sonun şöyle anlatıyor: “Sadrazam Mahmut Paşa komutasındaki Türk ordusu, Sırlar’ın hiç beklemediği bir zamanda Semendire surları önünde göründü. Birkaç ay önceki olaylar Sırların direnme gücünü iyice azaltmıştı. Türk ordusunun karşısında fazla dayanamayıp, teslim olmaktan başka çare bulamadılar.

Ölüm Yolu sayfa 126: Durakoğlu, Morava Kontu Huhenvanter’i düelloda öldürür;

Batı’nın ünlü Baronu Huhenvanter’in ölümü hakkında yıllar sonra Hristiyan tarihçi Yorga: “Yiğit Baron Jorj Huhenvanter, şerefli bir ölümü, Türkler’in merhametine tercih etti ve vuruşarak öldü” diye yazıp uzun uzun onun kahramanlığını övdü.

*Anlatımı güçlendirmek için, bazen de direkt olarak, doğrulanması hatta doğru olması mümkün olmayan iddialı ifadelere yer verir.

Kralın Gözdesi sayfa 217:

Yalnız 2.Şarl değil, tarih boyunca bütün Fransız kralları karıları tarafından başka erkeklerle aldatılmışlardı. Bu, Fransa Krallarının değişmez bir yazgısıydı.

Roma’daki Şeytan sayfa 103:

O devirde kadınların gecelik giymeleri adet değildi. Bu yüzden İsabel beyaz çarşaflar arasında çırılçıplak yatıyordu.

Üstat Rahmi Turan, maceraların bazı bölümlerinde bazı eserlere göndermeler yapar.

Radenpur Bakiresi sayfa 213:Dede Korkut Masalları'ndan Boğaç Han'dan esinlenilmiştir. Kara Murat, silahsız olarak bir boğayla dövüşür.

Kanlı Akın sayfa 119:Pembe İncili Kaftan'dan esinlenme. Fatih'in elçisi Ulaş Bey, kendisine oturacak yer gösterilmeyince, kaftanının üstüne oturur.

İşkence Sahneleri:

Kara Murat, esir düşen akıncıların ağır işkencelerle öldürülmelerini seyretmek ve hatta hayatta kalabilmek için, ağabeyinin emriyle, kendi ağabeyini "şişe geçirip ateşte çevirmek" zorunda kalmıştır(Aşk ve Kan sayfa:15). Bu olay, aynı zamanda Kara Murat maceralarında çok sıklıkla karşılaşılan "ağır işkence sahneleri"nden ilkidir. Bu sahnelerin bazılarının insanın ruhunu daraltacak şekilde şiddet içerdiğini belirtmek gerekir. Bunun bir nedeni de, yazı ağırlıklı bir anlatıma sahip olması ve görsel içeriğin yazıyla desteklenmesinin, şiddetin okuyucudaki etkisini arttırmasıdır.

Aşk ve Kan Sayfa:57:

Macar tüccarların kazığa oturtulması

Ölüm Emri sayfa 28: *Esir akıncıların baş aşağı dipdiri yakılması, kafalarına kadar toprağa gömülüp, atlarla üzerinden geçilmesi.*

Kardeş Kanı sayfa 59:

Olinka'nın babası Bogdanoviç, Prenses Kondosya tarafından kazığa geçirilir.

Kızlar Manastırı sayfa 18:*Kara Murat'ın yeğeni Ali, bebek olmasına rağmen toprağa diri diri gömülerek öldürülür.Oldukça bunaltıcı bir sahnedir bu.*

Tüccarlar ağlayıp göz yaşı dökerek, tepinip bağıarak, yalvarıp küfrederek, yürekleri parçalayan feryatlar atarak kaziğe çakılırken avluda bulunan boyarlar, subaylar, komutanlar, nemlenen gözlerini ölerine eğmişlerdi...
Voyvoda Vilad, kaziğe vurulan insanlardan fıskırankanların kokusuyla haz duyuyor, vahşi bir sarhoşluğun zevkiyle durduğu yerde sallanıyordu.
Angela, dehşet verici sahneyi görmemek için kaçıp git - ti...

Cenneti Satan Adam sayfa 32:

Durakoğlu, Şeyh Gaffar'ın fedailerinin göz kapaklarını kesiyor, vücutlarında yaralar açıyor, dört gün süreyle karınca ve böceklerin kemirmesine terk ediyor.

Pekin Celladı sayfa 112: Kızıl Çung, adamının dilini kerpeten ile kopartıyor..

Ölüm yolu sayfa 74-75: Ateşte içlerinde bebeklerinde olduğu esirleri yakma sahneleri...

Türk Kılıcı Yunanistan'da sayfa 178: Komutan Lukanos kaziğe oturtuluyor.

*Kara Murat'ın özellikle ilk dönem maceralarında enteresan şekilde bir "göz çıkarma" olgusu vardır. Yazar, maceralarda yer alan ağır işkence sahnelerinin yanı sıra "göz çıkarma" sahnelerine de yer vermiştir. Maceralar ilerledikçe şiddet sahnelerinin göreceli olarak azaldığını da gözlemleyebiliriz...

Ölümün Gölgesinde Sayfa 35: Kara Murat'ın arkadaşı Ali'nin her iki gözü birer birer dev zenci Şandi tarafından çıkarılır.

Ölüm Emri Sayfa 63-65: Kara Murat, Baron Verter'i gözüne bıçak atarak öldürür. Muhafız

komutanı da iki gözünden oklanarak öldürülür.

Ölüm Emri Sayfa 80: Gözden vurarak öldürmeye, aynı macerada bir kere daha rastlanır. Bu kez iki köylü, usta okçu Alf ve Ralf kardeşler tarafından gözlerinden vurularak öldürülür.

Kardeş Kanı sayfa 122: Casus Mihaloviç'in tek gözü oyuluyor.

Kızlar Manastırı sayfa 279-280: Kont Leonard ve adamlarının gözlerini rahibeler kör ediyor.

Pekin Celladı sayfa 202: Çin sarayındaki çarpışmada, bir saray muhafızının sağ gözüne, fırlatılan bir bıçak saplanıyor.

Radenpur Bakiresi sayfa 118:

Gerçekten Maharani bir tasın içine koyduğu su gibi bir sıvıyı ansızın Mihrace'nin yüzüne dökmüştü.

Kadının, İndüs Nehri Sihirbazı'ndan aldığı sıvı, bugün sülfirik asit olarak bilinen sac yağı idi.

Şimdi Mihrace yere yığılmıştı. Büyük bir acı içinde kıvranıyor, inliyordu. Adamın ıstırapı çok korkunçtu. Yüzü asidin etkisiyle yanmış, şekilsiz bir et yığını haline gelmişti.

İntikam Kılıcı sayfa 67:Venedik Cumhurbaşkanı'nın gözleri cellat tarafından kör ediliyor.

Kral'ın Gözdesi sayfa 184: Fahişeler, Loyse'nin gözlerini tırnaklarıyla oyuyor.

***Tarkan, Karaoğlan, Tolga gibi benzeri tarihi kahraman çizgi romanlarına nazaran, Kadın karakterlerin (özellikle de kötü kadın karakterlerin) rolleri çok daha fazladır.** Tarkan, Karaoğlan, Tolga gibi çizgi romanlarda, çok nadiren ana kötü karakter bir kadındır. Kadınlar çoğunlukla yardımcı rollerdedir. Kara Murat'da ise, maceraların çoğunda ana kötü karakter rolünü kadınlar oynar. Maceralar çoğu zaman, Kara Murat'ın haris ruhlu kadınlarla

mücadelesi şeklinde geçer... Bu durumu yine Kara Murat, aşağıdaki satırlarda başarıyla özetlemiştir:

Radenpur Bakiresi sayfa 119:Kara Murat: "Dünyanın en acımasız insanları kadınlardan çıkıyor diyenler haklı galiba" diye düşündü.

Maceralarda önemli rol oynayan kötü kadın karakterlerden bazıları

Aşk ve Kan: Kraliçe Luçya,

Vahşi ve Güzel: Midilli Hakimi Doren Gateluzyo'nun kızı Prenses Julya

Kardeş Kanı: Asıl konu, Sırp Kralı George Brankoviç'in Şehzade Davut'u kullanma isteği olmakla birlikte, maceranın odak noktası, Kralın kardeşinin kızı olan acımasız, genç, güzel, mağrur Prenses Kondosya'dır. Nitekim, Sultan II.Murat'ın, Şehzade Davutla ilgili hazırladığı belge de kralda değil, Prenses Kondosya'dadır.

Kızlar Manastırı: Bu macerada da belirleyici unsur, kadınlardır. Başrahibe Anna acımasızlığıyla ön plana çıkar.

Cenneti Satan Adam: Şeyh Gaffar'ın kızı Zeynep Sultan, maceranın ilerleyen bölümlerinde, baş kötü karakter olarak ön plana çıkar...

Pekin Celladı: Baş kötü karakter burada da bir kadındır. An Thai...

Radenpur Bakiresi:En kötü karakter, yine bir kadın.. Maharani Sultan...

Kralın gözdesi: Bu macerada,kötü kadın karakterlerden geçilmiyor. Düşes Tampa, Kraliçe Marie Anjou, Goşe Ana.. hepside kötülük ve acımasızlıkta birbirleriyle yarışıyorlar..

Aşkı Kılıcımdır: Farahnaz Sultan

Roma'daki Şeytan: Baş kötü karakter yine bir kadın: İsabel Borgia

KARA MURAT KARAKTERİNİN DEĞERLENDİRMESİ

*Kara Murat, Fatih'in fedaisidir. Birçok macerası, Fatih Sultan Mehmet tarafından kendisine görev vermesiyle başlar. Bu görevler İntikam, İstihbarat veya özel nedenli görevler olabilir.

Fatih Sultan Mehmet, Aşk ve Kan, Kralın Gözdesi, Roma'daki Şeytan, Çöl Kartalı, İntikam Günü, Korsan Aşkı maceralarında Kara Murat'ı intikam alınması için görevlendirir.

Kardeş Kanı, Cenneti Satan Adam, Pekin Cellatı, Kanlı Akın ve devamındaki İntikam Kılıcı, Türk Kılıcı Yunanistan'da, Aşkı Kılıcıdır maceralarında ise Fatih Sultan Mehmet'in verdiği görevlerdeki asıl amaç casusluk ve istihbarat toplamaktır.

Vahşi ve Güzel macerasında Fatih Sultan Mehmet, Kara Murat'a, yıllar önce izini kaybettiği eski bir sevgilisini kendisine geri getirme görevi verir. Bu maceranın devamı olan "Ölümün Gövdesinde" adlı macerada da konu devam eder...

Radenpur Bakiresi:Fatih Sultan Mehmet, hastalığına çare olacak ilacı bulup getirmesi için Kara Murat'ı Hindistan'a gönderir.

Ölüm Yolu macerasında ise Kara Murat'a görev, Fatih Sultan Mehmet'e vekalet eden Rum Mehmet Paşa tarafından verilir.

Görüldüğü üzere, Kızlar Manastırı ve Deniz Aslanı maceraları hariç bütün maceralar, verilen görevlerin yerine getirilmesi şeklinde ilerler..

*Kara Murat, verilen görevleri başarıyla yerine getirdiğinde, defalarca Fatih Sultan Mehmet'in övgüsüne mazhar olmuş, ama tevazusundan hiçbir şey kaybetmemiştir.

Kanlı Akın sayfa 128:

Fatih Sultan Mehmet Kara Murat'a gururla baktı ve: "Kabul etse onu vezir yapardım. Tüm vezirlerimden daha cesur ve akıllı" diye mırıldandı.

*Kara Murat, doğru bildiği yolda, Fatih Sultan Mehmet'e bile karşı gelmekten çekinmez. Hatta bu yüzden, "Deniz Aslanı" macerasında kaçak durumuna düşer.

Deniz Aslanı sayfa 6:Kara Murat, haksızlığa uğrayan Sadrazam Mahmut Paşa'dan dolayı, Fatih Sultan Mehmet'e şöyle hitap eder;"Siz devlete sadakatle hizmet edenleri böyle mi ödüllendirirsiniz?"

*Rahmi Turan'ın Kara Murat maceralarında, "mutlak iyi" ya da "mutlak kötü" diye bir kavram yoktur. Maceranın başlangıcında çok kötü bir kişilik olarak tanımlanan bir karakterin, maceranın sonunda adeta "pamuk gibi" olmasına, hatta tam tersi durumlara maceralarda sıkça rastlanabilir. Bu durumdan Kara Murat da zaman zaman nasibini alır. Aslında çoğu zaman tam bir hümanist ve alçak gönüllülük abidesi duruşu sergileyen, düşmanlarını kolayca affedebilen Kara Murat, nadiren de olsa kontrolünü kaybeder ve düşmanlarına işkence bile yapmaktan çekinmez ...

Aşk ve Kan Sayfa 30: Kara Murat, Nikola'yı bizzat kaziğe geçirir...

Pekin Celladı sayfa 108: Kara Murat, kulak kopartıyor...

"Haydi git, olanları efendine anlat" dedi. "Karşı karşıya geldiğimiz vakit onunda kulaklarını keseceğim. Söylemeyi unutma. Adı artık Kral Çung değil, Kulaksız Çung olacak. Tıpkı senin gibi..."

*Kara Murat, düşmanlarıyla sık sık, başka bir ortak düşmana karşı müttefik olur, ardından da düşmanındaki "iyi yönler" ortaya çıkmaya başlar...

Aşk ve Kan Sayfa 127:Angela'nın hizmetçisine birkaç saat önce tecavüz eden ve maceranın bu bölümüne kadar zalim bir karakter olarak tasvir edilen Cellat Popescu ile Kara Murat'ın konuşması;

Cellat Popescu, aldığı ağır yaranın etkisiyle yerde can çekişiyor, göğsünden oluk gibi kan akıyordu. Güçlkle duyulan bir sesle: "Benim işim bitti! Siz kendinize bakın" diye mırıldandı. Bu kaba, hırçın ve sert görünümlü dev adamın taşıdığı soylu ruh Kara Murat'ı duygulandırdı. Gözleri dolu dolu oldu. Eğilip celladı sevgiyle öperek: "Sen tanıdığım en mert insanlardan biriymişsin Popescu" dedi.

*Kara Murat'ı diğer önemli yerli çizgi romanlardan ayıran temel özelliklerden biri, Yardımcı "komik" karaktere yer vermemesidir. Tarkan'daki Kulke, Karaoğlan'daki Balaban ve Çalık, Yüzbaşı Volkan'daki Başçavuş Hakkı, Tolga'daki Bodak gibi zaman zaman macerayı yumuşatan, yaptıkları sakarlıklarla yada başlarına gelen komik olaylarla okuyucuyu gülümseten karakterlere rastlanmaz. Kara Murat'a maceralarında eşlik eden "dostları"

vardır. Ama bu dost karakterler maceralarda “komedi unsuru” olarak yer almazlar... Yazar, maceranın temposunu düşürmek için bazen Kara Murat’ın esprili ince zekalı hazır cevap kişiliğini, bazen, “çuvallamalarını”, çoğu zaman da erotizmi kullanmayı tercih etmiştir.

Kara Murat’ın hazır cevap ve nüktedan kişiliğine birkaç örnek;

Vahşi ve Güzel Sayfa 6: Midilli’de Kapera kardeşlerle çarpışırken Kara Murat’ın ince alayı;

“Sizi gönülden alkışlarım baylar! ” dedi. Çünkü üç kuzunun bir kurda saldırdığı görülmüş şey değildir.

Kardeş Kanı sayfa 115: Kara Murat’ın, diri diri gömülükken kendisine Olinka’nın yerini soran Prenses Kondosya’yla dalga geçişi;

“Çok tuhaf değil mi?” “Nedir tuhaf olan?” “Senin gibi mezar kaçkınları dışarıda dolaşırken, benim mezarda bulunmam”

Kardeş Kanı sayfa : Kara Murat Prenses Kondosya’nın işkence yöntemi olan farelerle dolu kuyudan kurtulup Prenses Kondosya’yı kısıtır. Kondosya dişiliğini kullanıp sevişerek Kara Murat’ı aldattığını sanır. O sırada göğsünde bir tırmalama hissederek çığlıklar atmaya başlar. Sevişirken Kara Murat, Prenses Kondosya’nın göğsüne bir fare yerleştirmiş ve bu fare Kondosya’nın göğüslerini ısıtıp kanatmıştır;

Öfkeyle Kara Murat’a bakarak bütün kinin bastırırcasına haykırdı: “Alçak!” Delikanlı hafif bir kahkaha attı: “Ne yapalım prenses? Fareler cehenneminden size getirecek başka bir armağan bulamadım.”

Radenpur Bakiresi sayfa 212:

Subay, Kara Murat’ı küçümseyen bakışlarla tepeden tırnağa süzdükten sonra devam etti: “Sen o cılız kollarınla kutsal boğayı yenebileceğine sahiden inanabiliyor musun?” Kara Murat müthiş bir soğukkanlılıkla gülümsedi: “Neden olmasın? Seni gören de subay olabileceğine inanmaz”

Deniz Aslanı sayfa 204: Kara Murat, Korsan Dalbaran’la düello ederken;

Kara Murat’ın gerilemesi Korsan Dalbaran’ı öfkelenirdi, hakaret dolu bir sesle: “Korkak Köpek! Yerinde durda şişleyeyim seni! Neden kaçyorsun?” diye gürlledi. Kara Murat sakin bir sesle: “Bizim memlekette öldürmeden önce ayları oynatırlar” diye cevap verdi.

İntikam Kılıcı sayfa 244:Prenses Leonore, Kara Murat’ın öldüğünü sanarak, artık Ulaş Bey’den de kurtulma zamanı geldiğini düşünüp harekete geçmiştir. Kara Murat, Prenses Leonore’ye seslenir;

“Prenses Hazretleri! Ulaş Bey’i benim yanıma yollayacağınıza, ben onun yanına gitsem daha iyi değil mi? Henüz ikimiz de ölmek için pek genciz.

Ölüm Yolu sayfa 158:Kara Murat, Piko'ya hitap eder;

“Suyu içmek için değil, senin adınla kirlenen ağzımı çalkalamak için istedim”

Türk kılıcı Yunanistan'da sayfa 260:

Helena, insanın damarlarını tutuşturan bir sesle fısıldadı: “Çok güçlüsün. Ama inan bana senin gücünü bir anda yok edebilirim. Benim karşımda bir hiç haline gelebilirsin.” Kara Murat hafif bir kahkaha attı: “Beni yenme sevdasından vazgeç artık. Her defasında yenildin. Kadına da yenilmek yakışır zaten”

Roma'daki Şeytan sayfa 160:

Prenses İsabel, önce alaylı bir kahkaha attı. Sonra katıla katıla gülmeye başladı: “Ya çok aptalsın ya da çok cesur, bunu anlayamadım. Ama sevgili Kara Murat, senin çok komik bir adam olduğunu söyleyebilirim.” “Sağolun prenses. Gözyaşı, kan ve ölümlü dolu bu sarayda insanları güldürebilmek, benim için büyük mutluluktur.”

Deniz Aslanı sayfa 66:Kara Murat'tan bir özlü söz;

“Tehlikesi olmayan aşkın zevki de az olur”

Kara Murat'ın “çuvallamalarına” iki örnek;

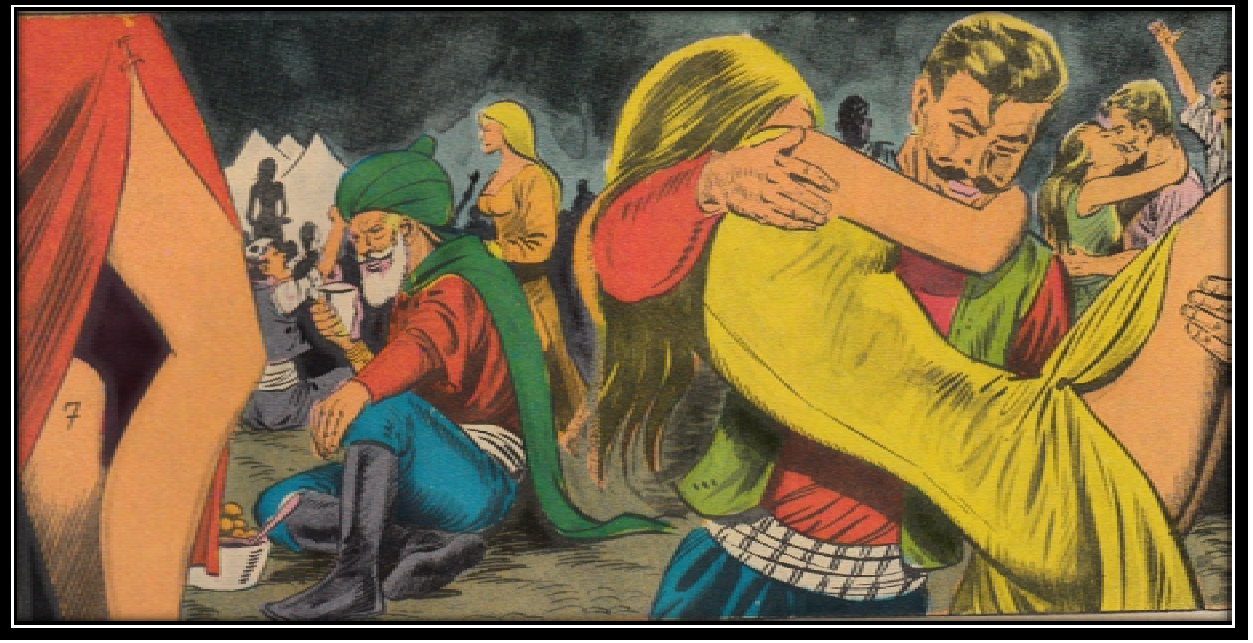
Kardeş Kanı sayfa15: Kara Murat, zaman kazanmak için, isteksiz olan atını ırmağın karşı kıyısına atlatır, fakat her tarafı ıslanır. Bunları gören Olinka'nın gülüşlerine maruz kalır:

Kara Murat kendini bir anda serin suların içinde buldu. İki saniye sonra kendini topladı, birkaç kulaçta kıyıya ulaşıp çıktı. Sinirli sinirli kişneyen atı da dizginlerinden çekip çıkardı. İkisinin üzerinden sular dere gibi akıyordu. Kara Murat her zamanki neşeli sesiyle: “Gördün mü düştük işte” dedi. “Ama ne zararı var? Aldırma... Bir yerimiz kırılmadı ya.. Kalkar, üzerimizi kurular, yola devam ederiz. Niye kişneyip duruyorsun? Bunda utanılacak bir şey yok ki... Bu halimizi kim görecek?” Birden ağaçlar arasından bir kahkaha yükseldi. Bu, neşeli, çın çın öten bir kahkahaydı: “hah, hah, ha”...

Kardeş Kanı sayfa 44:

Kara Murat hayretle yerinden sıçradı. Yumak gibi bir şey boğazında tıkanı. “Yanlış yere mi? Burası Opanka Oteli değil mi?” Olinka'nın dudaklarında garip bir gülümseme dalgalandı. “Evet, Opanka Oteli ama, Küçük Opanka Oteli. Düelloocuların bulunduğu Opanka Oteli ise şehrin öbür ucunda...”

*İlk macera olan “Aşk ve Kan” da Kara Murat çok gençtir ve Ağabeyi “Akıncı Selim” ve bir grup akıncıyla birlikte Voyvoda Vlad’a esir düşer. Esir düşmelerinin nedeni, kendilerine ikram edilen ilaçlı şarabı genç Kara Murat hariç bütün akıncıların içmesidir. Bu nedenle Kara Murat, maceralarında uzun zaman hiç şarap içmemiş, kendisine şarap içmesi için yapılan bütün teklifleri reddetmiştir.

Ölümün Gölgesinde Sayfa 23: O günden beri içkiden nefret ediyordu. Alkolün damlasını bile ağzına koymamıştı. Elen’i şaşkırtan bir sertlikle: “Ben şarap içmem” dedi...

Kızlar Manastırı Sayfa 72: Kazıklı Voyvoda’nın Hamza Paşa ve adamlarını, afyonlu şarap içirerek yakaladığı ve korkunç işkencelerle öldürdüğü o günden beri ağzına şarap koymamıştı Kara Murat...

Pekin Celladı Sayfa 36: “Şarap istemez. Yiyecek ne varsa getir.”

Korsan Aşkı Sayfa 40: İlk defa bu macerada Kara Murat’ı şarap içerken görürüz.

*Kara Murat’a ilk maceraları olan “Aşk ve Kan”, “Vahşi ve Güzel” ve “Ölümün Gölgesinde” maceralarında, Eflak’da tanıştığı Mihail adlı bir Eflak soylusu eşlik eder. Midilli adasında geçen “Vahşi ve Güzel” macerasında Mihail’e Uşak Mavro ilave olur. Uşak Mavro, “Ölümün Gölgesinde” ve “Ölüm Emri” maceralarında da Kara Murat’ın yanındadır. Kara Murat’ın en uzun soluklu yoldaşı ise, Durakoğlu’dur. Altıncı macera olan “Kızlar Manastırı”ndan itibaren birçok maceraya Kara Murat, Durakoğlu ile birlikte atılmıştır. Rahmi Turan, Kara Murat’ın “şövalye ruhlu” ve “dengeli” karakterini, Durakoğlu’nun , hırçın, asi ve agresif karakteriyle, dengeleme yolunu seçmiştir adeta...

Pekin Celladı sayfa 93:

An thai içini çekti: “Artık gelmez sanırım”. “Geleceğini söylemişti” “Ama gelmedi. O, Durakoğlu gibi serseri değil. Cesur ve soylu”

Pekin Celladı sayfa 234: Kara Murat, Kızıl Çung’u affedince:

Durakoğlu’nun gözleri yaşarmıştı. Sevgi dolu bir sesle: “Kara Murat kadar gönlü yüce bir insan görmedim. Ben olsam acımadan kafasını uçururdum. Ama o affetti. İşte aramızdaki tek fark. Bu yüzden o benden daha büyük.”

*Rahmi Turan, Durakoğlu karakterini çok sevmiş olacak ki, Durakoğlu’nun maceralarını ayrı bir seri halinde de hazırlamış ve yayınlamıştır. Aslında bu yönüyle, bir çeşit “Kara Murat Evreni” oluşturma yolunda atılmış bir adım olarak, yerli çizgi romanlarda pek rastlanmayan bu yöntemi kullanması takdire şayandır. Ama bunu yaparken, Durakoğlu’nun ilk macerası olarak, Kara Murat’ın 7. Macerası “ Cenneti Satan Adam” macerasının Kara Murat’sız bir yorumunun çizilmesi, çok olumsuz bir nokta oluşturmuştur. Nasrettin Hoca’nın “Hanım, hanım.. Eğer bu kediye et nerede? Yok bu etse kedi nerede? “ özdeyişi gibi kafalarda bir soru işareti oluşturmuştur bu durum... Öyle ya, bu macerada Kara Murat var mıydı? Yok muydu?... Acaba neden bu macerayı bir kere daha ve bu sefer Kara Murat’sız hazırlayarak, “Kara Murat Evreni”nde bir çelişki oluşturmuştur Üstat Rahmi Turan? Cevabı kendisinde saklıdır sanırım...

*Kara Murat diğer kahramanlara nazaran, bir nebze daha “yenilgiye uğratılabilir”, biraz daha “kandırılabilir”dir. Zaman zaman kandırılarak yönlendirildiği, ağzından laf kaçırdığı, düellolarında yenilemediği, ya da korku duygusunu hissettiğine raslayabiliriz...

Kardeş Kanı sayfa 29: Kara Murat, 9 kişiyle çarpışıp yaralanır, geriye 4 kişi kalır. Kumandanları geri çekilme emri verirken, Kara Murat şöyle düşünür:

“İyi ki kaçtılar, yoksa atın üstünde duracak halim kalmamıştı.”

Kardeş Kanı sayfa 89: Kara Murat, Prenses Kondosya’yı iyi biri zannederek, Olinka’nın hayatta olduğunu söyler:

Kara Murat, Komutan Vilado’yu görünce derhal tanımış ve bir anda gerçeği anlamıştı. Kafasında çakan şimşek, bütün gerçeği gözlerinin önüne sermişti. Bir an, yaptığı gevezelikleri düşünerek aklı başından gitti.Şaşırdı, aptallaştı adeta... içinden: “Şimdi mahvoldum” diye mırıldandı.

Kardeş Kanı sayfa 115:Kara Murat’ın, tabut içinde diri diri gömülüyken, bir süre sonra aklından geçenler;

Hançerini çekip kalbine saplamayı ve bu korkunç işkenceden kurtulmayı düşündü. Ama intihar ona yakışmazdı.

...

İçinde büyüyen bir ızdırap vardı. Hayatında beklide ilk kez, içini yavaş yavaş derin bir korkunun sardığını hissediyordu.

Kardeş Kanı sayfa 139: Kara Murat, aç farelerle dolu bir kuyuya sarkıtılmış, ipin kopmasını beklerken;

Kan beynine hücum ettikçe şakakları tokmak gibi vuruyor, o ana kadar mislini duymadığı bir korkuya kapılmakta olduğunu anlıyordu.

Aşkım Kılıcımdır Sayfa 124:Kara Murat, kendisine verilen ilacın etkisiyle kaskatı kesilmiştir. Farahnaz Sultan kendisine tecavüz eder...

Muhtemelen bu ilginç sahne de bir ilk olarak çizgi roman tarihimize geçecektir.

*Kara Murat centilmendir, hümanisttir, şövalye ruhludur.

Kardeş Kanı sayfa 216: Kara Murat Şehzade Davut’la 3. Defa düelloya başlamak üzeredir.

Kara Murat: “ O halde başarılar dilemekten başka yapacak şey yok!” dedi...

Cenneti Satan Adam sayfa 157: Kara Murat’ın babasını devirmeyi planlayan Zeynep Sultan ve fedailerine hitabı;

Kara Murat, başını gururla kaldırdı, cesaretle parlayan siyah gözlerini Zeynep Sultan'ın yüzüne dikerek: "Ben" dedi. "Böyle düzenlerden anlamam. Öldürmek istediğim adamın karşısına geçer, kılıcını çekip kendisini korumasını isterim. Bir adamı, can düşmanım bile olsa, yatağında boğamam. Yalan söylemek ve gerçeği gizlemek adetim olmadığı için size bunları söylüyorum. Ne yapayım, benim huyum bu..

Pekin Celladı sayfa 30: Kara Murat'ın Çinli Orkide ile görüşmesinden bir bölüm;

Kara Murat, tatlı tatlı gülümsedi. Her kadının hoşuna gidecek bir kibarlıkla: "Siz" dedi. "Güzel bir kadınsınız. Uğrunda can feda edilecek kadar güzel bir kadın. Ama yazık ki uğrunda canımı feda edemeyeceğim. Çünkü ölmeyeceğim"

Pekin Celladı sayfa 214: Kara Murat, sarayda çıkan yangın esnasında, kötü imparatoriçeyi ipe bağlayıp yukarı çektiriyor ve kendisi en sona kalıyor:

"Hayır! Sıra sizde. Düşmanımda olsanız sizi böyle bir ölüme terk edemem. Haydi, acele edin"

Kanlı Akın sayfa 107: Kara Murat, iyi yürekli Kontes Alma'nın kesik başını görünce;

Gözünden bir damla yaş aktı: "Zavallı Kara Murat. Arkanda kandan çizilmiş bir iz bırakarak yoluna devam ediyorsun. Seni seven, sana yardım edenlerin sonu kötü oluyor. Talihsiz Kontes Alma gibi. Bunun sonu nereye varacak? Öcünü alacağım diyorsun. Alıyorsunda. Ama oç almak neyi değiştirir?"

Deniz Aslanı sayfa 43:

“Ne yapayım, ben böyleyim. Haksızlığa göz yumamıyorum. Dayanamıyorum buna. Bir isyan dalgası sarıyor yüreğimi. Ben adam olamam” diye söylendi.

Aşkım Kılıcımdır sayfa 328:Farahnaz Sultan, Kara Murat’a imparator olmayı teklif etmiştir.

Kara Murat: “Ben bir serüven adamıyım” dedi. “Böyle yüksek bir hayata hiçbir zaman özenmedim. Bende insanlara hükmetmek ihtirası yok. Birçok savaşa girdim ama aslında hep barışı özledim.

*Kara Murat zaman zaman sahte isimler kullanmak zorunda kalır. Bu durumda genellikle başvurduğu isim, Bir Eflak’lı ismi olan Tudor’dur.

MACERALARDAKİ HATALAR, KOPUKLUKLAR

Böylesine maceraları uzun soluklu yayınlanan bir kahraman olurda, macera içlerinde ya da macera aralarında hatalar, unutkanlıklar, kopukluklar olmaz mı? Aşağıda bunlardan bazıları yer alıyor. Ama unutulmasın ki, yaklaşık 5000 sayfalık dev bir külliyattan bahsediliyor ve bu külliyat, yaklaşık 12 seneye yayılarak oluşturulmuş durumda. Muhtemeldir ki, Üstat Rahmi Turan, zaten çok ağır bir görev olan Yazı İşleri Müdürlüğü’ne ilave olarak, boş zaman bulmakta zorlanmış ve bu maceraları parça parça, uzun gecelerde yazmıştır. “Benim” diyen herkes, bu koşullar altında benzer hatta daha fazla hatalar yapabilir. Yabancı film veya çizgi romanlarda da yüzlerce hatta binlerce hatalara rastlanır ve bunlar, internet sitelerinde, forumlarda v.b. yerlerde yayınlanır-paylaşılır. Amaç eser sahibine saygısızlık değil, bir nevi kişinin “benden kaçmaz” duygusunun tatminidir. Benim asıl amacım ise, bu kadar uzun süredir yayınlanmayan bir eserin yeniden yayınlanması gündeme gelirse, aşağıda yer alan hususların dikkate alınmasına ve bazı gözden geçirmelerin ardından yayınlanmasına katkı sağlamaktır.

Kara Murat maceralarının bazılarının kurgusunda zaman zaman kopukluklara rastlanır. Bu kopuklukları iki gruba ayırabiliriz;

1) Macera İçindeki Kurgu Bozuklukları

Ölüm Emri sayfa 36-63: Maceranın ana karakterlerinden biri gibi görünen Margot (Baron Verter’in karısı), 63. Sayfadan sonra adeta unutulmuştur. Bir anda ortadan kaybolur.

Aşkım Kılıcımdır : Maceranın başlarında bir anda ön plana çıkan Şehzade Yakup, daha sonra sahneden çekiliyor.

Kardeş Kanı sayfa 44: Yazarın Kara Murat’a düello yaptırmamak için bulduğu çareye dikkatinizi çekerim. Anlaşılan o devirde Semendire Şehri oldukça büyük olmalı... Kara Murat ile Olinka’nın diyalogu ilginç...

“Madem düello yeri burası değil, o halde öbür Opanka Oteline gidelim” dedi. Genç kızın uzun kirpiklerinin gölgelediği zeki gözlerinde kurnaz bir ışıltı belirdi. “Faydası yok. Çünkü artık yetişemeyiz. Şehri bir baştan öbür başa geçmek en az iki saat sürer”

Radenpur Bakiresi sayfa 41:Kali Mabudesi heykelinin tasviri:

Dört kollu, vücudu kan kırmızısına boyanmış, korkunç bir heykel vardı. Bu heykelin boynuna bir ölü kafası, belinin iki yanına ise kesik iki el asılmıştı.(Oysa ki resimde, heykelin rengi mordur.)

Kanlı Akın: Tanıtım sayfasında Durakoğlu resmedilmiş. Ama macerada onu görmeyi umanlar hayal kırıklığına uğramıştır. Macerada Durakoğlu hiç görünmemektedir.

Ölüm Yolu sayfa 173: “Prenses Julya” yerine yanlışlıkla -bir önceki maceradan akılda kalmış olsa gerek- “Prenses Leonore” yazılmış.

Kralın Gözdesi sayfa 278: Kara Murat, ilk defa bir dövüşte rakibine yeniliyor.Kara Murat’ı yenen Zindancı Matyo’nun, kısa süre önce esir tutulan Katerin’e bile dış geçirememiş olmasına rağmen Kara Murat’ı yenebilmesi ilginç...

İntikam Günü sayfa 152: Prens Karlos’un kesik olması gereken sağ kolu, bu sahnede kesik değil...

2)Maceralar Arasındaki Kurgu Kopuklukları

Üstat Rahmi Turan, bu ilk beş maceranın grup olarak kendi içinde tutarlı bir tarih aralığında olmasını sağlamıştır. Fakat, 6.macera olan “Kızlar Manastırı”nda işler karışmaya başlar. Macera, Kara Murat’ın, Belgrad Kuşatmasında kaybettiği kardeşi Akıncı Mustafa’nın hanımı ve bebeğini, kendisine tahsis edilmiş çiftliğe götürmeye çalışırken, 1.macera “Aşk ve Kan”da öldürdüğü Voyvoda Vlad’ın oğlunun intikam için kurduğu tuzağa düşmesiyle başlar. Macera’nın sonundan birkaç ay sonra Trabzon’un fethedildiği de son sayfasında yazılmıştır.

Belgrad Kuşatması 1456’da olduğuna göre, bu maceranın 1456-1457 yılları civarında geçmesi beklenir. Oysaki birkaç ay sonra Trabzon fethedilmişse maceranın 1460-1461 döneminde geçmiş olması gerekirdi. Asıl önemli kopukluk ise şudur; 1.macera, macera içindeki birtakım notlara göre, 1461-62 civarında geçiyor. Ama, bu yıllarda öldürülen Voyvoda Vlad’ın oğlu, 1456-1457 yıllarında yani 4 yıl önceden intikam peşine düşmüştür. Bu maceradan itibaren, önceki maceralarda Kara Murat’a yol arkadaşlığı yapan Mihail ve Uşak Mavro’dan bir daha haber alınamaz. Kara Murat’ın yoldaşı artık Durakoğlu’dur.

6.macera “Kızlar Manastırı” ile 13. Macera “Ölüm Yolu” maceraları, belirli bir tarih sıralamasına sahip ve kendi aralarında tutarlı maceralardır. Fakat 14. Macera “Türk Kılıcı Yunanistan’da”nın geçtiği yıl maceranın başında 1460 olarak verildiğinde, işler karışmaya

başlar. Kara Murat, 1460-1461 yılları arasında tanışması gereken Durakoğlu ile, birlikte maceraya atılmıştır. Çok zorlanırsa, bu maceranın kronolojik açıdan “Cenneti Satan Adam” macerasından sonra geçtiği kabul edilebilir. Oysaki ilerleyen sayfalarda (sayfa 175) tarih paradoksu iyice netleşir;

Fatih Sultan Mehmet, 1458 yılının ekim ayında beyaz bir atın üzerinde tüm haşmetiyle Atina’ya girdi.

Bu cümleden anlaşılan, macera 1458 yılında geçmekte ve Kara Murat, tanımaması gereken Durakoğlu ile omuz omuza savaşmaktadır.

*Maceralarda zaman zaman yazarın bir anlık dalgınlığından kaynaklanan “çağını aşan ifade”lere rastlanır.

Vahşi ve Güzel Sayfa 12 (Moda kavramı): Kara Murat bir grup atıyla karşı karşıya gelmiştir.

Atlılardan biri: “Hey, Kızılsakal! Bu delikanlı moda meraklısı galiba!” diye seslendi.

Kardeş Kanı sayfa 44 (Otel): Kara Murat, Olinka’ya hitaben;

“Yanlış yere mi? Burası Opanka Oteli değil mi?”

Radenpur Bakiresi sayfa 96 (Asit): “Demek çok kuvvetli bir asit bu..”

Radenpur Bakiresi sayfa 234 (Mikrop): Durakoğlu, Nasır Melik’i öldürdükten sonra: “Dünyadan bir mikrop daha eksildi.”

Deniz Aslanı sayfa 22 (Cihaz):Şövalye Giovanni: “Tamam” dedi. “Herşeyde haklısınız ve bizden istediğiniz cihazı alacaksınız”

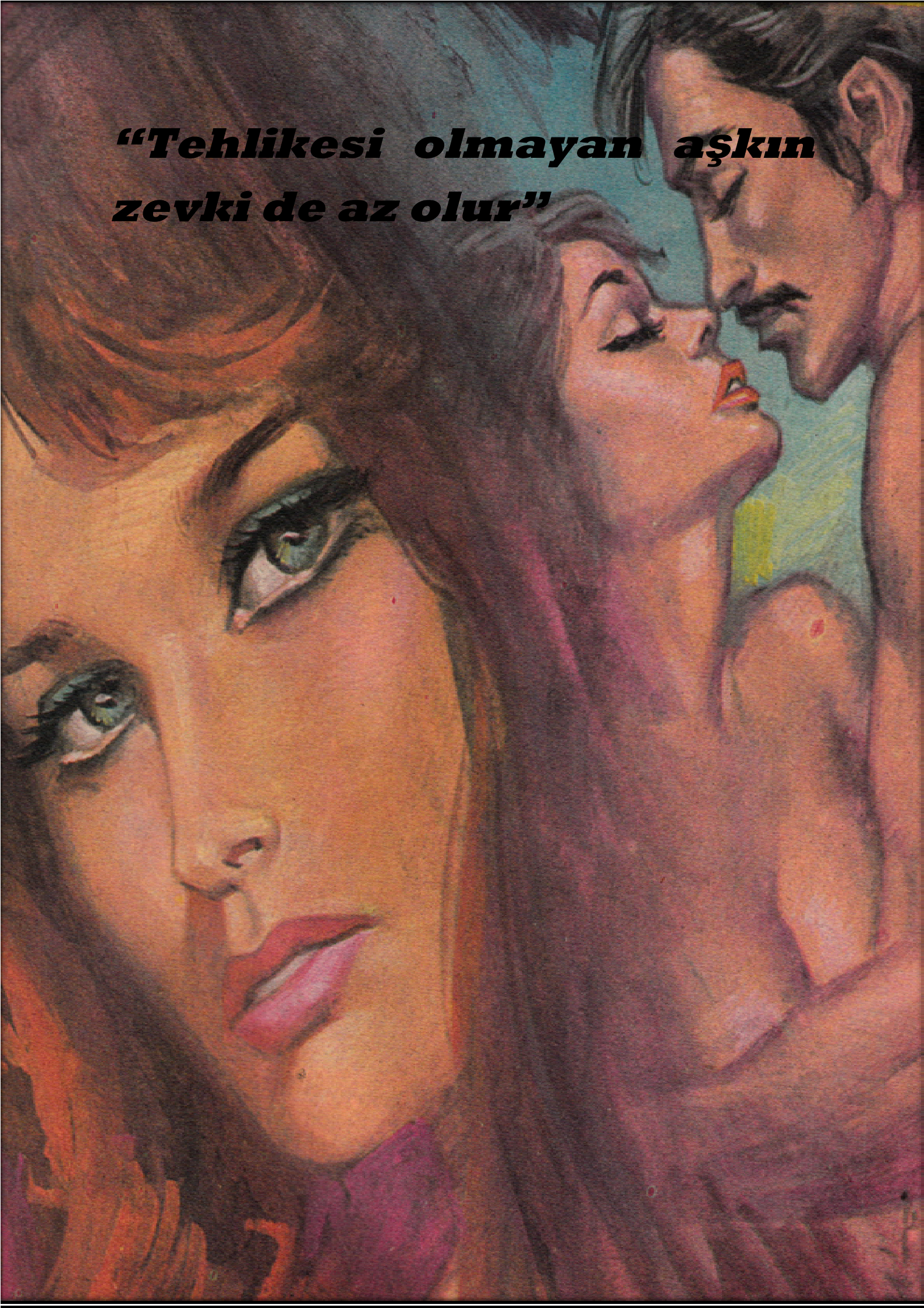
Kralın Gözdesi (Polis şefi): Polis Şefi tabiri macerada sıkça geçer...

Yukarıda örnekleri verilen kelimeler, dalgınlıkla değilde , okuyucunun macerayı kafasında daha iyi canlandırması için, yazar tarafından bilinçli olarak kullanılmış olabilir...

Hazırlayan: **SEFER ÖZDEMİR**

(y.n)Çizimler ile ilgili geniş yorumlarda bulunmayı özellikle istemedim. Çünkü bana göre, böyle bir inceleme yazısında çizimleri yorumlamak için, çizim konusunda belirli bir seviyede bilgi sahibi olmak gerekir. Kendimi bu seviyede görmüyorum. Sadece ilk maceralardaki çizimleri, daha başarılı bulduğumu söyleyebilirim. Özetle, bu konudaki değerlendirmeyikonunun uzmanlarına bırakıyorum.

**“Tehlikesi olmayan aşkın
zevki de az olur”**

TABLO

No	Macera Adı	Sayfa Sayısı	Başlıca Karakterler	Başlangıç Sayısı	Macera'nın geçtiği bölge	Konu
1	Aşk ve Kan	153	Kara Murat, Mihail, Voyvoda Vlad, Angela, Kraliçe Luçya, Cellat Popescu, Fatih Sultan Mehmet	1	Eflak (Romanya)	Kara Murat, Fatih'in emriyle, daha önce ağabeyini de öldürmüş olan Kazıklı Voyvoda Vlad'ın peşine düşer.
2	Vahşi ve Güzel	201	Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet, Mihail, Nikola Gateluzyo, Prenses Gateluzya, Prenses Elen, Uşak Mavro, Zenci Şandi	22	Midilli Adası	Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet'den Prenses Elen'i Midilli adasından kaçırma emri alır.
3	Ölümün Gölgesinde	93	Kara Murat, Mihail, Prenses Elen, Uşak Mavro, Zenci Şandi	48	Midilli Adası	Kara Murat ile Prenses Elen'in adadan kaçma mücadelesi anlatılır.
4	Ölüm Emri	216	Kara Murat, Baron Verter, Kont Kinis, Prenses Verena, Akıncı Mahmut, Uşak Mavro, Fatih Sultan Mehmet, Büyücü Fema, Prens Stefan, Muhafız Ralf	59	Avusturya	Avusturya'ya bağlı Laybak Şehrine 900 akıncı gelir ve burada tuzağa düşürülürler. Fatih Sultan Mehmet, bu katliamın intikamını almak için Kara Murat'ı görevlendirir.
5	Kardeş Kanı	225	Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet, Prenses Kondosya, Şehzade Davut, Komutan Vilado, Olinka, Casus Mihaloviç, Muhafız Ralf	86	Macaristan	Fatih Sultan Mehmet, Şehzade Davut olayının çözümü için Kara Murat'ı görevlendirir.
6	Kızlar Manastırı	281	Kara Murat, Durakoğlu, Prens Leonard (Vlad'in oğlu), Baş rahibe Anna, Venedik'li Liza, Kaptan Alfons, Fahişe Zoi, Stefanos	114	Trabzon	Kara Murat, yengesi ve yeğenini öldüren Prens Leonard'dan intikamını almak için, izini takip ederek Trabzon'a gelir.
7	Cenneti Satan Adam	225	Kara Murat, Durakoğlu, Şeyh Gaffar, Zeynep Sultan, Küçük Hüseyin, Kürt Abdo, Komutan Ali Hurşit, Elif, Çopur Vahap Pehlivan	149	Diyarbakır civarı	Fatih Sultan Mehmet, kendisine suikast teşebbüsünde bulunan Şeyh Gaffar'ın sırrını öğrenmesi için Kara Murat'ı görevlendirir.
8	Pekin Celladı	236	Kara Murat, Cellat Kızıl Çung, Orkide, İmparatoriçe An Thai, İmparator Li Lien, Sarıççek, Çu-Çu, Haremağası Tsu-Yen, Durakoğlu, Pala Hüsnü	177	Çin (Pekin)	Kara Murat, Çin'e gönderilen bir elçi heyetindedir. Heyetin katledilmesi üzerine intikam almaya karar verir.
9	Radenpur Bakiresi	238	Kara Murat, Durakoğlu, Prenses Babu, Kılavuz Tari, Fatih Sultan Mehmet, Sultan Maharani, Mihrace Jagat, Nasır Melik, İndüs nehri büyücüsü, Raj, Rana, Çiçekçi Yogoda	207	Hindistan	Fatih, amansız bir hastalığa tutulmuştur. Hintli bir alimin çaresini bildiğini umarak, Kara Murat'ı Hindistan'a gönderir.
10	Deniz Aslanı	225	Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet, Sadrazam Mahmut Paşa, Prenses Tamara, Şövalye Giovanni, Kaptan Enrico, Durakoğlu, Karaca Paşa, Angela, Korsan Dalbaran, Ayşe, Kızıl Jagala, Hamza Paşa	239	Ege Denizi	Kara Murat, Sadrazam Mahmut Paşa'ya yapılan haksızlığa dayanamayıp Fatih'i kızdırında kaçak konumuna düşer ve Ege Denizi'ne yolu düşer
11	Kanlı Akın	217	Kara Murat, Kont Antonyo De Leçe, Şövalye Giovanni, Prenses Leonore, Kontes Alma, Ulaş Bey, Kont Lorenzo, Liriye, Cüce Aleksandır, Senatör Bartelmi	268	Makedonya	Kara Murat, Semendire kuşatması öncesi istihbarat toplaması için görevlendirilir.
12	İntikam Kılıcı	250	Kara Murat, Durakoğlu, Cüce Aleksandır, Ulaş Bey, Prenses Leonore, Liriye, Astor, Juana, Senatör Bartelmi, Yargıç Anjelo, Cellat Piyer, Şövalye Getto, Prenses Elen, Polis Müdürü Raffaello	298	Venedik (İtalya)	Kara Murat, Kanlı akın macerasında kendisini ölümcül şekilde yaralayan düşmanlarından intikam almak için Venedik'e gider.
13	Ölüm Yolu	266	Kara Murat, Karaca Paşa, Rum Mehmet Paşa, Kont Labadan, Durakoğlu, Prenses Julya, Ulaş Bey, Paprika, Piko, Marki Dö Brasi, Liji, Boyar Viladimir	334	Zigetvar bölgesi (Avusturya)	Rum Mehmet Paşa, Kara Murat'ı Zigetvar'a gönderir.
14	Türk Kılıcı Yunanistan'da	297	Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet, Despot Tomas, Arnavut Selami, Prenses Helena, Durakoğlu, Kocabaş Yasef, Zeynep, Cingildak Mehmet, Şövalye Lukanos, Kontes Dolares	372	Yunanistan	Fatih Sultan Mehmet, Atina kuşatması öncesi şehirde kargaşa çıkarması ve istihbarat toplaması için Kara Murat'ı görevlendirir.
15	Kralın Gözdesi	362	Kara Murat, Kral 2.Şarl, Katerin, Düşüş Tampa, Albay Balue, Enişte, Goşe Ana, Kraliçe Maria Anjou, Dük Artura	414	Paris (Fransa)	Fatih, idama mahkum bir Fransız bilim adamını kurtarması için Kara Murat'ı Fransa'ya yollar. Kara Murat Paris'te kendisini entrikalarla dolu bir ortamda bulur.
16	Aşkı Kılıcıdır	387	Kara Murat, Durakoğlu, Kristalya, Uzun Hasan, Şehzade Halil, Şehzade Yakup, Farahnaz Sultan, Yılanlı Mehmet, Potuk Memo, Fatih Sultan Mehmet, Sadrazam Mahmut Paşa, İnce Talat	503	İran	Otlukbeli savaşı öncesinde, Fatih, Kara Murat'ı Tebriz'e yollayarak, düşmanın durumunu araştırmasını ister
17	Roma'daki Şeytan	251	Kara Murat, Kardinal Rodrig Borgia, Papa Borgia, İsaibel Borgia, Anton, Maria Teresa, Ferlino, Kont Manfredi, Büyücü Simon, Kambur Rosselini	553	Roma (İtalya)	Kara Murat, Fatih tarafından, Papa'dan öldürülen Türklerin intikam almayla görevlendirilir.
18	Çöl Kartalı	235	Kara Murat, Kızıl Prenses Mesrure Sultan, Şeyh Cabbar, Şeyh Mürşit, Hehdi, Zenci Lumba, Fado, Kral Tula, Rasu, Büyücü İngola	584	Afrika	Fatih tarafından verilen Irak çöllerinde öldürülen akıncıların intikamının alınması görevi, Kara Murat'ı Afrika'ya kadar götürür.
19	İntikam Günü	164	Kara Murat, Saruhan, Prens Karlos, Fatih Sultan Mehmet, Prenses Glorya, Zeynep Sultan (2), Karaca Paşa, Bilge Hatun	614	Rumeli	Kara Murat, Fatih'in emriyle zalim Prens Karlos'un peşine düşer. Kaderi onu kardeşiyle karşı karşıya getirir.
20	Korsan Aşkı	133	Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet, Sadrazam Mahmut Paşa, Yunus Paşa, Korsan Baba Yani, Maria, Kaptan Vargas, Prens Nikola	634	Ege Denizi	Fatih, korsan saldırılarının artması üzerine Kara Murat'ı korsanları imha etmekle görevlendirir.
	Prenses'in Aşkı *	285	Kara Murat, Bilge Hatun, Fatih Sultan Mehmet, Başbakan Notaras, Prens Nikol, Ulubatlı Hasan, Prenses İren, Prenses Elen (Prenses İren'in kardeşi), Akıncı Ömer, Kabasakal	650	Midilli Adası	* bu macera, ikinci ve üçüncü maceraların (Vahşi ve Güzel ile Ölümün Gölgesi) yeniden yorumudur.
	toplam	4940				

Delcourt

Le Lombard

Futuropolis Soleil

Dargaud

Casterman Glenat

Dupuis

PeYami'nin Pertavsızı

alopeyami@hotmail.com

çizgiroman TV edebiyat mizah sinema aktüalite belgesel ve dahası...

Merhaba,

Geçtiğimiz üç ay her zamanki gibi arayışlar içinde geçti. Zaten içinde yaşadığı toplumla pek uyumlu bir beraberliği olmayan bünyemde sıcakların da yükselmesiyle bazı anlar “Çekip gideceğim lan ben buralardan.! Ne haliniz varsa görün” psikolojisi zirve yapmış olsa da, hala buralardayım. Ne için ya da kim için orası belli değil. Şu an için öylesine buralardayım herhalde. Bazen insanın hayalindeki çizgiler ve balonlar, anlamsız mürekkep lekelerine dönüşüyor ve geriye “Yalnızlık ömür boyu” şarkısı kalıyor. Arka arkaya öyle darbeler alıyorsunuz ki, kendinizi 15 raund Ivan Drago ile dövüşmüş

Rocky Balboa gibi hissedebiliyor ve kimsenin olmadığı ıslak bir karanlığın içinde ellerinizin titremesine mani olamaz bir halde buluyorsunuz. Kulaklarınızı işgal etmeye hevesli binbir gürültü arasında “Değer mi?” sorusu kendini durmadan tekrar ediyor... Yaşamla her seferinde el sıkışıp öpüşüp barışarak devam etme kararı almanın bir korkaklık mı, çaresiz bir boyun eğiş mi, dayanıklılık mı, yoksa ilerleme mi olduğu konusunda kararsızım doğrusu... Cevap insanın nasıl devam ettiğinde gizli herhalde...

Neyse, siz bana aldırmayın. Genç kalma halinin göstergelerinden birisi de düşüncelerin ve inançların katılaşp kemikleşmesine izin vermeyen bir sorgulayıcılığın devam ediyor olmasıdır belki de... İyi bir şey sayılır mı bilmiyorum ama asistanım Betül hanımla

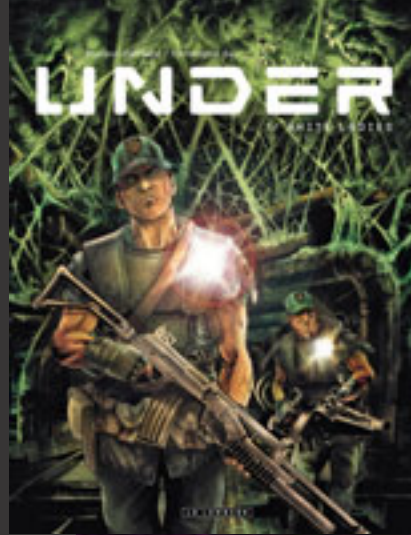
(O da çok kahrımı çekti şu son günlerde) geçen sayının reyting sonuçlarına birer kupa dondurma eşliğinde baktığımızda, yine rekorlar kırdığımızı gördük. Zirvedeyiz arkadaşlar. Tüm okuyucularımıza teşekkür ediyoruz.

Sadede gelip bu sayının içeriğinden bahsedecek olursak, önce bir müjde vereyim: bu sayıda iki yenilikle karşınızdayız: “Okur Mektupları” bölümü. Geçen sayıda duyurduğumuz bölümümüze ilgi o kadar yüksek oldu ki, pek çok mektubu bu sayıya sığdıramadım. İkinci yeni bölüm ise “Bir Çizgiroman Masalı” isimli öykü dizisi. Epey önceden aklıma gelmişti, kafamda olgunlaşsın diye biraz bekletmek istedim, bu sayıda başlatıyorum. Çizgiroman dünyasında gözüme çarpan tüm gülünçlükleri ve rezaletleri ya da tamamen kendi kafamda kurguladığım komiklikleri bu minik bölümde bazen mizahi bazen dramatik bir dünya yaratarak ele almaya çalışacağım.

Bu sayıda ÇR olarak **Under** ve **La Zone** var. Ayrıca “The Flowers of War” filmi de kısaca tanıttım. Biliyorum alışıldan kısa oldu ama yazları çok tembelleşirim ve yazı performansım düşer. Sonbaharda telafi ederiz arkadaşlar.

Keyifli okumalar

Peyami “Yaz Köşesi” Kurtaran

Sayın Peyami bey,
İlk sayıda tanıttığımız iki ÇR'nin kahramanının da kadınlar olması çok önemliydi. Ayrıca İkinci sayıda bir kadın senarist ve çizeri resimleriyle bizlere sunmanız harikaydı. Marine Blandin çalışma masasında ne kadar tatlı gözükiyordu öyle... Türk ÇR dünyasında kadınların esamesi okunmazken, daha ilk sayıdan itibaren böyle bir seçim yapmanız bizleri çok memnun etti.

Kadına şiddetin manşetlerden inmediği şu günlerde bu tavrınız memnuniyet verici. Duyarlılığınız için teşekkür ederiz. Sevgilerimizle

**“Çizgiromanda Kadını Yaşatma Derneği” adına,
Havva Hakkı (Başkan)**

Sayın Havva Hakkı,

Herkesin yakalayamayacağı bir ayrıntıyı fark ederek gündeme getirdiğiniz için asıl ben teşekkür ederim. Bir kez daha kadınların titizliğine hayran oldum. Çeşitli konularda ÇR ekolleri kıyaslanmasına karşın kadınların katılımı açısından böyle bir kıyaslama yapılırsa, Fransa-Belçika ekolünün bu konudaki üstünlüğü diğerleriyle mukayese dahi kabul etmez. Hem kadın ÇRcılar hem de ÇRlardaki kadın baş karakterler o kadar çok ki. Dolayısıyla köşemize de bunun yansıması kaçınılmaz oluyor. Türkiye’de kadınların da ÇR sohbetlerinde sesinin duyulmasını gerçekten özliyorum. Nedir yahu bu ÇR dünyasındaki erkek erkeğe muhabbet...Diğerlerini bilmem ama ben bu durumdan çok şikayetçiyim. Sizlerin de bu camiada aktif olmasıyla herşeyin daha güzele gideceğinden şüphem yok efemim.

En derin sevgilerimle
Peyami “Kadınsever” Kurtaran

Selam sana Peyami kardeş,

Milletimizi ilgilendiren “gerçek” konulara çekinmeden sayfalarında yer verdiği için sana teşekkürlerimizi sunarız. Çizgiromanı önemsemiyorlar deyip ondan sonra saçma sapan konulara saplanıp kalanlara örnek olsun. “Tüm Suç Çinlilerde” ÇRı çok hoşumuza gitti. Hep böyle devam et kardeş. Sınıfsal kaygıdan uzak, aydınlık günler temenni ediyoruz.

Devrimci Çizgiroman Örgütü (DÇÖ)

Selamlar bizden Devrimci Çizgiroman Örgütü,

Benim için devrim siyasete sıkıştırılmayacak kadar genel ve saygın bir kavram olagelmıştır. İnsanın işinde yenilikler yapması da devrimdir, oturduğu mahalleyi saran kokuşmuş geleneklere karşı çıkması da, canı istediği gibi giyinmesi de, köyde atını döven adama müdahale etmesi de. Biraz şaşırabilirsiniz ama Kuran’ın en saygı duyduğum mesajlarından birisi, günümüzde uygulayıcısı görünen mürailerin tersine, “Başkaları ne der” diye düşünmememizi sıkı sıkıya öğütlemesidir. Ben de mümkün olduğu kadar içimden geldiği gibi davranıyorum; aman yazdıklarım beğenilsin, çok okunsun, saygıdeğer olayım, arkadaş kazanayım ya da popüler olayım gibi bir gizli hedefim yok. Neticede farklı ve değerli bir ürün çıkıyorsa ne mutlu bana.

Aynı temennileri ben de sizler için diliyorum dostlar.

Peyami “Commandante” Kurtaran

Peyami bey merhabalar,
EarthFlight benim de hayranlıkla izlediğim bir çalışmaydı. Sizden başka kimsenin bahsettiğini duymamıştım. Türkiye’de başkalarının da aynı duygulara sahip olduğunu okumak inanın beni mutlu etti. İki şey sormak istiyorum. Birincisi, özel olmazsa, geçen

sayıda “EarthFlight”ın başında anlattığınız hikayenin ne kadar gerçek olduğunu merak ettim? Son zamanlarda okuduğum en iyi giriş yazısı tekniği idi. Bir de yine aynı yazıda adı geçen “Hoşbulduk Selim Dede” hikayesi hakkında biraz bilgi verirseniz sevinirim.

Yeni belgesellerinizi bekliyoruz.

Selamlar
Aytuğ Kuşçu

Merhaba Aytuğ bey,
Farkına varılmamış, nadir güzellikleri paylaşacak birini bulduğunda insan ne kadar mutlu oluyor değil mi? Ben de hep böyle hissederim...

EarthFlight gerçekten insanı alıp başka dünyalara götürmeyi iyi beceren bir belgesel. Hele bir de doğaya düşkünseniz. Tanıtımını belki yaparım ama yukarıda resmini gördüğünüz, müzikleri de harika olan bir başka belgeseli de tavsiye edebilirim. Türkçe'ye “Kanatlı Uygarlık” olarak çevrilmişti sanırım.

Yazımın giriş kısmındaki çocuğun ben olup olmadığım ile ilgili epey mesaj aldığım için sorduğunuz iyi oldu. Hatta forumda da Hasan dostumuz bu soruyu yönelttiğinde kısaca cevap vermiştim. Uçan Kaz'ı seyretmek için erkenden kalkıp bekleyen bir çocuktum ama gerisinin büyük oranda kurgu olduğunu söylemeliyim. Hani “Finding Neverland” filminde J. M. Barrie'nin yatakta zıplayan çocukları gördüğünde onları pencereden uçar gibi hayalinde canlandırmasına benzer bir gerçekten

kurguya geçiş mevcut anlayacağınız.

İkinci sorunuza gelince, Halikarnas Balıkcısı Cevat Şakir'in o hikayesinde, yaşlanıp yalnız kalan bir denizciyle, bir martının arasında gelişen dostluk anlatılır. Kısa bir hikayedir ama bence çok çarpıcı bir finali vardır. Bilgi Yayınevinin çocuk klasikleri serisinde çıkmış “Denizin Çağırışı” isimli 78 sayfalık incecik bir kitaptır. Hatta bir kaç ilüstrasyon da vardır kitapta.

Bazen düşünürüm, kısa film gibi 8-10 sayfalık kısa-ÇR çalışmaları da olsa, kesinlikle harika bir konu olurdu. Bizim dergide bile yayımlanabilirdi. Niye olmasın?

Bu arada martı demişken, Mayıs ayının son haftalarında bizim apartmanın çatı katına bir martı yavrusu sıkışmış. Dama çıkan kısmı açıp annesinin gi-

rip çıkmasını sağladım, o bir yandan ben bir yandan bakmaya çalışıyoruz. Adına Mayıs koydum. Kedi maması olsun, ıslak ekmek ve balık olsun beslemeye çalışıyorum, inşallah sağ salim uçabilir.

İlginiz için çok teşekkürler. Farklı belgesellerden bahsetmeye yeri geldikçe devam edeceğim efemim.

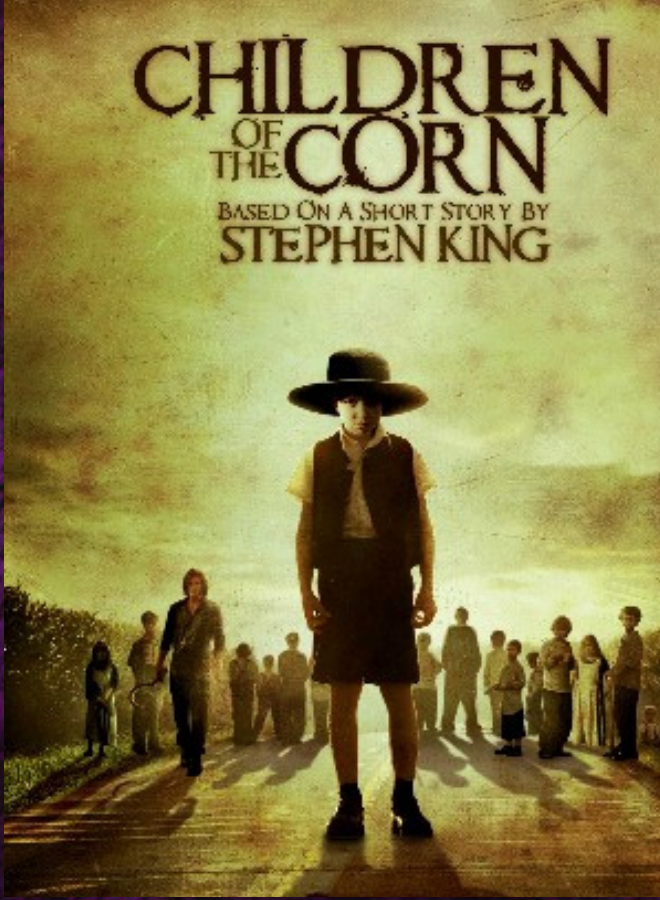
Görüşmek üzere
Peyami “Holgersson” Kurtaran

Peyami bey merhaba,
Köşeyi 3 ay beklemek tam bir işkence haline geldi. Acaba dergi en azından 2 ayda bir yayınlanamaz mı? Bu mümkün değilse sitede bir kaç tanıtımınızı görsek, yemekten önce minik bir atıştırma gibi olurdu.
Sabri Sabırsız

Merhaba Sabri bey
Biliyorsunuz dergimiz henüz çok yeni. Editörümüz Engin ve yayın kurulumuzun önceliği şişirilmemiş bir dergi çıkarmaya verdiğini biliyorum ve ben de aynı fikirdeyim. Aramıza yeni arkadaşlar katılıp, kadromuz genişlediğinde ve imkanlarımız arttığında yayın periyodu da önce 2 ayda bire, hatta sonrasında ayda bire düşebilir. Ama şimdilik zor. Tamamen bizim üretim hızımızla ilgili bir durum. Mevcut koşullarda en uygunu 3 ayda birlik periyod olarak gözüküyor. Sağlam

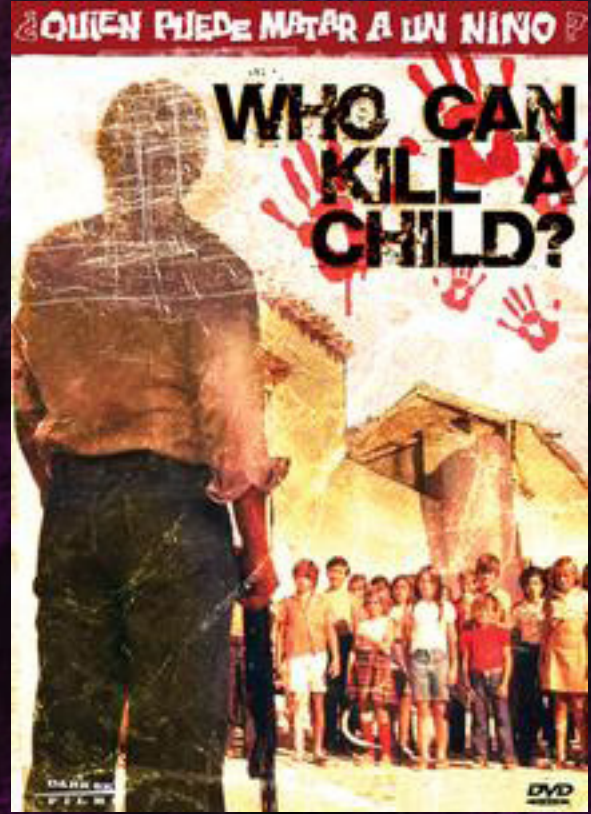
yazı yazacak insan bulmak emin olun hiç kolay değil. Herkes durmadan “Türk ÇRcılığına bir katkı” sakızını çiğnemesine karşın, iş fiiliyata gelince çoğunluk ortadan yok oluyor. Bakın mesela sitede en çok konuşulan klasik İtalyan ekolü örnekleri ile ilgili yazılar ne kadar düşük bir yüzdeyi meydana getiriyor dergimizde. Nerede bu ilgili “abiler”? Maalesef konuşulanlar ve gerçekler her zaman olduğu gibi birbirini tutmuyor. Zaten benim “Türk” ÇRcılığına bir katkı olsun” gibi bir hissiyatım da yok. Maksat kendi keyfimin yörüngesinde ilerlemek. Anlayacağınız şimdilik bu şekilde devam ediyoruz ama ilginiz için teşekkürler.

Peyami “Katkısız” Kurtaran

Merhabalar Peyami,
Geçen sayıda La Rage isimli ÇR tanıtımını okuduğumda aklıma 1976 yapımı Arjantin yapımı bir film geldi: “Who can Kill a Child”. Bu filmde de İspanya’daki bir adaya turistik amaçlı bir ziyaret düzenleyen İngiliz turistlerin sadece çocuklarla karşılaşması ve bu çocukların yetişkinleri öldürmek için programlanmış gibi hareket etmeleri konu ediliyordu. Bir de “The Children of the Corn” filmi vardı yine benzer konuya sahip. Hatta Children of the Corn filmi bir kez daha seyrettim yazını okuyunca. Bu tarz farklı ÇR tanıtımları hafızamızı yoklamamıza da faydalı oluyor gördüğün gibi. Çalışmalarını ilgiyle takip ediyorum.

Sinem Belleten

Merhabalar Sinem,
ÇRların farklı sanat dallarından çalışmalarla paralelliklerini görmemize vasıta olduğunuz için çok teşekkür ederim. Birikimlerin paylaşılr hale gelmesi gerçekten önemsenmesi gereken bir tavır, buna bir nevi aktivasyon diyebiliriz. Children of the Corn benim de beğendiğim bir film olup, Stephen King uyarlaması olması ayrı bir değerli yanıdır. Ama benim için en büyük özelliği hayranı olduğum Linda Hamilton’ı barındırmasıdır. Diğer filmi seyretmedim ama sizden öğrenmem iyi oldu, konusu benlik gibi gözüküyor, seyretmeye çalışacağım efemim.

İlginiz için teşekkür eder, devamını beklerim.
Peyami “aktivatör” Kurtaran

Peyami bey geçen sayının kapanışında çalan Mark Lanegan ve Soulsavers'ın "Revival" şarkısına aşık oldum. Bir gospel şarkısından bu kadar hoşlanacağımı hiç tahmin etmezdim. Hemen Soulsavers albümünü edindim. Hakikaten bayıldım. Bilhassa "Through My Sails" parçası da harikaydı. Müzikle kapanış yapma seçiminizin köşeye boyut kazandırdığını düşünüyorum ve hep böyle devam etmesini istiyorum. Bu arada Türk müziğine de yer verirsiniz sevinirim.

Sevgiler
Fazıl Saraylı

Teşekkürler Fazıl bey. O parçanın olduğu albümün ismi de güzeldir: "Its not how far you fall, its the way you land". Sizin seçtiğiniz şarkıya ek olarak "No Expectations" şarkısını da tavsiye ederim. Müzikle kapanış yapma tarzını beğendiğinize sevindim. İleride bu konuda da birkaç sürpriz planlıyorum. Sadece Türk müziğinden değil, takip ettiğim diğer ülkelerin müziklerinden de örnekler denk düştüğçe yer alacak. Merak etmeyiniz efenim.

Sevgiler
Peyami "Melodissima" Kurtaran

Peyami bey,
Kızılmaske'nin yeni sayısı ne zaman çıkacak? Julia n'oldu? Bone yayınlanmayacak mı? N'olcak bu Türk ÇR piyasasının hali? Bir de NTV Batman yayınlasın kampanyasını destekliyorum. Ayrıca Hulk Sevenler Cemaatine üye misiniz?

Fikri Boşçene

Fikri beycim bu deruni konular forumumuzda her daim en fazla katılımı çekmekte ve enine boyuna tartışılmaktadır. Hulk Sevenler Cemaatinin forumda tüm konulara sızdığı ve gelecekte Hulk'tan başka konu açılmasının izne tabi olacağı söylentileri ayyuka çıkmış durumdadır. Bu duruma karşı HSvD kurulmuş, iki tarafın çatışma ihtimaline karşı arada kalma korkusu tüm bağımsız forum üyelerini etkisi altına almıştır.

Birçok ÇR için çıkmadan önce onlarca güzelleme yazılmakta, çıktıktan sonra ise yorum yazana bile az rastlanmaktadır. İşte böyle müthiş bir ÇR okur kitlemiz vardır bizim. Hatta o kadar müthiştir ki, Türk ÇRcılığını kurtarmak için konuştuğu kadar, okuduğu ÇR hakkında konuşmaya üşenir. Bu kadar da fedakardır bizim okuyucularımız. Dolayısıyla sizi ve bu tarz soruları olan okurlarımızı forumdaki ilgili başlıklarımıza davet ediyorum efenim. Yalnızlık çekmeyeceğinizi garanti ederim.

Peyami "Ma Solitude" Kurtaran

FORUMUMUZDAN KISA MESAJLAR

Çizgi tarihimizin gömülü hazineleri kısmı gerçekten hoşuma gitti ve çizgi roman uyarlaması sinema köşesi başlaması da çok güzel ama bu dergiyle birlikte en çok bağımlı olacağım ve en çok ilgimi çeken kısım sanırım peyami'nin pertavsızı.

LbJames

"Peyami'nin Pertavsızı" kesinlikle bağımlılık yapabilir dikkatli olmak gerekir.

Engin "V" Gül

Doğa ve kedidiro'nun farklı tatlar üzerine çalışmalarını severek okuyorum, ama pertavsızın yeri ayrı.

Rıza "Rumar" Gürsu

Diğer arkadaşlar alınmasın ama benim favorim Peyami'nin Pertavsızı Köşesi.

Tanıtığı ÇR lardan La Rage (Kudurganlar) epey ilgimi çekti. Ayrıca Devil'i ben de çok sevdim.

Bu arada pazar sabahlarına ait olan anın gerçek mi? Beni epey hüzünlendirdi.

Hasan "Hanac" Anaç

ERICSTALNER

LA ZONE

1. SENTINELLES

Glénat

LA ZONE

1. SENTINE

Biliyorsunuz 1999 yılından beri **deprem tehlikesi ve Marmara'da tsunami** oluşma riski üzerine yığınla haber yayınlandı, gevezelik edildi. La Zone isimli ÇR serisi ise tüm yeryüzünü vurmuş dev tsunamilerin ardından insanların vahşi koşullar altında yaşama mücadelesi zeminine oturtulmuş bir hikaye.

Yeryüzü bir tufanla yerle bir olmuş, dünyanın

pek çok bölgesi yaşanılır olmaktan çıkmıştır. İngiltere'nin **Applecross** köyü de bu felaketten nasibini almış ancak sağ kalanlar köylerini yeniden inşa etmeyi başarmıştır. Fakat bu travma köyde tuhaf yasakların gelişmesine neden olmuştur. Mesela kitap okumak yasaklanmasa da çok kötü bir eylem olarak görülmektedir. Bu algı o kadar kanıksanmış, yerleşik ahlak normları içinde yer etmiştir ki, son derece

olağan kabul edilmektedir. Kitap okumak ancak sorun çıkartmaya meyilli serserilerin yapacağı bir şeydir. Zaten kimseye okuma ya da yazma öğretilmez. Ayrıca Applecross'un dışına çıkmak da yasaklanmış, dışardan gelecek her türlü etkinin önüne geçilmeye çalışılmıştır çünkü dışarı dünya tamamen kontamine sayılmaktadır.

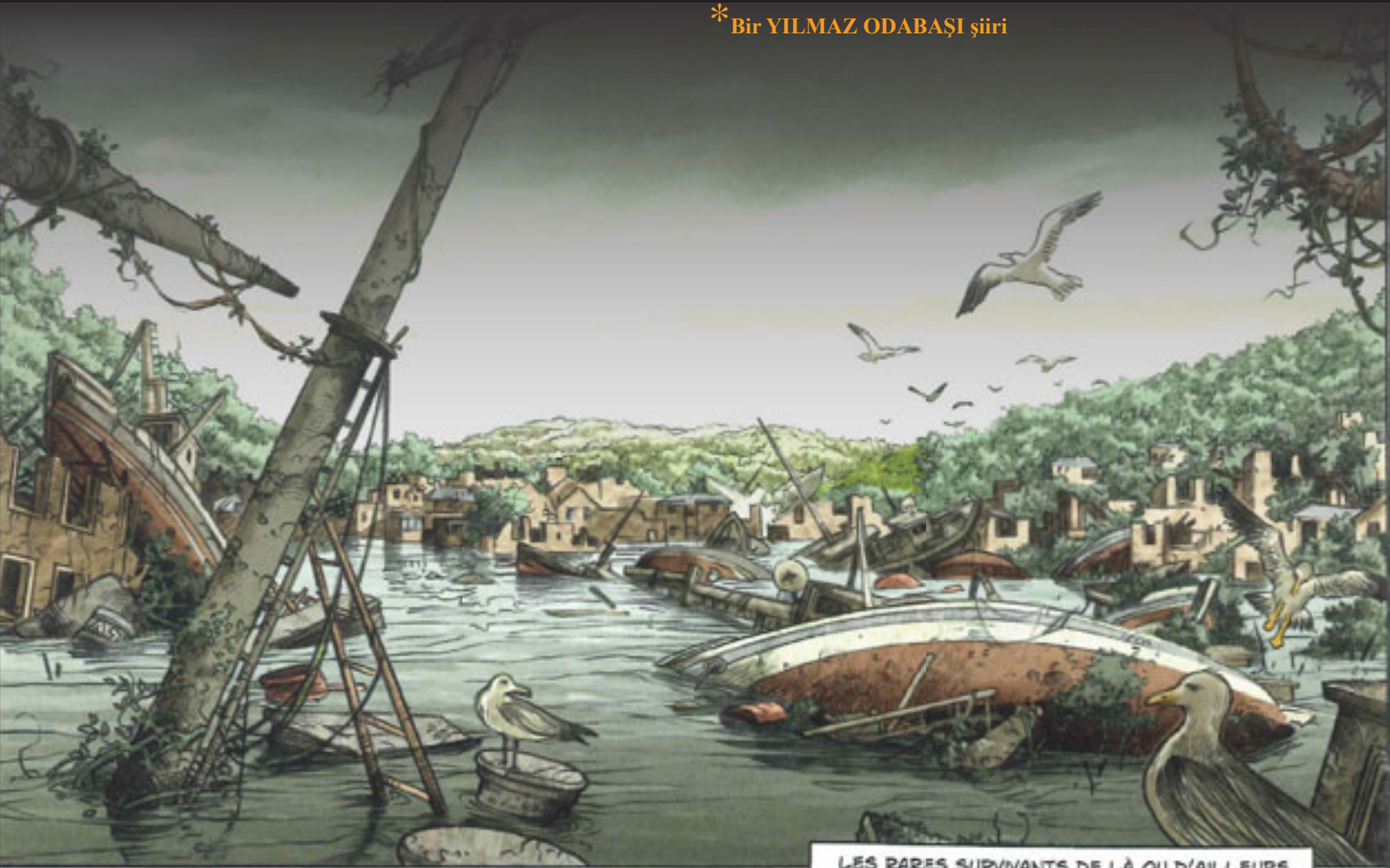
İşte kahramanımız **Lawrence** böyle bir köyün içinde, diğer insanlardan uzak bir köşede, duvarları boydan boya kitaplarla dolu raflara sahip bir evde, yanından hiç ayrılmayan pumasıyla beraber yalnız yaşamaktadır. Yıllar

önce yaptığı bir evlilikten **Keira** isimli bir kızı vardır ve onu ziyarete geldiğinde okuma öğrenmesi için çabalamaktadır.

HER ÖMÜR KENDİ GENÇLİĞİNDEN VURULUR*

Lawrence gençken köyün dışına çıkmış, İngiltere'nin büyükşehirlerine giderek oradaki durumu bizzat yerinde gözlemlemiş, hatta bir kütüphaneyi yaşatmaya çalışan bir komün ile uzun yıllar beraber yaşamıştır. Burada okuma yazma öğrenip pek çok kitap okumuş, kendini geliştiren insanlarla sohbet etmiş, bu

*Bir YILMAZ ODABAŞI şiiri

LES RARES SURVIVANTS DE LÀ OU D'AILLEURS ONT MIS QUATRE ANS POUR REVENIR...

sayede nispeten temiz ve bağımsız bir bakış açısı edinmiştir. Evet, dışarıda kontamine olmuş pek çok şey vardır, ama herşeyin kontamine olduğunun da büyük bir yalan olduğunu bilmektedir. Diğerleri gibi gerçeği dışlayan yalanlardan kurulu bir dünyaya teslim olması mümkün değildir.

İşte yaşamına iyi kötü bu şartlarda devam

ederken, kızını iki arkadaşıyla birlikte köyün dışındaki dünyayı görmek için kaçar. Onun kütüphanesinde sakladığı dış dünyanın haritasını da yanlarında götürmüşlerdir. Bu olaydan sonra köylüler onun kızını etkilediğini düşünerek rahibin önderliğinde evini ve içindeki tüm kitapları yakarlar. Lawrence ise çoktan kızının peşine düşmüştür. Dışarı dünya ise

sanılandan çok daha karmaşık insan gruplarını barındırmaktadır. Neredeyse hiç yaşlanmayan mutant çocuklardan tutun, aniden patlak veren güçlü fırtınalara, insan öldürmeyi adet edinmiş serseri gruplara, ve İngiltere'yi tümünden satın alıp insanları yakalayarak üzerlerinde ölümcül deneyler yapan La Winch isimli şirketin askerlerine kadar uzanan pek çok tehlike kol gezmektedir.

POSTAPOKALİPTİK BİR HİKAYE

Postapokaliptik bir öykü üzerine kurulu La Zone, 4 albümden oluşan bir ÇR serisi. Yazarı ve çizeri pek çok başarılı serinin altında imzasını gördüğümüz **Eric Stalner**. Çizimlere baktığımızda gerçekten nefis karelere bakmaya doyamıyoruz. Hatta zaman zaman çizimler senaryonun önüne geçiyor.

Hikaye, sinema ve edebiyat dünyasındaki **postapokaliptik** örneklerle kıyaslandığında fazla bir yenilik getirmiyor ama özellikle Türk ÇR piyasasını düşündüğümüzde bambaşka

bir konuya sahip olduğunu söyleyebiliriz. Sürükleyici ve kolay okunan bir hikaye ortaya çıktığını söyleyebilirim. Konunun içine biraz daha özgün fikirler yerleştirilebilir ve diyaloglar zenginleştirilebilirdi belki ama bu haliyle de bilhassa türün meraklıları için cazip olduğunu söylemek gerek. İlk albümü yarım saatte okuyup bitirdiğimde içimde hemen ikinci albümü de okuma isteği uyandı.

Nesiller arası ve nesiller içi bilgi aktarımını ve özgür düşünceyi temsil eden kitapların yakılıp ortadan kaldırılmasını işleyen pek çok eser gibi La Zone da baskıcı, mürri, zorba, ve otoriter yönetimleri hedef noktasına oturturken, aksiyona da ağırlık veriyor. Kontrolsüz bir vahşilik ile yalanlar üzerine kurulmuş eğreti bir barışın arasına sıkışıp kalmış, daha iyi bir dünya yaratmanın yolunun bilgiden geçtiğine inanan insanların sıkışmışlığı da sayfalarda yolculuk ederken hissedilebilecek duygulardan birisi.

Kesinlikle tavsiye ederim.

Yazar, Çizer: Eric Stalner

Renklendiren: Bruno Pradelle, Remy Langlois
2010-2012

MAIS SI JE POUVAIS LES SUIVRE SI FACILEMENT,
D'AUTRES QUE MOI LE POUVAIENT AUSSI...

CETTE ROUTE N'ÉTAIT PAS UN
LONG CIMETIÈRE PAISIBLE...

Zhang Yimou
THE FLOWERS
OF WAR

Yıl 1937. İkinci Çin-Japonya savaşı.

Kamuoyunda “Nanking Katliamı” olarak bilinen olayda, Japonların Çin’in o zamanki başkenti Nanking şehrini ele geçirdikten sonra 6 hafta boyunca 300.000’e yakın insanı katlettiği ve buldukları kadınlara tecavüz ettiği pek çok tarih kaynağında anlatılmaktadır. İşte bu vahşetin ortasında, aslında dokunulmazlığı olması gereken bir katolik manastırının rahibi, uçaktan atılan bir bombayla ölmüştür. Geride kalan kız öğrenciler ve George isimli yetim bir

erkek çocuğun son umudu, rahibi uygun şekilde gömmek için gönderilen John isimli Amerikalı defin uzmanıdır. İşgal kuvvetlerinden kaçarak manastıra sığınan 12 fahişenin de aralarına katılmasıyla olaylar iyice içinden çıkılmaz bir hal alır.

Christian Bale’in canlandığı John manastıra geldiğinde paradan başka bir şey düşünmeyen ve içkisiz duramayan serseri tabiatlı bir insan olarak sunuluyor. Tek derdi parasını alıp, içine düştüğü

bu lanet kentten ayrılmak. Fakat kız çocuklarına vahşice tecavüz edip öldürmek isteyen Japon askerlerinin yarattığı travmanın, John'da korku yerine cesaret ve fedakarlık hislerini uyandırmasıyla, epik bir sürecin de fitili ateşlenmiş oluyor.

ÖLMEDEN ÖLENLER

Zulmün serbest bırakıldığı ortamlarda, yaşam fedakarlığa sığınmak zorunda kalır. Fedakarlık ise aslında kendi hayatının ötesine geçebilmek, yani benliğin ardına hapsedildiği sıkıca kilitlenmiş bencillik kapısını yerle bir etmek ve başkalarını da içeri davet etmek anlamına gelir

bence. Hz. Muhammed'in bu konuda çevresine nefis bir öğüdü vardır: "Ölmeden ölüünüz". İşte bu filmde bir grup gencecik insanın bu düsturun en has örneklerinden birini belki de herkese ders verecek şekilde yerine getirişine şahit oluyoruz. Ölmeden ölenlerin yolculuğuna tanıklık ediyoruz.

İçinde pek çok etkileyici sahne barındıran film genelinde insanı hüzünlendirirken, basit bir savaş filmi olmanın ötesinde, günlük hayattaki davranışlarımıza, toplumsal ve bireysel şımarıklıklarımıza dair sorgulamalara da kapı aralayarak, gereksiz önkoşullanmaların kanlı sonuçlar doğurabileceğinin altını çiziyor.

BARIŞ KİRLETİR, SAVAŞ TEMİZLER BAZEN

Filmin önemli noktalarından biri de, önyargıların, insanlarca kutsanan barış zamanında oluşması ve ne gariptir ki, savaş gibi azami sıkıntılı ve kötü koşullar altında kökten değişebileceğinin tasvir edilmesiydi. Savaşın sadece pozitif olguları değil, negatif olguları da yerle bir ettiği gözleniyor. Nasıl ki durgun suda mikrop üremesi daha kolay oluyorsa, barış zamanında da insanların önyargılar gibi pek çok sosyolojik enfeksiyondan daha yaygın ve sık şekilde etkilendiği, çıkartılabilecek ikincil düşüncelerden biri.

John fahişeler için şu sözleri söyler filmde: “Onlar da

herkes gibi seviyor ve nefret ediyorlar, farkları, belki de bu duygular hakkında bizden daha fazlasını bilmeleridir.”

BİNBAŞI Lİ

Binbaşı Li karakteri başından beri ne yapacağını bilen, mukadder sona doğru uygun adım ilerlerken tereddütler yaşamayan, etkileyici bir karakter portresi olmuş. Diğer karakterlerin aksine dönüşüm sürecini yaşayıp bitirmiş, varlığını yaşama hizmet etmeye adanmış bir asker görüntüsünde. Son ana kadar faydalı olmaya çalışması, hatta ölümlük bile iyi bir amaca hizmet etme arzusu, fedakarlık ve sorumluluk hissinin katıksız bir

hali olarak hafızalarda yer ediyor. İyi niyetin, uygun şekilde silahlanmasının nasıl fark yaratabildiğini gözler önüne seriyor.

Olayın kilit noktalarından biri de insanların dini mabetlere gitmesinin değil, vicdanlarının sesini dinlemesinin, eğer varsa, kurtuluşa götüreceğine dair göndermeydi. Yalnız bu kısmı biraz benim hayal gücüm de olabilir. Ama olsun, benim hayal gücümden zarar gelmez, merak etmeyin. Yani sadece mabede girip dua etmekle ne kendine ne çevrene bir faydan olmuyor. Hele de kaotik ortamlarda. Esas olarak, o inanç sisteminin gerektirdiği esasları günün şartlarıyla besleyerek uygularsan yararlı olabiliyorsun. Mesela Binbaşı Li hep manastırın dışında kalmasına ve içeri sadece yaralı bir arkadaşını bırakmak için bir kere girmesine karşın, belki de herkesten yüksek bir inanç ve fedakarlık ser-

gileyen ve pek çok hayat kurtaran bir karakter olarak karşımıza çıkıyor.

Filmin gerçekçiliği Schindler'in Listesi benzeri bir yapıya sahip değil. Daha çok vahşetin mümkün olduğu kadar çıplak bir şekilde verilmesiyle gerçekçilik elde edilmeye çalışılırken, filmin genel havası bende modern bir trajik masal havasına sahipmiş gibi bir izlenim uyandırdı. Gelen fahişelerle manastırdaki öğrencilerin sayılarının tutması, bazı mantıksız gözükten olaylar bu masalsi havanın oluşmasında etkili oluyor. Ama bu filmde zevk almama engel olmadı.

Esasen belli klişeler üzerinde oturtulmuş olsa da söyleyecek sözü olan bir film olduğunu düşünüyorum. Genel olarak beğenerek izlediğim bir film oldu ve manastır görüntülerinin de hatırlatmasıyla aklıma Hz.

“Onlar da herkes gibi seiyor ve nefret ediyorlar, farkları, belki de bu duygular hakkında bizden daha fazlasını bilmeleridir.”

İsa'nın dönemin kodamanlarına yönelik şu tokat gibi sözleri geldi: “Size doğrusunu söyleyeyim, vergi görevlileriyle fahişeler, Tanrı'nın Egemenliği'ne sizden önce giriyorlar” Karşılaştığım mevki-makam sahibi, hacı-hoca takımı, saygıdeğer geçinen, ya da para babası insanların önemli bir kısmını düşündüğümde, pek çok dinsiz, serseri ya da fahişenin bunlarla karşılaştırılamayacak kadar dürüst ve iyi niyetli olduğunu bizzat görmüş biri olarak bu söze tüm kalbimle katılıyorum.

Fedakarlık dendiğinde Qinhuai nehrinin kızlarını ve elbette George'u hep hatırlayacağım.

BİR ÇİZGİROMAN MASALI

Bölüm 1

Celalettin Bey'in İhtirasları

Celalettin bey'in esas ismi Suat'tı ama o bu ismin, içinde bir imparator barındıran kişiliğine uymadığını düşünüp, 18 yaşına basar basmaz Celalettin olarak değiştirmişti. Kısa süre önce "Birdirbir" yayıncılığı kurmuş ve yeni çizgiromanlar çıkartarak piyasaya hızlı bir giriş sergilemişti. Maddi konuda bir sorunu yoktu. Hayatında en çok özlem duyduğu şey "saygı duyulan bir lider" olmaktı. Genelde sevilen bir insan olmadığı için bu saygıyı sertlikle sağlamaya çalışır ve pek çok girişimi fiyaskoyla sonuçlanırdı. Ara sıra hayallere dalar, kalabalıkların kendisine "Celalettin abi...kurtar bizi abi" diye yakardıklarını düşlemekten büyük keyif alırdı. İşte bu yayıncılık işine de esas bu yüzde n girmişti. Piyasanın "Kralı" olmayı amaçlıyordu. "Muhteşem" Celalettin olmayı düşünüyor, herkes, "Celalettin abi ne derse o olur" desin istiyordu. Bu hayali doğrultusunda birkaç hamle yaptı ve alalacele bazı yeni yayınları bastı. En güvendiği yayını "Grey Stork" idi. Kitaplar henüz bir hafta önce dağıtılmıştı. Okuyuculardan ilk tepkiler gelmeye başlıyordu.

Ofisinde sabah keyfi yapmak için çayını doldurup o ayın yeni çıkmış çizgiroman dergilerini önüne çekti, üç tane dergi yayınlanıyordu: **Çizgi Sarayı**, **Gümüş Madalya**, ve **Çizgili Forma**.

Önce Çizgili Formaya baktı. Doğru dürüst bir haber yoktu. "Bunlar ölmüş ağlayanı yok be..!" diyerek, yüzünde beğenmez bir ifadeyle bir kenara fırlatıp, Çizgi Sarayına geçti. Burada "Birdirbir" yayınlarının kitapları hakkında genelde memnuniyet belirten bir kaç cümlelik kısa kısa yorumlar vardı. Hatta bir tanesinde Celalettin bey'e özel olarak teşekkür ediliyordu. Offf...içinin yağları erimişti. Neredeyse sayfaları öpecek kadar iyi hissediyordu kendini. Dergiyi iyice kaldırıp kokladı, içine çekti, zirveye yükselişinin ayak seslerini duyar gibiydi. Yüzüne geniışşş bir memnuniyet ifadesi yayıldı.

Piyasaya girdiğinden beri iki yayınevine özellikle gıcık oluyordu. "Bal" ve "Boz" yayınları. Gıcık olmasının sebebi

ikisinin de okurlar tarafından saygı ve sevgi duyulan kurumlar olmasıydı. Böyle bir şeyi kabul etmesi mümkün değildi. Bir tek ona saygı duyulmalıydı. En tepede o olmalıydı. Hep başköşeye o davet edilmeli, diğerlerinin ismi ondan sonra okunmalıydı. İşe başlarken onlarla irtibat kurma girişiminde de bulunmuş ancak beklediği tepkileri alamaması sebebiyle iyice düşman olmuştu. Artık açıkça telaffuz etmese de onlara karşı çoktan savaş açmıştı. İkisini de piyasadan silecek, ayağına gelip aman dileyene kadar köşeye sıkıştırarak, ismini duyduklarında korkuyla irkilmelerini sağlayacak her türlü adımı atacaktı. Herkes haddini bilmeli, bilmeyenlere bildirilmeliydi. Tabii onun anladığı had, hep kendisinin övülmesi, asla eleştiri yapılmamasıydı çünkü ÇR piyasasında bulunması dahi hem diğer yayıncılar hem de okurlar için bir lütuftu.

Celalettin bey son olarak Gümüş Madalya dergisine baktığında yüzündeki gülümseme hala devam ediyordu. Fakat o da ne...kendi yayınlarının olduğu sayfaları çevirirken, gözü Bal yayınlarını öven bir kaç yazıya takıldı. İçinden yükselen nefrete engel olamadı. Ne vardı onların yaptıklarında sanki? Kendisi çok daha iyisini yapardı..."Peh...Babamda yapar sizin yaptığımızı" dedi tiksintiyle dudaklarını buruşturarak. Nefret ediyordu onlardan...Planı onların en favori ÇRı "Kara Orman"ın yaratıcı-çizeri Berri'yi İstanbul'a davet edip Bal yayınlarını köşeye sıkıştırmak, ayağına gelmelerini sağlamaktı. "Yalvardıklarımı görmek istiyorum" diye sayıklardı bazı geceler. Hepsine günlerini gösterecekti.

Gümüş Madalya dergisinde yeni yayınladığı ÇRlar hakkındaki yazılar epey geniş bir yer tutuyordu. Bu durum ağzının kulaklarına varmasına yol açtı. Genelde övgü dolu sözler ediliyor, bilhassa yeni ÇRlar yayınlamaya cesaret ettiği için takdir ediliyordu. Bir kaç eleştiri de yok değildi. Beğeniler o kadar hoşuna gitmişti ki, onlar bile keyfini kaçıramadı. En kısa zamanda bu dergiyi ziyaret etmeye karar verdi. Bu sefer diğer sektörlerde yaptığı hataları tekrarlamayacak, herkesle iyi ilişkiler kuracak, ve sonunda yavaş yavaş krallığını ilan edecekti. Hem Bal ve Boz yayınlarının gerçek yüzlerini de bu ziyaret sırasında bol bol anlatabilirdi. Sekreterini aradı ve muzaffer bir kumandan edasıyla Gümüş Madalya dergisinin müdürü Has Ali'yi bağlamasını söyledi.

İmparator Celalettin'in yükselişi başlıyordu...

GELECEK SAYIDA

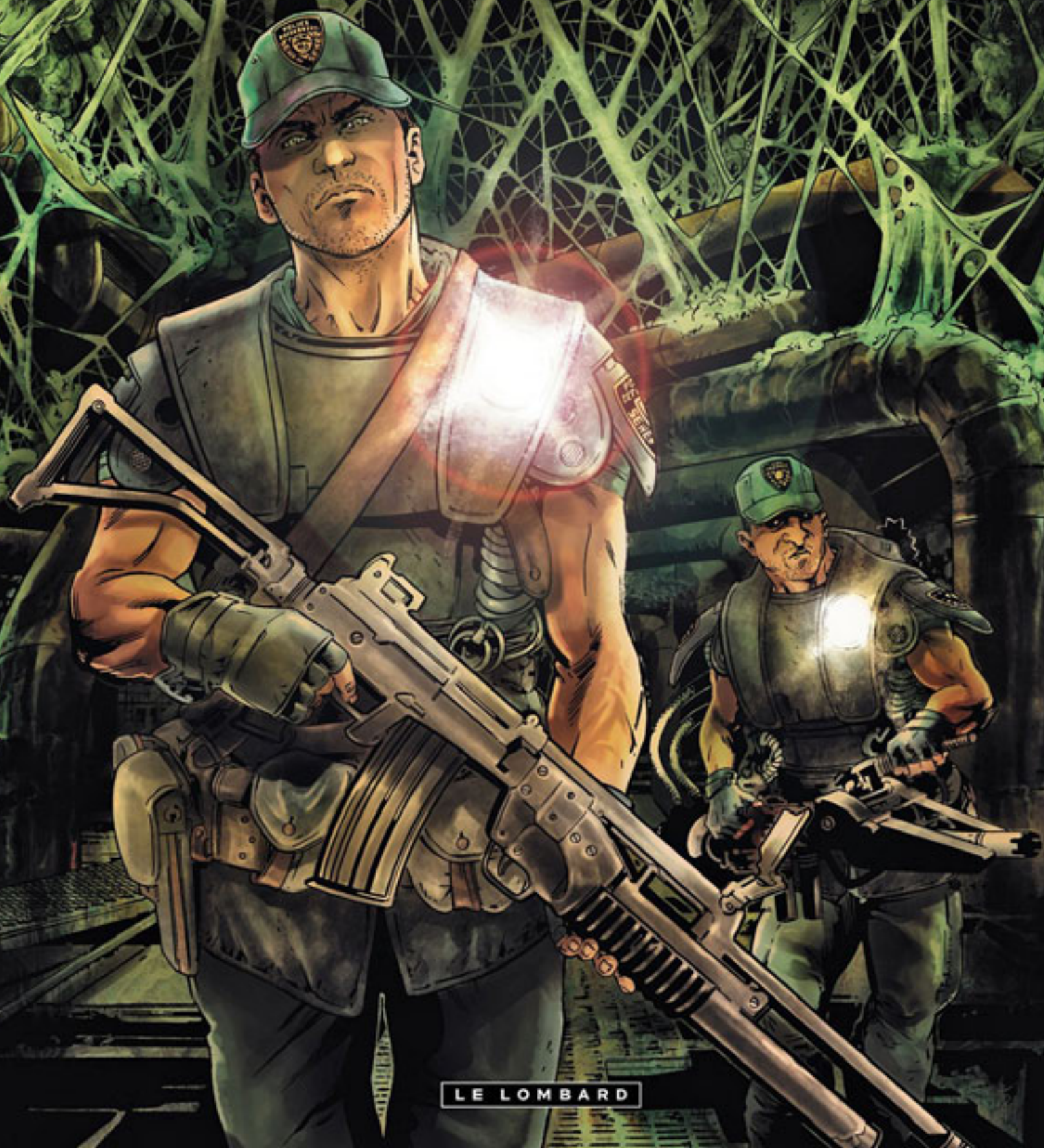
Gümüş Madalya Dergisi ve Saim Cavlak Fenomeni

Stefano Raffaele / Christophe Bec

UNDER

1 / WHITE LADIES

LE LOMBARD

UNDER (KANALİZASYONDAKİLER)

Hepimiz gazetelerde tuvaletten boğa yılanı çıktı gibi bizlere fantastik, hatta biraz da komik gelen haberlerle karşılaşmışızdır. Mesela 1937 yılında New York kanalizasyonunu timsahlar basmış ve buranın temizlenmesi için ağır

silahlar kullanılması gerekmiş. 1970 yılında ise Londra kanalizasyonunda 7 metrelik türü bilinmeyen bir yılan ortaya çıkmış ve nereden geldiği konusunda herkesi büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Ülkemizde de zaman zaman kendine medyada yer bulan bu tarz haberler, Under isimli çizgiromanın başlangıç noktasını oluşturuyor ve kentlerin gittikçe büyümesiyle bambaşka bir yeraltı dünyası haline gelmiş

kanalizasyonlara adım atıyoruz.

“Şehrin ışıklarından uzaklara gidiyoruz...gölgelere karışmış dünyaların keşfine”

Açılışa teğmen **Wilson Jericho** ortağıyla beraber kendini bir rehine krizinin ortasında bulur. İşler umduğu gibi gitmez ve ortağını kaybeder. Bu olay Jericho'nun üzerinde ağır bir yük haline gelir ve suçluluk duygusuyla bir çeşit rütbe tenzili talep ederek, Yeraltı Polisleri denilen ve teşkilatın en alt basamağı kabul edilen

birime atanır. Arkadaşlarından birinin tabiriyle burası onun “Çilehanesi” olacaktır.

Sandra Yeatman ise Megalopol üniversitesinde zoolog olarak çalışan bir bilim insanıdır. Doktora tezini lağımdaki fauna yaşamı üzerine hazırlamaktadır. Aslında üzerinde çalıştığı konu bilinmeyen canlıları araştıran **Kriptozooloji**'dir. Kimyasalların etkisi sonucu lağımlarda mutasyon geçiren hayvanlar yaşadığını ispatlamak ve klozetten çıkan dev timsah gibi söylentilerin birer şehir efsanesi olmadığını kanıtlamak istemektedir.

Olayın geçtiği **Megalopol** şehri dünyanın en

devasa kanalizasyon sistemine sahiptir. 225.000 km uzunlukta olup, inşası 2 sene almıştır. Bu kadar dinamik ve geniş bir sistem doğal olarak hakkında hiçbir şey bilinmese de kendi faunasını da yaratmaya başlamış, hatta insani yerleşim dahi başlamış ve bazı yasadışı gruplar kanalizasyonu barınak olarak kullanır olmuştur. Buralarda yaşayan insanlara “Parias” denmektedir. Bunların dışında buraya düşen değerli eşyaların peşinde macera arayan define avcıları da dehlizlerde rastlanabilecek diğer bir insan grubudur.

Sandra doktora tezi için kanalizasyona saha çalışması yapmak için geldiğinde yeraltı polislerinden aralarında Jericho'nun da olduğu bir grup ona eşlik etmek üzere görevlendirilir. Görünüşte son derece sıkıcı bir iştir. Oysa sistemin karanlık dehlizlerinde onları sandıklarından çok daha “büyük” olaylar beklemektedir.

Under, kolay okunan bir ÇR. Yaz aylarında zorlanmadan kısa sürede okunacak aksiyon ağırlıklı bir macera. Senaryo benzerleri arasında bir fark yaratmıyor. Düz bir ilerleyişe sahip.

Genel olarak seride, bilimkurgu sosu atılmış 80'li yılların B sınıfı korku filmlerinin havası var. Fakat aksiyondan başka bir beklentiniz yoksa sizi tatmin ediyor. Grafikler ise gerçekten başarılı. Yazarın vermek istediği atmosferi gayet iyi bir şekilde canlandırıyorlar. Genel olarak baktığımızda belki de büyük bir beklentim olmadığı için benim hoşuma gitti. Toplamda İki albümden oluşan bir seri. Salt aksiyon arayanlar için iyi bir seçim olabilir. Aralara serpiştirilmiş duygusal sahneler de mevcut.

Yazar: Christophe Bec

Çizer: Stefano Raffaele

Renklendiren: Christian Favrelle

2010-2011

İsterseniz bu sayıda bir Türkçe şarkıyla veda ederek Fazıl beyin de isteğini yerine getirmiş olalım. Öğrencilik yıllarımdı, arayışlarımın en yoğun olduğu zamanlar. Nereden geliyorum nereye gidiyorum soruları gece gündüz zihnimi kemirip duruyor..Üstelik Bostancılı bir güzele abayı yakmışım. Her akşam başına bir şey gelmesin diye evine bırakmaya üşenmiyorum. İşte o günlerde onu evine bırakıp dönerken, apartmanlarda yanan ışıkları seyrederdim. Hayatta en çok istediğim şey onunla beraber aynı evde yaşamak gibi gelirdi. Perdelerin arkasındaki insanların ne kadar mutlu olduğunu hayal ederdim. İçimi bir **dışarda kalmışlık** hissi kemirir dururdu. Birgün o ışıkların dışarıya taşıdığı evlerden birinin içinde bizim de olacağımızı düşler, umutsuzluğumu kendimden saklamaya çalışırdım. Oysa sonraları "**içerde kalmışlığın**" çok daha lanetli bir yaşam hali olduğunu öğrenecek ve yorgunluktan ölsem de hep yolculuk halinde yaşamayı seçecektim. O günler sık dinlediğim şarkılardan birisi de Erol Evgin'in seslendirdiği "**Bir de Bana Sor**" isimli müthiş şarkıydı. Aslında kederimi ağırlaştırırdı ama garip bir şekilde tekrar tekrar dinlememe engel olamazdım. Geçenlerde Yadigar isimli Melih Kibar albümünde Emre Altuğ'un seslendirmesiyle tekrar dinledim ve başarılı buldum. İşte bu şarkıyı paylaşalım bu sayı perdelerimizi kapatırken. Tüm kendini **dışarda kalmış hissed-enlere** gitsin arkadaşlar.

Hoşçakalın

BİR DE BANA SOR

Söz: Çiğdem Talu

Müzik: Melih Kibar

Nerden aklıma esti kimbilir
Gezdim dün gece şehri şöyle bir
Herkes evinde kendi halinde
Heryerde huzur her yerde neşe

Bir ben uykusuz bir ben huzursuz
Bir ben çaresiz bir ben sensiz

Gel sen ne çektiğimi bir de bana sor
Nerde nasıl yaşarım bir de bana sor
Evlerin ışıkları bir bir yanarken
Bendeki karanlığı gel de bana sor

Nerden aklıma esti kimbilir
Gezdim dün gece şehri şöyle bir
Eski sokaklar yerli yerinde
Dostlar oturmuş kır kahvesinde
Her yerde huzur her yerde neşe
Bir ben uykusuz bir ben huzursuz
Bir ben çaresiz bir ben sensiz

Gel sen ne çektiğimi bir de bana sor
Sensiz yaşamak neymiş bir de bana sor
Ak düşen saçlarımı bir bir sayarken
Bunca yıl nasıl geçmiş bir de bana sor.

**DERGİMİZE YAZILI-ÇİZİLİ ÇALIŞMALARINIZLA KATKIDA
BULUNMAK İSTERSENİZ ADRESİMİZ:**

e-dergi@altinmadalyon.com

**BU SAYIMIZLA İLGİLİ HER TÜRLÜ ELEŞTİRİ-GÖRÜŞ VE
TEMENNİLERİNİZİ FORUMUMUZ ALTIN MADALYON'DA e-DERGİ
ANA BAŞLIĞI ALTINDAKİ **E-DERGİ SAYI 3** BAŞLIĞINA
YAZABİLİRSİNİZ.**